C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gardner_Erle_Stanley-Pripad_usmev_gorily.PDB

PDB Name: Pripad usmev gorily
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.3.2002
Modification Date: 5.3.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Případ úsměv gorily

Erle Stanley Gardner

1

Když Perry Mason vstoupil v pondělí ráno pět minut po desáté do své kanceláře, hodil od vchodu svůj klobouk na hlavu busty patrona všech právníků - Blackstonea, stojící na knihovničce za jeho psacím stolem. V přesném zásahu mu však bránil malý balíček zabalený do obyčejného balicího papíru, který držel v ruce.
Klobouk se ve vzduchu dvakrát líně převrátil a potom dopadl na mramorové čelo velkého právníka, který tím získal poněkud šviháckỳ vzhled.
Della Streetová, osobni sekretářka Perryho Masona, sedící za stolem a třídící poštu, zatleskala.
"Snažil jsem se," lehce se uklonil Mason s dětskou hrdostí.
"Blackstone," poznamenala Della, "se musí obracet v hrobě."
Mason se pousmál.
"Myslím, že už si na to zvykl. Posledních padesát let mu mnozí advokáti narazili klobouk na jeho ušlechtilé čelo. Je to jen vývojová etapa."
"Co konkrétně?" zeptala se Della. "Házení kloboukú."
"Nechápu."
"Před několika generacemi," vysvětloval Mason, "bylo základní vlastností každého advokáta puritánství. Pronášejíce u soudu učené disputace, drželi pravou ruku za lemem taláru a každý měl ve své pracovně bustu Blackstonea. Nové pokolení, které je nahradila, nemá úctu ke starým tradicím. Mladí advokáti, kteří zdědili tyto busty společně s plnými knihovnami a zařízením kanceláří, jsou podrážděni kamenným výrazem stařika, důstojně na ně pohlížejícího desítky let."
"Nejspíš byste měl navštívit svého psychoanalytika," pousmála se Della Streetová. "Vypadá to, jako kdyby pro vás Blackstone zosobňoval něco nepřátelského. Ale co máte v tom balíčku?"
"Čestné slovo, nemám nejmenší ponětí," odpověděl Mason. "Bojím se, že jsem se pustil do boje s osudem a stálo mne to pět dolarů. Za ten balíček, samozřejmě."
V hlase Delly bylo slyšet jak ženskou zvědavost, tak podráždění: "Upřímně doufám, že tuto částku nebudete uvádět ve vyúčtování nákladů naší kanceláře."
"Účet Provozní náklady je určen právě pro takové případy."
"Ale nevíte, co je uvnitř?"
"Ne. Koupil jsem si zajíce v pytli."
"Zaúčtování pěti dolarů za pochybný balíček nejasného obsahu mi nepochybně pomůže na konci měsíce při vypracovávání účetní uzávěrky, která mne i tak pokaždé stojí spoustu sil... Ale, pro všechno na světě, jak jste k tomu přišel?"
"Jak bych vám to řekl..." - Mason se lehce pousmál, "říká vám něco jméno Helen Cadmusová?"
"Zvláštní jméno. I když, počkejte... Není to to děvče, které spáchalo sebevraždu skokem přes palubu jachty jakéhosi milionáře?"
"Přesně. Benjamin Eddick, excentrik, milionář. Cestoval na vlastní jachtě v doprovodu sekretářky, která během cesty zmizela. Předpokládá se, že skočila přes palubu. V tomhle balíčku... podíváme se, co je na něm napsáno."
Mason balíček otočil a četl: "Osobní věci, část majetku Helen Cadmušové. Kancelář soudního vykonavatele."
Della Streetová si povzdychla.
"Jsem vaší osobní sekretářkou už řadu dlouhých let a někdy mám dojem, že už vás, jak se na osobní sekretářku sluší, výborně znám. Ale pokaždé, když se stane něco podobného, pochopím, že je všechno úplně jinak. Kde jste to, prosím vás, sehnal, a proč jste za to dával pět dolarů" "Poměrně často soudní vykonavatel rozprodává v aukci osobní věci, které se shromáždily v jeho kanceláři. Dnes ráno, když taková aukce probíhala, jsem byl kousek od soudu a tak jsem se tam šel podívat. O balíčky, ve kterých podle předpokladu mohly být cenné věci jako bižuterie, drahé oblečení nebo něco podobného, se strhl opravdový boj. A když se začal dražit tenhle náš balíček, nikdo nechtěl nabídnout ani minimální cenu. Znáte soudního vykonavatele. Je to náš přítel, tak jsem na něj potají mrkl a nabídl jsem do začátku pět dolarů. Než jsem se stačil vzpamatovat, byl balíček u mne, a peníze - u něj..."
"Ale co v něm tedy je?" nadzvedla se Della netrpělivě na židli.

"To teď přesně zjistíme," odpověděl Perry Mason.
Otevřel kapesní nůž, přeřezal provaz, sundal obal a rozložil věci po stole.
"Tak, tak. Teď máme pár učebnic těsnopisu, anglickou gramatiku, slovník, několik poznámkových bloků a album fotografií."
"A to všechno za pět dolarů," připomenula Della.
"Dobrá, podívejme se na fotografie," řekl Mason. "Ale ale, za takové snímky by leckdo dal pět grošů!"
Della přistoupila a podívala se mu přes rameno.
"Jestli tohle jsou plavky," řekla, "potom já..."
"Na první pohled je jasné," konstatoval Mason, "že tyto plavky se skládají pouze ze tří uzoučkých proužků látky, šikovně omotaných kolem velmi, velmi hezké postavy. Zajímalo by mne, zda je to Helen."
"Neskrývala před veřejností mnoho," řekla Della. "Nevíme, jestli tam byla nějaká veřejnost, nebo jenom kamarádka s fotoaparátem, která chtěla z legrace pořídit šokující snímek. Podívejte se, tady je spousta fotografií opic."
"Teď to chápu. Vzpomeňte si na Eddicka, jejího šéfa. Měl celou sbírku opic, dokonce i primáty. Používal je k psychologickým experimentům."
Mason přikývl a dál prohlížel album.
"Jsou tu výtečné snímky," poznamenal. "Ať je dělal kdokoliv, rozuměl své práci. Nebezpečné záběry."
"Jak to myslíte?" zeptala se Della, která si mezitím listovala v poznámkových blocích.
"Většina snímků byla nafocena na pláži nebo na jachtě," odpovídal Mason. "Vypadá to, že Helen si s sebou vzala jen několik snímků opic."
"A čím se podle vás liší pbyčejná opice od primáta?" zajímala se Della.
"Jedny jsou větší, druhé menší, předpokládám. I když, kdo ví. V každém případě můžeme prostudovat naše fotografie a tím si zaplnit mezery ve vzdělání."
"Poslechněte si, co má zapsáno ve svém deníčku, šéfe," řekla Della Streetová.
"Čtěte, poslouchám," odpověděl Mason a pootočil se tak, aby si mohl ve světle dopadajícím z okna lépe prohlédnout další fotografii Helen Cadmusové vyfocené v takové póze, která by upoutala pozornost každého muže od třinácti do devadesáti let.
Della mu vytrhla album.
"Potom si budete užívat, ale teď raději poslouchejte," řeky Della a začala předčítat: "...nevím, ,lak dlouho to ještě vydržím. Chudák Pitt asi pochopil, že s ním něco provedli a hledá u mne ochranu. O ostatní takovou starost nemám, ale s Pittem je to vážné. Jestli se pokusí mu rozložit vědomí a zničit nervový systém, něco vymyslím... Rozhodla jsem se: mám našetřeno něco peněz, pokusím se Pitta vykoupit, pokud mi ho pan Eddick prodá.
Vím, že mi za nic na světě nebude chtít Pitta prodat, když se dozví, že ho chci chudáka uchránit od toho osudu, který potkal všechny ostatní. Asi mi nepomůže ani Spolek pro ochranu zvířat, ale pokud Pitta nekoupím, budu muset někde hledat pomoc...."
„Ano, byla to taková jedna velká rodina," řekl zamyšleně Mason.
"Copak se tam asi děje teď?"
"To můžeme snadno zjistit," odpověděla Della Streetová. A tak jsme se dostali k jádru problému. Nikdo neví, jestli to byla sebevražda, nebo ne.
Pokud si vzpomínám, tělo se prozatím nenašlo. Helen byla za bouřky na jachtě někde v okolí ostrova Catalina. Eddick jí večer něco důležitého diktoval a ona slíbila, že to přepíše do osmi hodin ráno.
Bouřka sílila a Eddick se obával, zda jí není špatně. Šel se tedy podívat do její kajuty, ale tam našel jen nedotknutou postel. Hned prohledal celou jachtu, ale Helen zmizela. Jak víme, předpokládá se, že ji během bouře strhla vlna přes palubu, nebo že to byla sebevražda. Eddick nešetřil silami ani penězi, aby se celá záležitost v tichosti uzavřela jako sebevražda."
Zazvonil telefon.
Della zvedla sluchátko: "Haló Ahoj Gerto... Ano, promluvím s nimi... Dobrý den, hovoří Della Streetová, osobní sekretářka pana Masona. Čím vám mohu pomoci?... Kdo?... A, chápu..."
Asi minutu mlčky poslouchala a potom řekla: "Počkejte chvilku, pokusím se spojit s panem Masonem. Má teď důležitou poradu, ale jestli chvilku počkáte, pokusím se ho najít."
"Kdo to je?" zeptal se Mason.
"Independent," odpověděla Della, přikrývajíc mikrofon dlaní. "Chtějí sem poslat fotografa a reportéra."
"Co tak najednou?"
"Zajímá je nákup deníků té dívky. Soudní vykonavatel nebo někdo jiný se zřejmě prořekl před reportérem zpráv ze soudní síně. Tu zprávu hned převzal Independent, který by na to téma chtěl otisknout rozsáhlejší článek."
"Ať přijdou," řekl Mason. Rád uvidím svou fotografii v novinách.
Mimochodem, to vám dá možnost se ospravedlnit před daňovými úředníky, pokud budou mít připomínky k těm pěti dolarům. Směle můžeme prohlásit, že jsme je utratili za reklamu."
"Novináři si myslí, že jste ty deníky koupil záměrně. Ptali se ještě na soudní při mezi Eddickem a paní Kemptovou. Víte o tom něco?"
"V životě jsem o ničem podobném neslyšel. Ale o tom nemusí vědět.
Budeme záhadní a mlčenliví. Oni budou potřebovat zaujmout čtenáře, a tak sami dají dohromady kvalitní článeček."
Della Streetová se opět sklonila k telefonnímu sluchátku: "Jak už jsem říkala, pan Mason má důležitou poradu. Potom má jednání s klientem, ale může se vám několik minut věnovat za půl hodiny, budete-li tak laskavi a přijdete-li přesně."
Pověsila sluchátko a řekla: "Doufala jsem, že vyřídíme alespoň část pošty..."

"Kdo ví. Možná to ještě stihneme. Řekněte, prosím, Jacksonovi, aby šel k soudu a zkontroloval seznam stání určených k projednávání a zjistil vše o případu Kemptonová versus Eddick. Ať nám hned zatelefonuje zpět.
Nechce se mi dávat příliš mnoho inf*ormací do interview, ale musíme těm chlapcům nějak pomoci. Nevíme, kdy pomohou oni nám."
Della přikývla, postavila se před bustu Blackstonea a řekla: "Dobré jitro, pane Blackstone! Nemáte-li žádné zásadní námitky, sundám vám ten klobouk, který vám tak kazí vzhled. Očekáváme fotografy z novin a chtěli bychom, aby to zde vypadalo solidně a důstojně jako tam, kde ještě stále ctí tradici."

2

V úterý ráno Mason vstoupil do své kanceláře, sundal z hlavy klobouk a zůstal zamyšleně hledět na bustu Blackstonea.
"Četl jste dnešní noviny?" zeptala se Della Streetová.
"Jen tak jsem očima přeběhl titulky. Proč?" Mason zvolna spustil ruku s kloboukem.
"Měl byste se podívat na svou fotografii v rubrice zajímavosti v Unqaireru. A také na Třídolarovku*, která sedí v naší čekárně a každých patnáct vteřin kontroluje, jestli už jste náhodou nepřišel, protože s vámi nutně chce hovořit o balíčku s částí majetku Helen Cadmusové."
"Vida," odvětil Mason a přešel k šatníku, do kterého uložil klobouk na příslušné místo. "Co je to za třídolarovku?"
"Chtěla jsem jen říci, že se podobá padělané třídolarovce."
"Ale proč?"
* V USA nikdy nebyly v oběhu třídolarové bankovky.
"Jmenuje se Natan Follon. Prý je společníkem Benjamina Eddicka a blízkým příbuzným Helen Cadmusové. Je hluboce otřesen tím, že její paměti byly prodány na aukci. Působí nepříjemně sladce, úslužně..., zkrátka falešně. Na první pohled je na něm vidět, že je zvyklý komandovat své okolí: udělej to, udělej tamto..., znáte ten typ lidí."
"Dobrá, dobrá..." zastavil Dellu Mason. "Máme nějaké zprávy od Jacksona o případu Kemptonová proti Eddickovi?"
"Obecnou představu už máte od včerejška z jeho telefonátu. Eddick byl obžalován za pomluvu a utrhání na cti. Tady je kopie žaloby."
Della podala dokument Masonovi, který jej zběžně pročetl, doprovázeje čtení přikyvováním hlavou a občasným pousmáním.
"Už tomu rozumím," poznamenal. "Paní Josefína Kemptonová byla vyhozena ze zaměstnání na základě nějakého, z jejího hlediska směšného, obvinění. Její zaměstnavatel jí neposkytl vůbec žádné vysvětlení, ale když si hledala novou práci, setkala se s tím, že všichni, kteří si ji chtěli najmout jako hospodyni a napsali si o reference Eddickovi, obdrželi zpět dopis, obviňující paní Kemptonovou z krádeže."
"Co k tomu říká zákon?" zeptala se Della. "Nedá se to vykládat jako soukromá korespondence?"
"Máte na mysli ty dopisy, které rozesílá Eddick?"
"Ano."
Mason se pousmál: "Drahá Dello, pokoušíte se dělat práci advokáta hájícího zájmy paní Kemptonové v její při proti Eddickovi. Ať si on láme hlavu všemi právními kličkami, do kterých se takový případ dá zamotat. Ale čím více informací se dozvídáme, tím mne to celé více zajímá. A nejvíc ze všeho bych chtěl vědět, proč je pan Follon tak znepokojen existencí deníků Helen Cadmusové."
"Chápu, samozřejmě," přisvědčila Della Streetová. "Mimochodem, on neříká, že ho zajímají právě deníky. Chtěl by prostě mít osobní věci, které zbyly po - jak on sám říká ubohé, nešťastné dívce."
"Ts-ts-ts," komentoval to Mason.
"Budete tak laskav," otázala se Della, "a pohovoříte s panem Follonem před tím, než nám prošlape koberec v čekárně?"
"Rozhodně s ním pohovoříme, ale ať nás ten Follon - podvodník a špatný herec - pozná takové, jací doopravdy jsme. Určitě je zvyklý na solidní advokáty, kteří zastupovali Eddickovy zájmy. Je třeba mu dát najevo, že my jsme něco zcela jiného."
S těmito slovy přistoupil Mason k šatníku, vyndal z něj svůj klobouk a nasadil ho na hlavu Blackstoneovi, který tím opět získal svůj přihlouplý výraz.
"Tak, Dello," řekl Mason, "požádejte pana Follona, nechť vstoupí."
Della se pousmála náladě svého šéfa, odešla do čekárny a hned se vrátila v doprovodu muže, kterého předtím překřtila na Třídolarovku.
Natan Follon měl vysoké, klenuté čelo, krátký nos jako mopslík, silné brýle bez obroučků a široká ústa, kterými se neustále usmíval na celý svět. Celé jeho chování svědčilo o tom, že je to přeci dobrý kamarád, kterému každý důvěřuje. Nepříliš husté vlasy jeho ofiny byly vypěstovány do maximální délky a v pravidelných kruzích pečlivě uloženy na lysině v zátylku, jejíž oslepující lesk tím byl poněkud zmírněn.
"Pan Mason," vykřikl Follon. "Pan Perry Mason!... Nemohu ani říci, jak jsem šťasten, že se s vámi konečně setkávám osobně. Jsem váš dlouholetý obdivovatel, který sleduje všechna vaše vystoupení u soudu i v tisku. Slíbil jsem sám sobě, že pokud někdy budu mít problémy, půjdu si pro radu jedině k vám."
"Vytečně," odpověděl Mason a stiskl jeho napřaženou pravici.
Nenápadně mrkl na Dellu a zeptal se: "Znamená to tedy, že máte nějaké nepříjemnosti?"
"Ale ne, ne, v žádném případě. Můj drahý pane Masone!... Nesmíte mou návštěvu chápat špatně. U mne je vše v nejlepším pořádku."
"Potom jsem vás špatně pochopil. Posaďte se, prosím."

Mason se posadil za svůj velký pracovní stůl. Della Streetová si připravila stenografický blok a usadila se co nejpohodlněji.
"Ó, můj drahý pane Masone!... Bojím se, že nejsem schopen dostatečně vyjádřit svou radost a své dojmy ze setkání s vámi i s vaší čarokrásnou sekretářkou, slečnou Streetovou. Je to opravdu potěšení, vidět ji tady přímo in natura."
"Opatrně, nebo se jí z vašich lichotek zamotá hlava," řekl Mason.
"Ale kdež, můj drahý pane Masone. Prosím vás..."
Della Streetová s odporem vyhlédla zpoza svého bloku. Follon rychle vysvětloval: "Chtěl jsem říci, že jsem o ní už mnoho četl, ale nikdy jsem si ji nedokázal ani představit. A teď..."
"...teď,"přerušil ho Mason, "čeká, aby mohla zapsat všechny důležité údaje ohledně záležitosti, která vás k nám přivedla."
"Ano, ano. Samozřejmě!... Omluvte mne, pane Masone. Vím, jak je váš čas drahý. Jsem z těch, kteří umějí jít rovnou k věci."
"Výborně, poslouchám vás."
"Jsem jeden ze společníků pana Eddicka a současně, i když se to může zdát zvláštní, jsem příbuzný Helen Cadmusové.."
"Jak moc jste spolu příbuzní?"
"Je to poměrně vzdálené příbuzenství. Od dětství mne nazývala strýčkem. Sehnal jsem jí zaměstnání u Bennyho."
"Benny?..."
"Promiňte. U pana Benjamina Eddicka. Mezi přáteli mu říkáme jen Benny."
"Chápu."
"Ubohá Helen. Neumím si představit, co ji vedlo k takovému rozhodnutí. A takovým způsobem! Když už se chtěla rozloučit se životem, mohla přece sníst nějaké prášky na spaní, což je jednodušší i důstojnější.
Nemám pravdu, pane Masone?"
"Předpokládám," odpověděl Mason, "že když se mladá dívka setká ve svém životě s tak velkými problémy, že je není schopna sama vyřešit a nevidí jiné řešení než odejít z tohoto světa, potom se stará především o svou vlastní cestu na věčnost, a ne o to, jaký názor na tento krok bude mít její okolí."
"Ano, jistě. Chápu to. Chudinka! Já osobně jí zcela rozumím, ale pane Masone, jen těžko mohla vymyslet něco ještě..., jak bych to řekl, nepříjemnějšího."
"V jakém smyslu?"
"Její zmizení vyvolalo bouřlivou reakci ve všech novinách a přineslo Bennymu, promiňte, Benjaminu Eddickovi, spoustu nepříjemností. Pan Eddick ji měl velmi rád. Samozřejmě jen jako zaměstnavatel, pouze jako zaměstnavatel... Udělal by všechno možné, aby jí ulehčil v jejích problémech. Tedy pokud by o nich věděl!... Myslím, že mám právo vás ujistit o tom, pane Masone, že pokud by měla nějaké finanční problémy, pan Eddick by jí vypomohl libovolnou částkou..."
"Jaká tedy vlastně měla problémy?"
Follon rozhodil ruce a rychle odpověděl: "Bohužel opravdu nemám nejmenší ponětí. Prostě nevím."
"Svěřovala se někomu se svými problémy?"
"Ano, pane Masone. Bohužel mně. A já jsem jí nevěřil, myslel jsem, že to jsou jen takové ženské řeči. Říkala, že nemůže dál nést tíhu obrovské zodpovědnosti, která na ni doléhá..."
"Odpovědnosti za co, prosím?"
"Nesvěřila se mi, bohužel, pane Masone. Musím se přiznat, že se mi nepovedlo jí dodat optimismu. Já... ale to už není důležité,... je konec.
Vím, že jste velmi zaměstnaný člověk. Byl jsem překvapen, když jsem se z ranních novin dověděl, že jste získal některé osobní věci Helen Cadmusové. Neměl jsem nejmenší potuchy o tom, že nějaké takové její věci existují. Jako její nejbližší příbuzný..."
"Měl jsem pocit, že jste se nejdříve představil jako její vzdálený příbuzný?"
"Poměrně vzdálený, pane Masone. Cha-cha-cha! Nemyslel jsem, že se to celé zaplete. Chtěl jsem říci, že jsem její poměrně vzdálený příbuzný, ale protože jiní přnbuzní neexistují, jsem i její nejbližší. Zní to poměrně složitě, ale věřím, že mne chápete."
"Nesdílím váš optimismus ve vztahu k mému chápání," pravil Mason. "Co tedy potřebujete?"
"Samozřejmě, pane Masone, mám zájem o osobní věci Helen. Vždyť pro mne je to svým způsobem památka na ubohou dívku. Je mi jasné, že jste chtěl pomoci svému příteli soudnímu vykonavateli a nabídl jste cenu mnohokráte vyšší, než je cena reálná. Jsou-li mé zprávy správné, hovoříme o pěti dolarech."
Follon vyskočil z křesla, vytáhl ze zadní kapsy novou pětidolarovku, kterou podával Masonovi. Ten nehnutě seděl za svým stolem. Follon, méně sebejistý, se otočil k Delle Streetové a řekl: "Předpokládám, že finanční otázky máte na starosti vy, slečno Streetová?"
Della tázavě pohlédla na šéfa. Advokát odmítavě zavrtěl hlavou.
Follon stál vprostřed místnosti s pětidolarovkou v natažené pravici a s velmi nejapným výrazem v obličeji.
"Nerozumím vám," řekl. "Nevyjádřil jsem snad svou prosbu dostatečně jasně?"
"Koupil jsem si balíček -" odpověděl Mason. "V něm bylo několik deníků, album plné fotografií a ještě několik drobností. Domnívám se, že jsem za své peníze získal dostatečnou protihodnotu."
"Deníky, pane Masone?"
"Přesně tak," odpověděl advokát s pohledem upřeným do očí návštěvníka. "Deníky s velmi zajímavým obsahem."
"Ale, můj drahý pane Masone, ty deníky vás přece nemohou nijak zajímat. Nebudete přece, promiňte mi ten výraz,

strkat svůj nos do tajemství mrtvé dívky."
"A proč by ne?" podivil se Mason.
"Proč by ne??!" - vykřikl překvapeně Follon. "Milosrdný bože, pane Masone, vy... vy si děláte legraci."
"V žádném případě. Na svou obživu si vydělávám tím, že něco málo vím o zákonech této země a o lidských charakterech. Stojím před soudci.
Vedu křížový výslech svědků. A musím znát lidský charakter mnohem lépe než průměrný občan."
"Ale ovšem, to chápu, pane Masone. Toto je mi zcela jasné."
"Tak vidíte. Vy jste nestudoval chování lidí a jak to tak vypadá, nechápete, co vám chtějí říci, když s vámi o něčem hovoří."
"Copak vy ne..." Follon údivem nebyl schopen dokončit svou otázku.
Mason odmítavě zavrtěl hlavou.
"To je tím, že se setkáváte pouze s lidmi, kteří jsou na jednání s vámi předem důkladně připraveni. Důkladně prostudovat podstatu lidského charakteru můžete jenom tehdy, když lidé nemají ani tušení o tom, co vás zajímá. Musíte naslouchat tomu, co není určeno pro vaše uši, pronikat do myšlení vašeho partnera i tehdy, když jste přesvědčen o tom, že mluví ryzí pravdu."
"Opravdu, pane Masone, pokořil jste mne."
"A teď k vašemu problému," pokračoval Mason. "Nemám jasno ve vašich úmyslech, ve vás samotném, nevím, co mi doopravdy chcete říci, když se mnou hovoříte."
"Já... Pane Masone. Obviňujete mne snad z neupřímnosti?"
"Dám vám jednu jedinou otázku. Říkáte mi celou pravdu?"
"Ale ovšem, ovšem."
"A tyto deníky tedy potřebujete pouze z čistě sentimentálních důvodů, jako památku?"
"Přesně tak."
"Potom vám odpovím, že si je ponechám pro pracovní účely.
Pomohou mí lépe prostudovat podstatu lidského charakteru. Tím bychom mohli ukončit naše setkání, nebudete-li mít nějaké jiné otázky."
"Já to nechápu, pane Masone."
"Pokusím se vám to vysvětlit."
"Možná jste chtěl naznačit, že tyto věci pro vás představují jistou materiální hodnotu."
"Přesně tak."
"Ó," Follonův obličej se rozzářil, "v takovém případě, pane Masone, jistě najdeme snadno společnou řeč. Mohu se vám jako gentleman gentlemanovi přiznat, že z mé strany bylo naivní hloupostí předpokládat, že odměna pět dolarů bude dostatečná. Ale pokud je řeč o obchodní transakci..."
"Ne, není. Všeho všudy se pouze snažím uchránit si ve svém vlastnictví svůj majetek, který jsem získal za své peníze."
"Ó, pane Masone. Zkusme celý problém vyřešit na čistě komerční bázi, tak říkajíc, z jiného pohledu."
"Nu což, zkuste to."
"Pane Masone. Budeme-li celou záležitost chápat jako obchodní transakci, potom jste investoval vašich pět dolarů, očekávaje jistý zisk z investované částky. Jinými slovy, vaše investice se musí nějakým způsobem rentovat. Správně?"
"Tak."
"Mohu vám nabídnout více než pět dolarů, mnohem více."
Výraz dobrý kamarád zmizel z Follonova obličeje. Jeho krátká ruka sklouzla do vnitřní kapsy dvouřadového saka a vynořila se odtud s peněženkou z pravé vepřovice. Follon peněženku otevřel, odpočítal pět stodolarovek a hodil je na Masonův stůl.
"Dobrá, Masone," řekl, "pojdme se domluvit rozumně. Tady je váš zisk."
Mason zamítavě zavrtěl hlavou.
"Je mi velmi líto, ale neměl jsem na mysli právě takovou kompenzaci nákladů."
Follon tlustými prsty odpočítal dalších pět stodolarovek a přidal je k předcházejícím.
"Dobrá, Masone. Tady máte tisícovku. Skončeme to hloupé handrkování."
V jeho hlase nebylo ani stopy po nějakém přátelství nebo slušnosti.
Celý jeho vzhled připomínal hráče pokeru, který přihodil do talonu všechny své peníze a teď pozoruje přes stůl protihráče a snaží se odhadnout jeho následující tah.
"Deníky nejsou na prodej," prohlásil Mason. "Ale pane Masone, to je absurdní."
"Mně to absurdní nepřipadá," řekl Mason. "Koupil jsem to, co jsem koupit chtěl, a nelituji toho."
"Pane Masone," zkusil to Follon, "pohovořme si otevřeně. Nemohu vám nabídnout víc než tisíc dolarů, takové jsou mé instrukce. Ale nechtěl byste si o tom promluvit s panem Eddickem?"
"O čem?"
"O dokumentech, které máte."
Mason odmítavě pokýval hlavou: "Není žádný důvod o tom besedovat."
"Obávám se, že nemáte pravdu. Myslím, že až se setkáte s Eddickem osobně, pochopíte... Poslechněte, Masone, nebudeme chodit kolem horké kaše. Vyřešme všechno v klidu a bez emocí."
"Vy jste si začal," odpověděl mu Mason. "Věřil jsem tomu, že jste ty věci chtěl získat opravdu ze sentimentálních důvodů, když jste se prohlásil za příbuzného Helen."
"Opravdu jste si něco takového myslel?"
"Říkal jste to."

"Můj ty bože, pane Masone. Jste přece advokát. Copak nechápete, že to byla ta nejlepší záminka, která by nám oběma umožnila zachovat si, tak říkajíc, svoji tvář?"
"Nejsem přesvědčen o tom, že moji tvář je třeba zachraňovat."
"Nedělejte si legraci, Masone. Buďme otevření."
"Nemám před vámi co skrývat."
"Dobrá, teď jsem na řadě já. Záhadné zmizení Helen Cadmusové vyvolalo celou řadu domněnek. Novinářští pisálkové, tyjící ze zvrhlosti senzacechtivých čtenářů, se na nás vrhli jako smečka hladových psů. Pan Eddick se stal vězněm ve svém vlastním domě, aby se ochránil před jejich dotěrností.
A najednou se ukazuje, že si Helen Cadmusová psala deníček. Není mi jasné, jak to, že o tom nevěděl vyšetřovatel."
"Podle mých informací Eddick použil všechny dostupné prostředky a svůj vliv k tomu, aby se celé vyšetřování změnilo ve velký štětec, který by ho rychle očistil od všech pomluv a rehabilitoval. V podstatě ani žádné vyšetřování neproběhlo."
"Pane Masone, jste nespravedlivý. Jsem hluboce přesvědčen o tom, že pan Benjamin Eddick se jen chtěl chránit přeci zbytečnými nepříjemnostmi. Nic víc."
Mason se pousmál.
"No dobrá," řekl Follon, "když upřímnost, tak upřímnost. Objevily se ty deníky. Bůh je mi svědkem, že jsme o jejich existenci neměli nejmenší tušení. Možná jen ležely někde, kde si jich prostě nikdo nevšiml. Poslední deník samozřejmě byl..." "Ano?" ozval se Mason.
Follon se zarazil.
"Neměl jsem to říkat, chtěl jsem říci něco úplně jiného."
"Tak co se tedy stalo s posledním deníkem?"
Follon vrhl na Masona těžký, nepřátelský pohled plný ledové zášti: "Netvrdím, že takový deník existuje. Nejspíš mezi těmi, které máte ve vlastnictví, je i poslední."
"Kolik je pan Eddick připraven zaplatit?"
"Nevím," zavrčel Follon. "Já jsem měl smlouvat do tisíce. Spoléhal se na vaši laskavost a předpokládal, že přijde-li řeč na nějakou odměnu, bude zcela postačovat tři až čtyři sta dolarů. Protože jsem od začátku pochopil, že vás není snadné podvést, nabídl jsem vám maximum toho, co jsem mohl."
"Chápu. Co budete dělat teď?"
Follon vrátil peníze zpět do peněženky, pět dolarů uložil do kapsy od kalhot, usmál se na Masona a řekl: "Vracím se pro další instrukce. Děkuji vám a přeji hezký den."
Ostře se otočil na podpatcích a odešel z kanceláře.
Mason tázavě pohlédl na Dellu Streetovou.
"Nu což," řekla Della, "oficiální část je zřejmě u konce."
"Pro dnešek konec vší práce. Já si vezmu jeden deník, vy si vemte druhý, další dejte Jacksonovi a Gertě. Čtěte pozorně, přemýšlejte nad každým slovem. Dělejte si poznámky a výpisky vždy, když vás něco zaujme. Musíme mít jasno v tom, co je pro Benjamina Eddicka tak důležité ještě předtím, než o něm opět uslyšíme. Mimochodem, Dello, jaké datum má poslední zápis v posledním deníku?"
"Už jsem se dívala, šéfe. Dva týdny před jejím zmizením."
"Co bych za to dal, kdybychom měli i ten pátý deník," řekl Mason.
"Ale díky chybě Třídolarovky jsem přesvědčen, že Benjamin Eddick a jeho lidé ten poslední našli, strčili do pytle s pořádným kamenem a dobře uschovali na nejhlubším dně. No nic, Dello. Pokusme se vytěžit co nejvíce z toho, co máme. Zrušte všechny schůzky, které na dnešek máme, odneste tu poštu a dejme se do práce."

3

V úterý pozdě večer po pracovní době, kdy všichni zaměstnanci odešli domů, se Della Streetová a Perry Mason sešli v pracovně, aby si navzájem vyměnili své dojmy z deníků Helen Cadmusové.
"Víte, Dello," začal Mason, "nemohu vyloučit možnost vraždy."
"Já rozhodně vylučuji nešťastnou náhodu nebo sebevraždu."
"Bohužel nemáme žádné použitelné důkazy. Není odkud začít."
"Přesto jsem si jista, že mám pravdu," procítěně pronesla Della.
"Také jste četl deník, šéfe, a stejně jako já jste pochopil, že to byla sympatická, normální mladá dívka krásně postavy, jejímž snem bylo hrát ve filmu, a která byla dostatečně chytrá a samostatná.
Obdivovala Eddickovu vůli a charakter. Ale vadily jí jeho pokusy s gorilami a dalšími opicemi. V minulosti toho člověka je nějaké temné tajemství a ona to cítila. První deník svědčí o její zvědavosti a touze přijít tomu tajemství na kloub, dále o tom už ale není nejmenší zmínka.
A ještě něco... Byla zamilovaná."
"Jak jste na tohle přišla?"
"Její chování, způsob, jakým psala poznámky - všechno pro to mluví.
Všechen volný čas trávila romantickým sněním."
"Ale do deníků nic takového nepsala," poznamenal Mason.
"Skoro nikdy," souhlasila Della. "Dá se to ale vyčíst mezi řádky. Z nějakých důvodů se pokoušela to zatajit dokonce ve svých vlastních poznámkách, ale city není tak snadné schovat. Zamilovaní často sní o krásách západu slunce, o kouzlech jara..."

"Dello, vy jste básník!"
"Snažím se být pouze logická."
"Snad si sama nevedete deník?"
Della zrůžověla v obličeji.
"Ještě taková drobnost," rychlé odváděla pozornost, "Helen nenáviděla Natana Follona."
"Ukažte mi někoho, kdo ho má rád!"
"Natan Follon."
Mason zaklonil hlavu a spokojeně se rozesmál. Della se pousmála a řekla: "Milovala zvířata, zvlášť opici jménem Pitt. Vadily jí Eddickovy pokusy se zvířaty."
Mason přimhouřil oči.
"Eddick pracoval na základě nejnovějších vědeckých poznatků.
Pokoušel se u zvířat vyvolat neurotické záchvaty. Kromě toho rozpracoval několik zajímavých teorií na téma hypnózy. Předpokládal, že člověka nelze zhypnotizovat tak hluboce, aby došlo ke zrušení všech morálních zábran, zatímco například u gorily, která je člověku vývojově nejbližší, by bylo možné dosáhnout tak hlubokého transu, že by mohla například někoho zavraždit. Ať jsem proklet, jestli chápu, co tím chtěl dokázat. Mám pocit, že v jeho minulosti se skrývá nějaké tajemství. Možná někdy někoho zavraždil a myslí si, že to udělal pod vlivem hypnózy."
"Zdá se mi to příliš nereálné," namítla Della. "Eddick je jistě normální, ale to mu nedává právo mučit zvířata."
Mason přisvědčil: "Pravděpodobně si na začátku totéž myslela i Helen Cadmusová. Jak to vypadá, potom změnila názor. K Eddickovi měla velkou úctu, zřejmě vycítila, že se za těmi pokusy skrývá něco strašného."
"A potom ji zavraždili," zvolna zašeptala Della.
"Neříkejte to, soud rozhodl jinak."
"Ano, ale moje intuice mi říká, že nemohla spáchat sebevraždu."
"V tom deníku, který jsem četl já," pokračoval Mason, "je ještě jedna zajímavá pasáž."
"Zajímavá čím?"
"Pitt, její oblíbený opičák, měl zvláštní zvyk sebrat a odnést všechno, co se mu líbilo. Pudřenky, zubní pasty, náušnice. Všechno nosil do své oblíbené skrýše, staré řecké vázy, která stála v hale... Dello, mám tušení.
Který právník zastupuje zájmy paní Kemptonové proti Eddickovi?"
"Hned se podívám, šéfe, nechala jsem blok na stole v kanceláři."
Za tři minuty přiběhla zpět. Podala Masonovi mlčky lístek s poznámkou: James Etna, společnost Etna, Etna a Douglas.
Jen co Mason dočetl poznámku, Della řekla: "Šéfe, asi jsem si dovolila něco příliš samostatného."
"Copak se stalo?"
"Když jsem vešla do kanceláře, zvonil tam telefon jako na poplach.
Zvedla jsem sluchátko, abych jim řekla, že už všichni odešli a... zjistila jsem, že na druhém konci je Mortimer Hersh, osobní tajemník Benjamina Eddicka. Velmi se snažil domluvit vám schůzku s Eddickem."
"Co jste mu odpověděla?"
"Slíbila jsem mu, že se s vámi pokusím spojit a domluvit mu nějaký volný termín. Potom mi vysvětlil, že pan Eddick je raněn, a proto nemůže přijet do vaší kanceláře."
"Raněn?"
"Tak mi to řekl."
"Ještě něco?"
"To je všechno. Říkal, že pan Eddick je raněný a nemůže přijít, ale pro vás že bude setkání mimořádně užitečné. Slíbila jsem, že vám všechno vyřídím a zavolám mu zpět, jak jste se rozhodl."
"Dello," řekl zamyšleně Mason, "zkuste zavolat do Etna, Etna a Douglas."
"Těžko tam někdo bude, je už pozdě."
"Některý ze společníků může pracovat přes noc. Vždyť my také nesedíme doma."
"Všimla jsem si," přitakala Della.
Vytočila číslo a skoro okamžitě se ptala: "Můžete mi říci, s kým hovořím?... Tady kancelář Perryho Masona...
Ano, ano. Správně. Advokáta... Chápu... Promiňte, že volám tak pozdě, ale pan Mason by potřeboval hovořit s panem Jamesem Etnou.
Momentíček..."
Zamávala na Masona, aby přišel blíž a pošeptala mu: "Ještě jeden noční pták. Opravdu pracuje celou noc."
Mason vzal sluchátko a řekl: "Buďte zdráv, hovoří Perry Mason. Je to James Etna?"
"Ano," "Zajímá mne případ, ve kterém vystupujete."
"Mohu vědět, čím jménem jednáte?" zeptal se opatrně Etna.
"Nezastupuji žádného klienta, zajímá mne to osobně."
"Rozumím, i mne to zaujalo. Osobně se domnívám, že se jedná o hrubé porušení základních lidských práv Zrušil jsem dnes kvůli tomuto případu dokonce slavnostní oběd u své snoubenky. Projednávání bude pozítří a já se marně pokouším najít nějaký zákonný podklad pro žalobu."
"Nechtěl byste mne do případu zasvětit podrobněji?"
"Myslím, že žaloba je dostatečně jasná," odpověděl opatrně Etna.
"Chtěl bych znát více podrobností."
"Proč?"
"Řekněme, že ze zvědavosti."
"Obávám se, pane Masone, že budu nucen vás odkázat k textu žaloby. Samozřejmě, až začne projednávání..."

"Je to jen náhoda, ale asi bych vám uměl pomoci."
"Proboha jak?"
"To si zatím ani sám neumím představit. Ale pokud byste mi sdělil některé podrobnosti... Nemám žádný zájem na informacích, které by nějakým způsobem mohly poškodit vaši klientku, jedná se jen o..."
"Dobrá," přerušil ho Etna, "nastíním vám v hrubých rysech, o co se jedná. Faní Kemptonová byla vyhnána ze zaměstnání zcela šokujícím způsobem. Pracovala u pana Eddicka dva a půl roku bez jediné výtky.
Eddick neměl žádný důvod ji vyhánět a ona odešla rozezlená na nejvyšší míru. Ani nepožádala o doporučující dopisy. Vyhodili ji bez jakéhokoliv důvodu a bez varování."
"A jeho se vlastně podle jejího názoru dopustila?" zajímal se Mason.
"To je právě to, že ničeho. Alespoň podle jejího názoru."
"Pokračujte. Co se dělo dál?"
"Našla si novou práci. Pochopitelně se její nový šéf zajímal, kde pracovala předtím a paní Kemptonová mu to řekla. Pracovala asi dva týdny, její noví zaměstnavatelé byli spokojeni, a najednou byla na hodinu vyhozena bez jakéhokoliv vysvětlení. Vůbec nic nechápala. Dobrou hospodyni není tak snadné najít a tak si brzo opatřila novou práci. Opět řekla, kde pracovala předtím, pustila se da práce, pracovala velmi uspokojivě a za nějaký čas byla bez zdůvodnění vyhnána."
"Dál," pronesl Mason.
Etna rozpačitě mlčel.
"No tak," pobízel ho Mason.
"Jedná se o to... Nikdo o tom neví... I když myslím, že vám to mohu říci."
"Ale prosím, pokud se domníváte, že to není vhodné, neříkejte mi nic. Nepokouším se vyzvídat vaše tajemství."
"Stejně o tom budu mluvit u soudu," odpověděl Etna. "Paní Kemptonovou jsme už dříve zastupovali v otázkách pojištění. Když k nám naposled přišla, byla bezradná a se vším se nám svěřila. Požádal jsem jednoho ze svých přátel, aby napsal Benjaminu Eddickovi a vyžádal si od něj reference na paní Kemptonovou."
"A jaký byl výsledek?"
"Odpověď přišla zhruba za týden. Psal, že se s paní Kemptonovou rozešel kvůli krádežím. Pohřešuje vzácný briliantový prsten ohodnocený na pět tisíc dolarů, který byl rodinnou památkou. Platinové hodinky, odhadnuté na sedmnáct tisíc, také zmizely. Důkazy nejsou dostatečné pro soudní obžalobu, ale provinění paní Kemptonové bylo natolik evidentní, že byla propuštěna."
"Zajímavý dopis... Co jste dělal dál?"
"Rozhodl jsem se všechno ještě jednou zkontrolovat: sehnal jsem paní Kemptonové zaměstnání u mých přátel, kterým absolutně důvěřuji a kteří si opět od Eddicka vyžádali reference. Problém je v tom, že první člověk ve skutečnosti paní Kemptonovou nezaměstnával. Je to malý rozdíl, který by nám mohl uškodit u soudu, rozumíte?"
"Samozřejmě.."
"Tak tedy paní Kemptonová měla velmi slušné zaměstnání, pokoj s vlastním vchodem, plnou penzi a dvě stě padesát dolarů měsíčně k tomu.
Za týden přišla od Eddicka zcela stejná reference jako ta předchozí. Moji přátelé jsou samozřejmé připraveni ji předložit u soudu."
"Říkal jste, že první stání bude pozítří?"
"Správně. Pracoval jsem ve dne v noci, abych všechno připravil k prvnímu stání, vždyť je to pro moji mandantku tak důležité. Eddick si může válet šunky a my musíme jako žalobci všechno dokazovat."
"Požádal jste Eddicka, aby své prohlášení dementoval?"
"Udělal jsem všechno, na co jsem přišel, abych ho k tomu přinutil.
Ale, pane Masone, ani nevím, znáte ho osobně?"
"Osobně zatím ne, ale už jsem o něm leccos slyšel a můj vztah k němu se tím, co jsem slyšel, nijak nezlepšil."
"Rád vám věřím. Ale, pane Masone, nerad vám připomínám váš slib..."
"Chápu. Říká vám něco jméno Helen Cadmusová?"
"Cadmusová... Cadmusová... Á! Vzpomněl jsem si! To je..."
"Správně. Tak si představte, že jsem náhodou získal část jejích deníků. Když jsem je pročítal, bleskl mi hlavou nápad. Pokud mám pravdu, pak vám skutečně mohu pomoci. Pochopte, že o tom zatím nechci hovořit podrobněji, musím vše zkontrolovat. Po pravdě řečeno, chtěl jsem to udělat později, ale termín projednávání nám nedává mnoho času.
Osobní tajemník pana Eddicka mne pozval na. návštěvu. Teď vidím, že takové pozvání prostě nelze odmítnout. Není vyloučeno, že vám udělám radost ještě dnes."
"V každém případě vám děkuji, pane Masone. Budu čekat."
"Není zač, pane Etno, zatím není zač... Na shledanou."
Mason položil sluchátko a otočil se k Delle Streetové.
"A teď, Dello, zavolejte Eddicka. Jedeme tam teď, hned."
"Není to riskantní?... Myslíte, že už ho dost znáte podle deníků?"
"Ne," odpověděl klidně Mason, "zatím ho vůbec neznáme."
"Ale poznáme?"
"Ó, zcela jistě," slíbil Mason a pousmál se. "Stráví zbytek večera v naší společnosti a slibuji vám, že se mu to určitě nebude líbit."

Perry Mason zajel automobilem na příjezdovou cestu až k místu, kde štěrkem sypaná soukromá vozovka byla přehrazena ocelovými vraty, před kterými postával hlídač v černé uniformě soukromé bezpečnostní služby s hvězdou na prsou, velkou svítilnou v ruce a s revolverem za pasem.
Ostrý paprsek světla oslepil oba spolujezdce. Mason spustil okénko.
"Copak potřebujete?" zajímal se hlídač.
"Hlavně to," odpověděl Mason, "abys mi přestal svítit do očí."
Paprsek sebou zacukal a potom sklouzl stranou.
"A teď bych chtěl vidět Benjamina Eddicka."
"Proč myslíte, že by měl on chtít vidět vás?"
"Říkal, že by chtěl."
"Vaše jméno?"
"Perry Mason."
"Zůstaňte ve voze," upozornil je strážce, "zavolám do domu."
Poodešel k telefonu, který byl vestavěn do jednoho z masivních sloupů vedle vrat.
"Pohostinní lidé, nemám pravdu?" zašeptal Mason Delle. "Možná si to vynutily okolnosti. Je to přeci jen už skoro za městem a asi nechtějí, aby se jim kolem domu potulovali tuláci."
Hlídač zavěsil telefonní sluchátko a stiskl skrytý vypínač. Masivní dveře se nehlučně odsunuly stranou. Muž přistoupil k vozu a oslovil Masona: "Je to v pořádku, čekají vás. Jedte stále po této cestě až k velkému domu se sloupovou klenbou na nádvoří. Zajeďte s vozem až ke schodišti, tam si vás někdo vyzvedne. Auto zaparkujte u schodiště. Odsud až k domu je zakázáno zastavovat nebo sjíždět z vozovky. Rozuměl jste mi?"
"Jistě," odpověděl Mason, "vaše pohostinnost mi trhá srdce. Co by se vlastně stalo, kdybych přes vaše varování sjel z cesty?"
"Všechno možné."
"No, nějaký příklad."
"Prosím. V momentě, kdy přerušíte infračervený paprsek, který normálně není vidět, vstupujete přímo do pekla. Budou výt sirény, osvítí vás reflektory a automaticky se otevřou dveře psince, kde pro takové účely chováme policejní dogy. Hlavně potom neříkejte, že jsem vás nevaroval.
Jestli si to chcete vyzkoušet, já vám bránit nebudu."
S těmi slovy se strážce otočil k Masonovi zády a odešel.
"Pan Benjamin Eddick nemá nejmenší chybu," řekl Mason ironicky Delle Streetové. "Nedostatky v pohostinnosti zřejmě kompenzuje zesílenou ochranou."
Automobil se zvolna rozjel po štěrkové cestě, která se jako had vinula členitou zahradou, poskytující řadu možností pro vybudování různých pastí, skladů nebo zákopů.
Za necelou minutu se před nimi objevil ohromný dům, jehož ostré hrany byly tu a tam porostlé psím vínem.
"Příjemná, optimistická architektura ve stylu městské věznice," poznamenal Mason.
Zaparkoval na ploše přímo u paty hlavního schodiště. Celé prostranství bylo osvětleno ostrým reflektorem, někde blízko za domem zlostně vyly dogy.
Mason vypnul motor, zhasl světla a vystoupil z vozu. Obešel ho a pomohl vystoupit i Delle. Nechal ji čekat u vozu a sám rychle vyběhl po schodišti vzhůru. Della šla zvolna za ním.
Velké vstupní dveře se rozevřely dokořán a v nich stál Natan Follon.
"Vítejte v Stonehangu," pronesl na uvítanou.
"Stonehang??" podivila se Della.
"Tak se to tady jmenuje," odpověděl Follon. "Je to poměrně velký dům, slečno Streetová. Poskytuje dostatek místa pro všechny záliby pana Eddicka: tělocvična, sauna, pracovna, knihovna, laboratoře vybavené pro pokusy se zvířaty..."
"Neřekl byste mi, jaký je cíl těch pokusů?" zamíchal se do rozhovoru Mason.
Natan Follon už se ani nepokoušel vypadat přátelsky nebo zdvořile.
Zlostně hleděl na Masona skrz silné čočky brýlí oceňujícím pohledem.
"Ne," odpověděl po krátké pauze.
Ve skupince zavládlo trapné ticho. Nakonec Follon odstoupil o dva kroky dozadu a rukou ukázal na otevřené dveře.
"Ráčíte vstoupit?"
Společně vešli do haly, která svou architekturou ještě více připomínala vězení.
Vpravo se rozhrnul závěs zakrývající další dveře a do místnosti vstoupil vysoký, štíhlý muž.
Jeho šedé oči byly absolutně bez jakéhokoliv výrazu. Když mrkal, vznikal u pozorovatele neskutečný pocit, že jeho oční víčka se pohybují tak pomalu, jako například u sovy. Když měl oči široce rozevřené, připomínaly ze všeho nejvíc televizní kamery, pamatující si všechno, co se před nimi někdy objevilo.
"Dobrý večer," pronesl způsobem, který z obyčejného pozdravu udělal nepříjemnou společenskou povinnost, jakou je lépe mít co nejdříve za sebou.
"To je Mortimer Hersh, osobní tajemník pana Eddicka," představil nového příchozího Follon.
"Pokud se nemýlím, tato mladá dáma je Della Streetová," stejně zdvořile pronesl Hersh, "a zde mám čest s panem Perry Masonem."
"Zcela správně."
"Pojďte za mnou, prosím."
Tajemník zavedl advokáta a jeho partnerku do místnosti mezi knihovnou a pracovnou. Stál tu dlouhý, skoro

sedmimetrový stůl a řada pohodlných kožených křesel.
Přestože byl stůl tak velký, v obrovské místnosti se skoro ztrácel.
Podél tří stěn stály knihovny plné knih, nad nimi visely obrazy zobrazující rytířské souboje.
Velká kožená křesla rozestavěná po obvodu místnosti přímo lákala k pohodlnému posezení. Vedle každého křesla stál malý stoleček a za každým křeslem byla malá lampička určená pro čtenáře.
"Posadíte se?" zdvořile je vyzval Hersh, který se usadil tak, aby obsáhl pohledem všechny přítomné.
"A teď," pravil s poněkud nepřirozeným úsměvem, "bych se vám chtěl jménem pana Eddicka omluvit."
"Omluvit za co?" zeptal se Mason.
"Podcenili jsme vás."
"Chcete snad říct, že mne podcenil pan Eddick?"
"Ale ne, Follon," odpověděl Hersh a vrhl na Follona zničující pohled.
Potom zvolna spustil oční víčka a zase je zvedl. Ze všech jeho gest bylo cítit pohrdání, ale na rtech měl stále vyumělkovaný úsměv.
Znovu pohlédl na Masona.
"Dobrá," souhlasil advokát, "podcenili mne a potom se mi omluvili. I když omlouvat se nebylo nezbytné."
"Samozřejmě že ne."
Hersh otevřel zásuvku svého stolku a vytáhl z ní balíček stodolarovek. Pomalu odpočítal třicet nových, barvou vonících bankovek a položil je před Masona.
"Za co dostávám takový dárek?" zajímal se Mason.
"Za deníky a fotografie."
"Zajímavé..., proč mi děláte podobný návrh?"
"Protože pan Eddick je potřebuje. Pane Masone, myslím, že chápete, že pan Eddick by nikdy nezaplatil takovou částku za nějaké dokumenty a vy byste takovou částku nikdy nepřijal."
"Promiňte, pane Hershi, ale tentokrát mne trochu přeceňujete. Mám na mysli svoje duševní schopnosti."
"Dobrá, vysvětlím vám to. V účetních knihách pana Eddicka nebude o této částce zapsána ani čárka. Zaneseme tam jen těch pět dolarů, které jste vy utratil na nákup oněch deníků a fotografií a které my vám budeme kompenzovat. A ty tři tisíce, to je... dárek pana Eddicka za vaši ochotu, a možná... za nějaké služby. Jaké služby, to nebudeme konkretizovat, nejspíš od vás už nebudeme potřebovat vůbec nic. Neradil bych vám to odmítnout, pane Masone, upřímně vám říkám. Jste přeci rozumný člověk, výtečný advokát, chápete, že podobné návrhy neděláme jen tak:" "A jak ty tři tisíce budou figurovat v mých účetních knihách? Jako dárek od pana Eddicka? Jako honorář za služby, které nikdo nechtěl? Jste velmi štědrý, pane Hershi, ale moje pověst právníka má mnohem větší cenu. Kromě toho na podobné návrhy jsem už jednou odpovědél Follonovi: deníky nejsou na prodej."
"Nechápu váš odpor, pane Masone," ozvala se neočekávaně námitka, pronesená ostrým, ale příjemným hlasem.
Mason i Della Streetová se prudce obrátili. Za nimi stál nevysoký člověk atletické postavy se širokými rameny, který zřejmě už před chvílí neslyšně vstoupil do místnosti. Celou hlavu měl obvázanou, spodní okraj obvazů mu téměř zakrýval oči, na levé tváři měl nalepenou náplast.
Rovný, charakteristický nos a tenké, pevně sevřené rty hovořily o tom, že je to člověk rozhodný, silný, možná až krutý.
Mortimer Hersh vyskočil, nervózně si upravuje i tak dokonalý uzel na kravatě a pronesl: "Pan Perry Mason, slečna Della Streetová, dovolte, abych vám představil pana Benjamina Eddicka."
"Dobrý večer, jsem rád, že jste mne navštívili," tenké rty pana Eddicka se prohnuly v náznaku úsměvu. "Když už jsem se vám zapletl do diskuze, chtěl bych slyšet odpověd na svou otázku, pane Masone. Proč se tak bráníte?"
"Pane Eddicku, všechny své důvody jsem už vyložil, dle mého názoru dostatečně jasně, vašemu společníkovi, panu Follonovi."
"Pan Follon, můj společník? V životě jsem nic hloupějšího neslyšel.
Natane, pan Mason se spletl?"
"Pochopte, pane Eddicku, já... e... mně... e... myslel jsem, že když se tak představím, rychleji se s panem Masonem domluvíme. Omlouvám se."
"Jste ještě hloupější, Follone, než jsem si myslel. Promiňte mi to, pánové, myslím, že teď můžeme pokračovat. Znám vaše názory, pane Masone, a respektuji je. Ale pokuste se pochopit i vy mne. Nemohu připustit, aby ty deníky někdo použil proti mně. I když věřím tomu, že jsou zcela neškodné. Sám dobře víte, jak je možné každou myšlenku převrátit... Pane Masone, prodejte mi ty deníky."
"Nejsou na prodej."
"Dobrá, zatím s tím počkáme. Lituji toho, že jsem vás nemohl navštívit ve vaší kanceláři. Konec konců, tam bych mluvil přesvědčivěji.
Situace mne nutí..."
"Pane Eddicku," přerušil ho zdvořile Mason, "váš tajemník sdělil Delle Streetové, že jste raněn. Je to nebezpečné? Ty obvazy a náplasti..."
"Už jsem říkal, je to jen taková hloupost, malé nedorozumění.
Rozhodně to není nebezpečné, vůbec si toho nevšímám. Ale s těmi všemi obvazy jsem nemohl přijet do vaší kanceláře, to snad chápete. Je to riziko spojené s mými pokusy. Na okamžik jsem přestal dávat pozor a nechal jsem hlavu v kleci o vteřinu déle, než bylo třeba."
"Co po vás ta gorila chtěla?" zeptala se Della Streetová, ale hned se zarazila, varována pohledem Masona.
"Moji kravatu," odpověděl Eddick Masonovi. "Gorily obecně milují všechny předměty používané lidmi, zvlášť ty, které nikdo nehlídá. Pokud nosíte kravatu, jejich největší touhou je protáhnout ruku mřížemi a tu kravatu se pokusit vám

utrhnout. Kromě toho jsou gorily neobyčejně vytrvalé a umíněné."
"Vy vědomě tolik riskujete?" otázal se Mason.
"Provádím vědecký výzkum," odpověděl Eddick. "Chci zjistit, jak hluboko je v mozku primátů zakořeněna touha a potřeba zabíjet."
"Vypadá to, že už jste blízko odpovědi," pousmál se Mason s pohledem na obvazy.
"Po úderu jsem instinktivně odskočil dozadu," pokračoval Eddick.
"Když mne ta opice chytla, měl jsem nejdříve pocit, že se snaží dosáhnout mi na krk. Teprve potom jsem si uvědomil, že se nejspíš jen snaží mi sundat kravatu. Všechny mají stejné náklonnosti, a tahle je z nich nejchytřejší. Gorily jsou velmi velká zvířata, ale rychlá jako blesk, pane Masone, jako blesk."
"Viděl jsem to od začátku do konce," přidal se k besedě Follon, "a - přísahám ti, Benny... -", udělal přestávku, aby pohlédl na Eddicka, který seděl zcela nehnutě, "... tvůj krk byl zcela v bezpečí."
"Asi ano," přikývl souhlasně Eddick. "Přesto jsem prožil několik nepříjemných chvil. Musel jsem se přitisknout ke kleci a udeřit gorilu do obličeje. Překvapilo ji to, navíc ještě Natan začal křičet a mávat holí, takže mě nakonec pustila."
"Zdá se, že vaše pokusy skončí teprve tehdy, až některá z vašich opic někoho zavraždí," poznamenal Mason.
Eddick po něm hodil studený, nepřátelský pohled, pokrčil rameny a řekl: "Vůbec jste nepochopil, o co jde. Čestné slovo, pane Masone, nemám důvod vám to podrobně vysvětlovat. Nejvíc ze všeho mne zajímají účinky hypnózy. Spousta lidí vidí mé pokusy nerada, ale mně je to jedno.
Jsou to moje gorily. Platím za ně a jsou moje."
"Pochybuji o tom," řekl chladně Mason.
"Jako to myslíte?"
"Můžete si koupit gorilu tak říkajíc fyzicky, ale nemyslím si, že člověk má morální právo ovládat zvířata. Každá bytost má právo žít a rozvíjet se podle zákonů přírody."
"Jako advokát nemůžete říct, že porušuji nějaký zákon."
"Mám na mysli morální odpovědnost za vaše pokusy."
"Předejte mi do fyzického vlastnictví živou bytost, zavřenou do železné klece, a vystavte mi na ni fakturu, kterou já zaplatím. Kdo potom má morální odpovědnost? Zatím mne nikdo nepřinutí ukončit mé pokusy."
"Pane Eddicku, řekněte mi, proč jste mne chtěl vidět?"
"Chtěl, ale proč, to si nemůžu vzpomenout."
"Nějak rychle jste si to rozmyslel."
"To je vaše vina. Nabídli jsme vám tři tisíce dolarů za deníky.
Odmítl jste to. Dobrá, budeme hrát podle vašich pravidel. Nabídka se ruší.
Cena bude původní - pět dolarů. Rozumíte mi?"
"Zcela," souhlasil Mason. "Peníze zůstávají vám, deníky mně."
"Masone, chtěl bych, aby mezi námi bylo jasno. Jste výborný advokát, já jsem rozený bojovník. Pokud ty deníky dáte k dispozici novinářům, zničím vás."
Mason vstal.
"Pokud podobné vyhrůžky mají účinek na vaše služebnictvo, nedejte se rušit a v klidu pokračujte. Já mám pocit, že máte strach. Dello, půjdeme.
Čeká nás práce."
Vyšli z místností v doprovodu všech tří domácích obyvatel.
Když celá společnost procházela halou, Mason oslovil Dellu: "Dello, mohl bych použít vaši ruku?"
"Co zase chcete?" zavrčel Eddick.
"Chtěl bych se podívat, co je v té kamenné váze."
"A proč si myslíte, že by tam něco mělo být?"
Mason se studeně pousmál: "Protože jsem pozorně četl deníky. Moje deníky."
"Natane, Morte. Zvedněte tu vázu a převratte ji vzhůru nohama," přikázal Eddick. "Dokažte panu advokátovi, že je prázdná."
Follon a Hersh opatrně sundali vázu z podstavce na podlahu. Follon vytáhl z kapsy svítilnu a posvítil dovnitř. Jako zázrakem se z vázy vyvalil proud jasného světla, zasvítily stovky ohníčků.
"Bože!" vykřikl Follon, "uvnitř je velký briliant, Benny!"
"Vytáhněte ho," ostře nakázal Eddick.
Follon strčil ruku do vázy, ale na dno nedosáhl.
"I když si sundám sako, stejně se tam nedostanu," řekl.
"Vyklopte ji," křičel Eddick, "vysypte všechno, co tam je!"
Oba pomocníci pomalu zvedli vázu a otočili ji dnem vzhůru.
Nejdříve se vykutálel briliantový prsten.
"Můj diamant!" radoval se Eddick.
Potom z temného břicha vázy vyklouzly platinové hodinky. Follon po nich skočil.
"Zvedněte ji trochu výš," požádal Mason.
Na podlahu se vysypala celá sbírka ozdob, mincí, peněženka, karty, pudřenka...
"K čertu," zašeptal tiše Eddick.
"V denících se píše o tom," komentoval to suše Mason, "že jedna z opic jménem Pitt má zvyk sebrat všechno, co není pevně přiděláno, a odnést to do řecké vázy u vchodu."
"Tak o to tady jde," poznamenal Eddick.

Mason mu pohlédl přímo do očí: "Pokud vím, pozítří je první stání soudu. Josefína Kemptonová vás obviňuje z nactiutrhání."
"Co vy o tom víte?"
"Aha," zakřičel Follon. "Teď už je to jasné. Teď chápu, proč se velký Perry Mason zajímá o deníky Helen Cadmusové. Teď je všechno jasné."
Eddick se na něj zle podíval: "Drž už hubu."
Obrátil se k Perrymu Masonovi: "Jste chytrý. Mám rád chytré lidi. Jaká je tady vaše role?"
"Nikoho nezastupuji," odpověděl Mason oficiálním tónem.
"Copak to nechápeš, Benny?" zeptal se Follon.
Eddick vzal jeho hodinky, pohrával si s nimi a řekl: "Ne, nechápu. A ať mě vezme čert, jestli tomu rozumíš ty."
"Měli to připravené předem. Skočili jsme jim na špek."
"No, pokračujte," vyzval ho Mason. "Zatím vám to jde skvěle.
Jenom si dávejte pozor na logiku."
"Na nic si nemusím dávat pozor," vyštěkl Follon. "Když jste prvně šli kolem vázy, sami jste tam všechno nasypali. A potom jste si vymysleli historku o tom, jak věci schovala opice."
"Ani jsem se té vázy nedotkl," klidně poznamenal Mason.
"Šel jste přímo kolem ní."
"Ano, ale vy jste stál na stejném místě jako teď celou dobu, než jsme halu přešli."
"Otočil jsem se k vám zády, když jsem vám ukazoval cestu dál."
"Follone," řekl Mason chladně, "podívejte se mi do očí."
Follon se otočil obličejem k advokátovi.
"Jste hnusný lhář!" klidně pronesl advokát.
Follon sevřel pěsti, ale pak se vzpamatoval.
"Stůjte," zamíchal se do toho Eddick. "Nějak se nám to zamotává.
Chtěl bych si to ujasnit: Hershi, vám věřím. Všiml jste si Masona, když procházel kolem té vázy?"
"Ani se k ní nepřiblížil," odpověděl Hersh. "Podíval se na ni, ale ani se jí nedotkl. Prostě do ní nemohl nic hodit. Vždyť se sami podívejte: na všech těch věcech je prach, leží tam už řadu dní."
"Vaše chyba není v tom, Follone," uzavřel diskuzi Eddick, "že pro vás je dva krát dva šest, ale v tom, že se o tom pokoušíte přesvědčit i ostatní. Sám si vytváříte nové a nové nepříjemnosti, a to nejen sobě.
Sedněte si někam a mlčte."
Přerušilo ho vyzvánění telefonu.
"Kterej blázen... Zvedněte to, Follone," přikázal Eddick.
Follon zvedl sluchátko: "Dobrý večer, u aparátu je Natan Follon... Kdo je to?... Pan Eddick ho ale dnes neočekává... Moment..."
"Něco se stalo," řekl Eddickovi, "přijel váš advokát, Sydny Hardvick."
"Nechci ho vidět," odpověděl Eddick, "nemám nejmenší přání řešit uprostřed noci další problémy a starat se o další hosty. Ať jde k čertu, já jsem ho nezval."
"Říká, že je to velmi důležité," nedal se odbýt Follon. "Obávám se, že ho budeme muset pozvat dál."
Eddick se prudce otočil.
"S kým si myslíš, že mluvíš, Follone. Mě nebudeš učit, co mám dělat. Já jsem tě vytáhl z bláta, ale klidně tě tam hodím zpátky. Řekl jsem jasně, že nechci vidět Hardvicka, a je mi jedno, že je to důležité."
Eddick vyběhl z místnosti, ale hned se zase vrátil. Zastavil se ve dveřích a řekl: "Ďábelsky chytře jste si to vymyslel, Masone. Dobrou noc."
Mortimer Hersh pohlédl významně na Follona a řekl: "Měl by ses postarat o Hardvicka."
Follon do sluchátka přikázal: "Otevřete bránu. Sydny Hardvick může přijet kdykoliv."
Potom se trochu zaražený obrátil k advokátovi: "Musím vás požádat o chvilku strpení. Věřte mi, že je mi velmi nepříjemné to, co se před chvílí stalo. Hájil jsem zájmy svého zaměstnavatele, a sám jste viděl, jak se mi odvděčil."
Mason si prohlížel věci, které předtím byly ve váze a poprosil Dellu: "Udělejte mi podrobný seznam těch věcí."
"Jenom na nic nesahejte," varoval je Follon. "Nemáte na to právo."
"Na nic nesaháme, jenom se díváme," ujistil ho Mason. "Doufám, že to vám nevadí."
Follon znejistěl a řekl: "Nemám co dodat. Teď už bude na vaše otázky odpovídat pan Sydny Hardvick."
Otevřel vstupní dveře: "Vítejte, vítejte, pane Hardvicku. Pojdte dál."
Hardvick, vysoký muž, starý přibližně šedesát pět let, s hubeným obličejem, ze kterého trčel dlouhý nos a obočí, které připomínalo křoví, pod nímž sídlily šedé, pronikavé oči, se zastavil ve dveřích a přátelsky stiskl Follonovi ruku.
Nosil skřipec se směšným černým provázkem a v pravém uchu měl naslouchátko.
"Jak se vede, Natane? Jak se má Benny?" zeptal se neuvěřitelně silným hlasem.
"Benny je nemocen," odpověděl Natan. "Nemůže vás přijmout."
"Jakže?" udiveně vykřikl Hardvick. "Nemůže mne přijmout?
Nepřijel jsem sem jen tak, z dlouhé chvíle. Už jsem mu říkal o těch problémech, které je třeba..."
"Máme tady spoustu důležitějších problémů," významně poznamenal Follon, pokyvuje hlavou směrem k Masonovi a Delle Streetové. "Vznikly nám tu drobné nepříjemnosti."
"Co tím myslíte?" zeptal se Hardvick, který si konečně všiml Delly a jejího šéfa.
"Právnické nepříjemnosti. To je Perry Mason."
"Ať se na místě propadnu, je to opravdu on!" zaradoval se Hardvick nad neočekávaným setkáním.

Rychle přešel k Masonovi a srdečně mu stiskl pravici.
"Slečna Streetová, moje sekretářka," představil Mason Dellu.
Hardvick se zdvořile uklonil.
"Rád vás poznávám, slečno Streetová. Co vás sem přivedlo, Masone?"
"Přijel jsem na pozvání pana Eddicka. Jak vám vysvětlí pan Follon, právě se ukázalo, že krádeže, ze kterých byla obviněna paní Kemptonová, má na svědomí domácí opice pana Eddicka."
Z obličeje Hardvicka zmizel úsměv. S profesionálním výrazem ve tváři se obrátil k Follonovi.
"Jak se to stalo, Natane?"
"Pan Mason přijel se mnou a s Hershem projednat nějaké věci.
Jednalo se o malou finanční operaci."
"O co šlo?" zajímal se Hardvick skřípavým hlasem.
"Pořád ty deníky Helen."
"Viděl jsem v novinách fotografii Masona. V článku se zmiňovali o těch denících. Další důvod promluvit si s Bennym."
"Nabídli jsme mu, že je odkoupíme."
"Za kolikpak?"
"Za tři tisíce."
"No a..."
"Odmítl."
Hardvick se zamračil a otočil se k Masonovi: "Možná se, vážený kolego, mýlím, ale myslím, že není daleko doba, kdy nám je budete chtít vrátit alespoň za těch pět dolarů."
"Nemají ani poloviční cenu, a už bych je určitě dávno prodal. Ale teď musím nejdříve zjistit, čeho se vaši klienti tak bojí," odpověděl Mason.
"Reklama především," komentoval to Hersh.
Mason se na něj skepticky pousmál.
Hersh zvolna zavřel oči.
"Pokračujte," řekl Hardvick a otočil se k Natanovi.
Follon pokračoval ve vyprávění: "Když Mason četl deníky, napadlo ho podívat se do kamenné vázy, která stojí tady v hale. Na zemi vidíte, co jsme odtud vytáhli. Je tu Bennyho briliantový prsten, moje platinové hodinky, pudřenka, několik ozdob, peněženka... Mimochodem, to je moje peněženka."
Hardvick přešel k hromádce věcí na podlaze a nahnul se, aby na ně lépe viděl.
"Hned se podíváme, co je to za peněženku," nedal se odbýt Follon.
Zvedl peněženku, otevřel ji, vytáhl z ní několik vizitek a s úsměvem je všem ukazoval.
"Správně, je to ta moje. Ztratil jsem ji před pár dny."
"Kolik je v ní peněz?" přeptal se Hardvick.
"Když jsem ji ztratil, bylo v ní třicet dva dolarů."
Podíval se do peněženky ještě, jednou a potom spokojeně pokýval hlavou. Zavrčel něco nepochopitelného a zasunul peněženku do kapsy u kalhot.
"Jen si to přepočítejte. Co když tam něco chybí?" poznamenal ironicky Mason.
Follon na něj ledově pohlédl a odpověděl: "Ne, děkuji, vše je v nejlepším pořádku."
"Nějak se to zamotává," poznamenal Hardvick. "Máte na tom nějaký zájem?"
"Ano."
"Jaký, prosím? Zastupujete někoho?"
„Ne," odpověděl Mason a dodal: "Alespoň zatím."
"Výborně. V takovém případě se domnívám, že pan Eddick rád využije vašich služeb při příštím projednávání naší pře proti paní Kemptonové. Bohužel, do všech podrobností bych vás zasvětil až po uzavření celého případu."
"Velice lituji," odpověděl Mason, "ale nemám zájem nechat se najmout panem Eddickem."
"Chcete snad naznačit, že budete hájit zájmy paní Kemptonové?"
"Ne zcela. Už jsem se o ten případ trochu zajímal a konzultoval jsem jej s právníkem obžaloby."
"Dobrá, nechme to být, pane Masone. Neříkejte, prosím, nic paní Kemptonové ani jejím právníkům do té doby, dokud se my s nimi nespojíme a nenajdeme nějaký způsob urovnání celé záležitosti."
Mason se pousmál a zavrtěl hlavou.
"Chcete tedy říct, že se všechno dozvědí hned?"
"Chci tím říci, že zatelefonuji panu Jamesu Etnovi z firmy Etna, Etna a Douglas a řeknu jim vše, co jsem vyčetl z deníků a co jsme zjistili dnes tady."
"Nemyslím, že by to někomu bylo k užitku," namítl Hardvick. "Spíš to může celé záležitosti jen uškodit."
Mason pokrčil rameny.
"Pojďme se na celý problém podívat z čistě právního hlediska," pokračoval Hardvick. "Existují jen dvě možnosti podání trestní žaloby, při kterých se žalující nedopouští pomluvy nebo falešného obvinění. První - když je žalovaný opravdu vinen. Výklad zákona o nactiutrhání je v tomto státě poněkud nezvyklý. Dokonce spravedlivé obvinění se může stát pomluvou v případě, kdy obžalovaný bude porotou osvobozen."
"Děkuji za vysvětlení," pousmál se Mason.
"Ani mne nenapadlo vám zákon uysuětlovat. Uvádím to jako konkrétní příklad. Druhou možností je soukromá korespondence."
"Připusťme, že pan Eddick paní Kemptonovou obvinil z krádeže.

Pokud soud rozhodne, že je vinna, je to v pořádku, vždyť říkal pravdu.
Pokud bude osvobozena, stačí nám pouze prokázat, že se ve všech případech jednalo o soukromou korespondenci. Ve skutečnosti ve všech případech pan Eddick jednal v dobrém úmyslu pomoci svým přátelům.
Nemůže být ani řeči o nactiutrhání."
Mason se protáhl, zazíval a řekl: "Zásadně neřeším právnické otázky bez honoráře. Nikdo mne nenajal a jak to tak vidím, už asi ani penajme."
"Samozřejmě, Masone, jste v nepříjemném postavení. Jestli tomu správně rozumím, svůj předpoklad o místě, na kterém byly uschovány šperky, jste vybudoval na základě zápisků v nějakých denících?"
"Zcela Spravně."
"Můžete prokázat, kdo ty deníky psal?"
"Po pravdě řečeno," vážený kolego, "ani sám nevím."
"Rozhodně deníky nemůžete použít jako důkaz. Nelze je předložit soudu. Jsou ta jen nějaké poznámky Helen Cadmusové, kteč si ona sama mohla připravit pro nějaký podobný případ."
"Jak to myslíte?"
"Ona mohla ukrást prsten i hodinky a schovat je v té váze. Pro případ, že by je někdo našel, si nechala zadní vrátka a svedla všechno na nějakou gorilu. Nemusím vám snad dokazovat, že je to teoreticky možné."
"Mně naštěstí nemusíte dokazovat vůbec nic," odpověděl Mason.
Hardvíck se obrátil na Follona: "Myslím, že bych si měl promluvit s Eddickem."
"Řekl, že s vámi jednat nebude," zatrpkle zopakoval Follun. "Je zraněn. Včera ho málem zabila gorila, kterou drezúroval."
Hardvick se zamračil.
"Dobrá, Natane. Myslím, že v takovém případě nemá smysl tu dále zdržovat pana Masona a slečnu Streetovou. Pokud si vzpomínám, byli na odchodu."
"Správně."
"Dobrou noc," vyštěkl Hardvick na Masona a uklonil se zdvořile Delle.
"Upozorním hlídače na váš odjezd, pane Masone," připojil se Follon.
"Je zbytečné vám připomínat, že nesmíte sjet z cesty nebo zastavovat. V žádném případě cestou k bráně nevycházejte z vozidla. Dobrou noc."
"Dobrou noc," odpověděl zdvořile Mason.

5

Perry Mason vyjel z vrat. Hlídač byl ještě podezřívavější než při prvním setkání - jen co přejeli hranice pozemku, zavřela se za nimi s rachotem ocelová brána.
Mason přidal plyn.
"Tak to máme za sebou,`` prohlásila Della a ohlédla se na Eddickovu vilu.
"Trochu moc událostí za jeden večer," podotkl Mason.
"Co budeme dělat?"
"Nejříve zkusíme zavolat Jamese Etnu. Můžeme doufat, že ještě nespí. Cestou sem jsem si všiml lékárny. Měla by být asi půl míle odsud.
Věřím, že tam mají telefon."
Automobil letěl po prázdné silnici.
"Všiml jste si toho nepříjemně nasládlého zápachu v celém domě?"
zeptala se Della. "Připomínalo mi to... Nevím, jak to říci, běhal mi tam mráz po zádech."
"Stejně páchne zvěřinec. Ty gorily musí chovat někde blízko, možná přímo v tom domě."
"Celou tu dobu jsem měla nepříjemný pocit," pokračovala zvolna Della.
"Zvláštní místo. Chtěl bych toho vědět víc o Benjaminu Eddickovi.
Naštěstí to není moje práce. Poskytli jsme Jamesu Etnovi neocenitelnou službu, já jsem spokojen."
Mason zastavil u lékárny. Della Streetová vytočila Etnovo číslo, chvíli se s někým bavila a potom kývla na šéfa:
"Všechno je v pořádku, ještě nespí. Mluvila jsem s jeho ženou, právě přišel z kanceláře... Pan Etna?... Tady sekretářka Perryho Masona.
Moment, spojím vás."
Della vyšla z telefonní kabinky a na její místo vešel Mason.
"Omlouvám se za tak pozdní telefonát, kolego, ale stala se velmi zajímavá věc. Myslím, že vás v nejbližší době vyhledají právníci pana Eddicka a budou vám navrhovat kompromisní řešení. Slíbil jsem, že vám zavolám, tak poslouchejte, co se stalo. ."
"Eddick navrhuje kompromis!" ozval se z telefonu udivený hlas Etray. .,To není možné. Při našem posledním jednání se chlubil tírn, že nikdy v životě nikomu nezaplatil ani cent odstupného."
"Jednou musí začít. Možná vám bude telefonovat ještě teď, během nejbližších pár minut, nebo ráno, jakmile přijdete do kanceláře."
"Tak co se vlastně stalo?"
"Našli jsme briliantový prsten i platinové hodinky, které měla prý ukrást paní Kemptonová."
"K čertu!" vykřikl Etna. "Souhlasím s vámi."
"Kde a jak je našli?"

"Vlastně," řekl Mason, "jsem je našel já."
"Vy?"
"Právě, já. Pročítal jsem deníky Helen Cadmusové a našel jsem v nich místo, kde se popisuje skrýš, do které jedna z Eddickových opic schovávala zajímavé věci. Když už jsem byl u Eddicka, řekl jsem si, že by nebylo marné se do té skrýše podívat."
"Co to bylo za skrýš?"
"Kamenná váza stojící ve vstupní hale."
"Ale ale," podivil se Etna. "Tím se nám úplně mění situace. Víte, Masone, na celé věci mi nejvíc vadilo jedno. Nedůvěřuji úplně svojí klientce. Ne že bych si myslel, že mi lže. Ale okolnosti byly takové, že ty věci mohla ukrást, což hrálo do karet drahé straně. Víte sám, jak to chodí.
Mohli uvést spoustu nepřímých důkazů svědčících o tom, že Eddick měl přinejmenším důvod ji podezřívat."
".Rozumím," odpověděl Mason. "Z právního hlediska to ale má ještě jeden háček. Hardvick mi naznačil, že podle jeho názoru se situace vlastně moc nezměnila. To, že se věci našly, ještě nic neznamená, protože v případě, že šlo o soukromou korespondenci..."
Etna se vesele zasmál.
"Jen ať se vykrucují, jak chtějí. Z jejich obhajoby stejně nezůstane kámen na kameni. Masone, já to celé zjednoduším. Opuštěná žena si v potu tváře vydělává na živobytí, snaží se vyhovět všem přáním milionáře.
Milionář ji jednoho dne beze slova vysvětlení vyhodí na dlažbu. Kromě toho ji pronásleduje, obviňuje z krádeže, nedá jí možnost najít si novou práci přisahaje, že mu ukradla prsten a hodinky pohádkové ceny. Díky Eddickovi zůstala moje klientka nezaměstnaná, bez prostředků. Eddick je multimilionář. Je vám asi jasné, jaký dojem to udělá na soudce. Je mi úplně fuk, co si vymyslí. Mám je na háčku jak rybku."
"No, jak myslíte," podotkl Mason.
"Poslechněte, čertovsky jste mi pomohl. Musíte se stát partnerem obžaloby. Nemám ještě s klientkou domluvenou výši palmáre, ale vaše informace..."
"Počkejte, nerozumíte mi. Nechci s tím mít nic společného. Postoupil jsem vám všechny informace jako přátelskou službu."
"No... Co ale tedy vlastně chcete? Co?"
"Skoro nic," odpověděl Mason. "Až to uzavřete s Eddickem, požádejte Josefínu Kemptonovou, aby mne navštívila."
"Má přijít k vám?"
"Správně. Zajímám se o okolnosti smrti Helen Cadmusové a chtěl bych se na pár věcí zeptat."
"Paní Kemptonová vás navštíví, kdykoliv si budete přát," slíbil Etna.
"Co tak třeba zítra v deset?"
"Budeme u vás oba. Chci vám stisknout pravici a vysvětlit vám, jak je vaše pomoc pro mě důležitá. Dobrou noc."
"Dobrou noc," rozloučil se Mason.

6

"Je deset, šéfe. Máme návštěvu," řekla Della Streetová.
Mason na ni pohlédl přes hromadu papírů.
"Paní Kemptonová?"
"Správně. Paní Josefína Kemptonová a její advokát James Etna."
"Jak vypadají, Dello?"
"Paní Kemptonová je zvláštní. Bude jí padesát, má hubenou postavu a bílý, úplně nehybný obličej. Zřejmě si s ní život moc nehrál, a proto se na svět dívá s odstupem."
"A Etna?"
"Příjemný, inteligentní mladý advokát. Je to váš velký obdivovatel a netají se tím, že setkání s vámi je největší zážitek celého jeho života."
"Nechť vstoupí," řekl Mason. "Uvidíme, co nám nesou."
Della vyšla a vrátila se s návštěvníky.
James Etna, mladý, asi pětatřicetiletý advokát, se vrhl k Masonovi a začal mu třást rukou.
"Pane Masone, ani nemohu říct, jak moc jste mi pomohl. Musím říct, že to bylo... bylo to opravdové hrdinství."
"Rád jsem vám pomohl," pozdravil ho Masop. "Pokud se nemýlím, to je paní Kemptonová?"
Paní Kemptonová se na něj uvolněně pousmála, podala mu ruku a řekla: "Buďte zdráv, pane Masone."
"Víte, co se stalo?" pokračoval radostně Etna. "Jen jsme včera skončili, volal mi Hardvick. Omlouval se, že volá tak pozdě, ale ráno že má jednání a musí se mnou projednat něco důležitého."
"Aby ne," usmál se Mason.
"Samozřejmě. Vždyť mi také nabídl pět tisíc dolarů jako mimosoudní urovnání naší pře. Pět tisíc dolarů!"
"Souhlasil jste?" zeptal se Mason neutrálním hlasem, pamatuje na přítomnost paní Kemptonové.
"Copak jsem blázen? Ještě včera večer bych se spokojil s tisícem dolarů, Možná by mí stačil jen slib, že už nebudou podobné dopisy psát.
Po vašem nočním telefonátu se ale situace trochu změnila. Vzhledem k tomu, co jste zjistil, jsem si nemohl dovolit souhlasit s jejich prvním návrhem, i kdyby to bylo půl milionu dolarů."
"Výborně," pochválil ho Mason.
"V telefonu bylo chvilku ticho, a pak najednou nabídka stoupla na sedmnáct a půl tisíce."

"Co jste udělal?"
"Odmítl."
"A dál?"
"Potom se mne zeptal, zda jsem náhodou nemluvil s vámi."
"Jak jste odpověděl?"
"Řekl jsem mu pravdu. Volal jste mi, domluvili jsme se, že pokud něco zjistíte, dáte mi ihned vědět. Přirozeně, hned, jak jste měl možnost, jste svůj slib splnil."
"Dál."
"Pan Hardvick mi vysvětlil, že podle jeho názoru by se do toho pan Mason neměl plést. Bohužel, okolnosti mu nedovolují si připravit takovou obhajobu, která by nám ukázala, jak se věci doopravdy mají. Jeho klient trvá na mimosoudním vyrovnání a nabízí dvacet tisíc dolarů. Jestli opět odmítnu, mám jít k čertu a rozdáme si to u soudu. Oni budou dál trvat na soukromé korespondenci a dobrých úmyslech pana Eddicka."
"Jak jste se rozhodl?"
"Okamžitě a bez připomínek jsem souhlasil."
"Výborně," zopakoval Mason. "Myslím si, že Hardvick výjimečně nelhal. Dvacet tisíc bylo maximum."
"Také si to myslím. Jinak jsme se mohli do soudného dne navzájem přesvědčovat o dobrých úmyslech, dopisním tajemství a tak dál, a tak dál..."
"Včera jste mne přesvědčoval o tom, že ubohá osamělá žena vykořistovaná kapitalistickým vydřiduchem určitě získá sympatie soudu..."
"To rozhodně. Oni zase mají možnost se odvolávat a podávat stížnosti třeba dvacet let... My jsme spokojeni s dvaceti tisíci. Souhlasíte, Josefíno?"
Josefína Kemptonová se na Masona usmála: "Uplně spokojeni."
"Chci vám ještě vysvětlit," pokračoval Etna, "že z těch dvaceti tisíc jsem dostal pět, zbytek patří paní Josefíně."
"To je spravedlivé," komentoval to Mason.
"Musím část z mých patnácti tisíc dát vám," vstoupila do rozhovoru paní Kemptonová. "Cítím, že je to moje povinnost. Kdyby nebylo vás, pane Masone..."
Mason odmítavě zavrtěl hlavou.
"Vždyť je to vlastně vaše zásluha! Vy jste četl ty deníky a přišel jste na tu skrýš..."
"Ne, ne, to stačí. Raději se posaďte a pojďme si jen tak přátelsky popovídat. Pochopte, že si nevezmu ani od vás, ani od vašeho advokáta nic. Mám velkou radost z toho, jak se to celé vyřešilo. Největší zásluhu na tom má především váš advokát. Souhlasím s ním v tom, že soud by vám mohl přiříknout i mnohem vyšší náhradu, ale Eddick se potom bude odvolávat až k nejvyššímu soudu státu. Hned by se o to začali zajímat novináři, a nejen Eddickovi, ale i vám by nebyly příjemné otázky typu: Proč se osamělý muž mstí své bývalé hospodyni? Není za tím něco víc?
Odpovědi mohou být různé..."
"Také jsem na to myslel," poznamenal Etna.
"Ale, paní Kemptonová, vy byste pro mne mohla něco udělat."
"Cokoliv si budete přát."
"Chtěl bych se dozvědět všechno o Helen Cadmusové."
"No což, byla to poněkud... zvláštní mladá dívka. Ani sama nevím, jak to popsat."
"Pokuste se, prosím. Chcete říct, že se nějak zvláštně chovala?"
"Vím docela určitě, že před nedávnem utrpěla velký šok."
"Jak dlouho jste společně pracovaly u Eddicka?"
"Přibližně dva roky."
"Vaše práce skončila po jejím zmizení?"
"Asi dva dny potom."
"Nevidíte nějakou souvislost mezi jejím zmizením a vaší výpovědí?"
Paní Kemptonová záporně zavrtěla hlavou.
"Vyhnali mne kvůli krádežím."
"Zkuste si v klidu vzpomenout. Možná to je jenom náhodná shoda okolností, že..."
"Ne," řekla. "Pan Eddick byl kvůli Helen hrozně smutný. Myslím, že se mu líbila, a že..."
"Počkejte moment. Říkáte, že se mu líbila. Neměli spolu něco...?"
"No, nevím. Byl to vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, ze kterého vzniklo přátelství. Nemyslím, že by to bylo něco víc, pan Eddick nevypadal jako emocionální typ."
"Pojďme si napřed promluvit o Helen."
"Helen byla krásná a věděla o tom. Byla nesmírně hrdá na svou postavu. Ráda se fotografovala, zejména v miniaturních plavkách, často se celé hodiny prohlížela v zrcadle. Vím to, v jejím pokoji bylo několik zrcadel, jedno obrovské, přes celou stěnu. Jednou jsem ji viděla, jak.., prostě trávila hodiny před zrcadlem."
"Říkáte zrcadlo?"
"Ano, často před ním stávala."
"Jak to víte?"
"Stávalo se mi, že otevřu dveře, a ona stojí před zrcadlem."
"Chcete říct, že se před zrcadlem převlékala, zkoušela si různé šaty?"
"Všechno, co tenkrát měla na sobě," usmála se paní Kemptonová, "by se dalo zakrýt poštovní známkou."
"Byla nahá?"

"Ne, měla na sobě svoje oblíbené plavky. Měla talent vyrobit si plavky ze dvou libovolně malých kousků látky, ve kterých však nešlo příliš plavat."
"Nosila je na jachtě?"
"Občas."
"I když měl pan Eddick hosty?"
"Helen většinu z nich znala a oni znali ji. Byla ke všem přátelská a otevřená, rozumíte mi. K tomu se ráda opalovala. Měla krásné tělo a když se ve společnosti objevila ve svých plavkách, většina mužů se mohla zbláznit. Její největší starostí bylo být rovnoměrně opálená po celém těle."
"Samozřejmě kromě míst, kde se nosí plavky?"
"Světlá místa od plavek ji přiváděla k hysterii. Opalovala se na střeše kajuty, kam nebylo vidět, protože chtěla mít celé tělo stejné barvy. Na to byla stejně pyšná jako na svoje tvary, které neměly nejmenší chybu."
"Nezdálo se vám zvláštní, že taková dívka spáchala sebevraždu?"
"Velmi mne to překvapilo."
"Kde jste tehdy byla?"
"Na jachtě."
"Při stejné plavbě?"
"Ano."
"O tom bych se chtěl dozvědět co nejvíce. Co mi můžete říci?"
"Všechno, co vím. Pan Eddick se rozhodl odjet na ostrov Catalina.
Vždy s sebou na takovou cestu bral Helen, často i mne."
"Kdo se staral o dům během vaší nepřítomnosti?"
"Na to je tam spousta sluhů. Já jsem na ně jen dohlížela a rozdělovala jim práci. Měla jsem na starost zásoby na jachtě a to, věřte mí, Masone, není jednoduché. Snadno seženete na takovou jachtu nejlepší námořníky, kteří s ní plují třeba přes oceán. Ale uklízet po nich, to je práce pro vraha. Představte si to - nedopalky, krabičky od cigaret, špinavé sklenice, prázdné láhve, hrůza... Hromada práce."
"Pomáhal vám někdo?"
"Ne. Všechno jsem dělala sama. Pochopte, že dokonce ani na velké lodi nejsou přebytečné kajuty pro sluhy, zvlášť pro ženy. Muži mohou nocovat ve společných kajutách pro několik lidí, ale ženy musí být zvlášť..."
"Rozumím. Pojdme se vrátit k tomu dni."
"Eddick se rozhodl odcestovat na Catalinu. Zatelefonoval mi a zeptal se, jestli je jachta připravená. Chtěli jsme vyplout ve dvě hodiny odpoledne, ale potom se odjezd odložil na pátou hodinu, Eddick měl ještě nějaké jednání. Když jsme vyplouvali, zhoršilo se počasí. Dostali jsme varování před bouřkou, ale Eddick se rozhodl vyplout za každou cenu."
"Co bylo dál?"
"Začal opravdový šturm. Museli jsme se dokonce otočit po větru, takže k ostrovu jsme dopluli až druhý dén ráno."
"Jak jste se dostali k jachtě? Autem?"
"Ano."
"Jela jste v automobilu společně s Eddickem?"
"Ano."
"Helen jela také s vámi?"
"Ne. Jela asi o hodinu dřív svým sportovním vozem. Potřebovala ještě něco přepsat na stroji. Eddick jí nadiktoval řadu dokumentů. Myslím, že to byly smlouvy a osobní dopisy, které chtěl vzít s sebou."
"Pokračujte."
"Takže Helen byla na jachtě první. Pan Eddick se zdržel a já jsem přijela s ním."
"Byli na jachtě nějací hosté?"
"Ne. Ti měli nastoupit právě na ostrově. Kromě nás a posádky na lodi nikdo nebyl."
"Kdy jste viděla Helen naposled?"
"Tehdy večer... i když, počkejte. Já jsem ji neviděla. Cestou do přístavu se Eddick rozhodl v těch dokumentech ještě něco změnit, takže hned po příjezdu šel k Helen do kajuty. Tam jí diktoval další půl hodiny."
"Jak víte, že jí diktoval?"
"Vždyť jsem to slyšela. Moje kajuta sousedila s Heleninou, měly jsme dokonce společnou koupelnu. Šla jsem se mýt a v koupelně jsem slyšela, jak jí diktuje. Dokonce, podle zvuku, přímo do stroje."
"A dál?"
"Vypluli jsme na moře, ale vítr byl tak silný, že se nedalo vůbec nic dělat. Čekali jsme, že se počasí uklidní, ale marně Eddick zatelefonoval na ostrov svým přátelům. Nutné potřebovali odjet a Eddickova jachta byl jediný způsob, jak se dostat z ostrova. Byla samozřejmě konstruovaná pro mnohem horší podmínky, takže jsme se nevrátili."
"Jak dlouho diktoval?"
"Myslím, že do té doby, dokud mohla Helen psát. Počasí bylo opravdu hrozné."
"Slyšela jste ho diktovat i po vyplutí?"
"Ale ano."
"Jak dlouho?"
"Nevím. Nejsem žádný námořník a tak jsem radši šla spát."
"Spát?" zeptal se Mason.
"Ano, vzala jsem si prášek proti mořské nemoci. Je dobrý, ale chce se mi po něm vždycky spát. Já..."
"Nevečeřela jste?"

"Večeřet? Samozřejmě, že ne. Na moři se vždycky cítím mizerně a tak jsem si radši vzala ten prášek. Spala jsem asi do půlnoci, potom jsem se probudila. Protože bouřka pokračovala, vzala jsem si ještě prášek. Spala jsem až do sedmi hodin, právě jsme připlouvali k ostrovu."
"Co se dělo dál?"
"Záhy jsme si povšimli, že Helen zmizela. Eddick běžel do její kajuty a našel netknutou postel... Dál už to znáte."
"Mohla ji přes palubu smést vlna?"
"Ano, mohla."
"Je možné, že si vyšla na palubu?"
"Možné to je, ale byla bouře. Všichni jsme to špatně snášeli, dokud jsme se nestočili po větru. Já osobně jsem byla v kajutě, ale později jsem se ptala ostatních: v noci byla na palubě spousta vody."
"Chápu. Helen si psala deník. Věděla jste o tom?"
"Ano."
"Mám čtyři její deníky. Pátý, který začala psát asi dva týdny předtím, než zmizela, nemám. Myslíte, že si deník psát přestala?"
"Rozhodně ne. Měla malý kožený kufřík, který neustále vozila s sebou, do kterého deníky ukládala. Vzpomínám si, že jsme se kvůli tomu několikrát pohádaly."
"Proč? Je něco špatného na tom, když si někdo vede deník?"
"Ale to jistě ne, pokud si člověk zapisuje, kde byl nebo co se stalo.
Helen nad svým deníkem zbytečně proseděla celé hodiny, které mohla strávit v příjemné společnosti."
"Právě to mne nejvíc zajímá. Měla nějaké přátele?"
"Obávám se, že ani jednoho."
"Na co se tedy pořád opalovala a vůbec se snažila být krásná?"
"Měla velké ambice. Snila o tom, jak pojede do Hollywoodu a nepochybovala, že dříve nebo později se jí to podaří díky stykům pana Eddicka."
"Eddick má v Hollywoodu nějaké kamarády?"
"Jistě, že ne. Vždyť je chorobně samotářský. Nerada o svém bývalém zaměstnavateli mluvím, pane Masone, ale celý jeho život... asi víte o jeho bratrovi?"
"Co se s ním stalo?"
"Zavraždil člověka."
"Kde?"
"V cizině. Asi v Austrálii."
"Byl odsouzen?"
"Myslím, že ano. Vím jen, že někoho zavraždil, a Eddick, který ho velmi miloval, jak bych to řekla... dostal strach."
"Čeho se bál?"
"Sám sebe. Má strach, že je dědičně zatížen, stejně jako jeho bratr, potřebou vraždit. Všechny jeho výzkumy se točily jenom kolem toho."
"Výzkumy opic?"
"Hlavně goril. Tvrdí, že psychika goril je lidské psychice nejblíž.
Šimpanzi jsou přátelštější, lépe se učí, ale Eddicka zajímaly gorily."
"Chová je v klecích?"
"Přesně tak. Vybudoval jim zvláštní klece ze speciální oceli, protože..."
"Má nějakého krotitele?"
"Dokonce několik a i jednoho psychologa."
"Kde všichni bydlí? Kdo jim uklízí? Kdo pro ně vaří?"
"Bydlí u sebe doma, všichni jsou místní. Pracují ve zvláštním domě, který má samostatný východ na druhou stranu. Do hlavní budovy vede úzká cesta, stejná jako od brány. Do práce mohou přicházet a odcházet samostatným vchodem kdykoliv, ale jinak se nesmí pohybovat na Eddickově pozemku bez dovolení ani oni."
"Kdo se o gorily stará v noci?"
"Nikdo. Klece jsou velmi pevné."
"Co by se stalo, kdyby například v noci vypukl požár?"
"To by bylo hrozné. I kdyby začalo hořet ve dne, nemůžete prostě přijít, otevřít klece a říct gorilám račte ven, prosím."
Mason se zamyslel.
"Jsou gorily zlé?"
"Myslím, že ano. Nevím. S jednou jsem se skamarádila, měla mě ráda trochu lidsky, trochu jinak. Některé pokusy měly za cíl gorily dezorientovat. Naučili je brát si jídlo z bedny jenom tehdy, když zazněl zvonek. Když si zvykly, změnila se pravidla hry. Po zazvonění sáhla gorila do bedny a dostala ránu elektrickým proudem. Říká se tomu ztráta orientace. Mně se to hnusilo, Helen také."
"Děkuji," řekl Mason. "Nejvíc ze všeho mne zajímá historie těch deníků."
"Helen se starala o sebe jen pro sebe," pokračovala paní Kemptonová. "Všechno bylo podřízeno jejím ambicím, byl to smysl jejího života. A obětovala by pro to všechno. Jsem přesvědčená, že v mládí prožila nešťastnou lásku."
"Mluvila o tom?"
"Nikdy. To nebylo třeba. Hned jsem pochopila, co se jí stalo.`` "A co vlastně?"
"Zřejmě ji někdo urazil. Zdálo se mi, že to byl člověk stojící na společenském žebříčku o něco výš než ona. Asi si řekl, že se pro něj nehodí. A Helen se rozhodla obětovat svůj život tomu, aby mu ukázala, zač je toho loket. Jediný obor, ve

kterém ho mohla trumfnout, byl film.
Byla opravdu krásná."
"Ano, vím. Mám několik jejích fotografií. Nevíte, kdo to fotil?"
"Myslím, že pan Eddick. Rád fotografoval a občas dělal i velmi dobré snímky."
"Měl fotoaparát i na jachtě?"
"Všude měl fotoaparáty. I na jachtě, i doma. Měl obrovskou sbírku všech typů."
"Jak jste se vlastně dozvěděla o milostných problémech Helen?"
"Jenom z jejího chování. Byla to normální, příjemná hezká mladá dívka, která byla se vším spokojena. Pracovala, psala si deník a opalovala se. Když pršelo, seděla před horským sluníčkem."
"To byl celý její život?"
"Jen to a práce. Neměla žádnou pracovní dobu. Bydlela v domě, a když bylo třeba, zavolali ji. Pokud pan Eddick někam cestoval, vždy ho doprovázela."
"Často spolu odjížděli?"
"Ano. Má spoustu důležitých, zodpovědných jednání. Někam zatelefonuje, všeho nechá, posbírá si věci a už odjíždí. Někdy s Hershem, jindy s Follonem, ale vždycky s Helen. Doprovázela ho všude."
"Poslední otázka. Nenapadlo vás někdy, že se smrtí Helen není všechno v pořádku?"
"Jistě, že napadlo."
"Mám na mysli, zda se nedomníváte, že nespáchala sebevraždu?"
"Myslíte, že ji náhodou spláchla vlna při bouřce?"
"Já se ptám."
"Pane Masone, nechci říkat nic, co by mohlo někomu uškodit. Sama dobře vím, jak těžko se člověk brání pomluvám. Ale kdybych byla policistou, určitě bych neuzavřela vyšetřování tak rychle."
"Proč ne?"
"Jsem si stoprocentně jistá, že Helen nespáchala sebevraždu. Vím také, kdo hodil přes palubu její deník."
"Proč si to myslíte?"
"Poslední deník přece zmizel, ale ona ho měla večer v kajutě."
"Jak víte, že zmizel?"
"Prohledávala jsem její kajutu společně se soudním vykonavatelem.
On sám uložil do jedné krabice její oblečení a do druhé všechny papíry a knihy."
"Měla nějaké příbuzné?"
"Nikdo neví, odkud pocházela, ani jestli má nějakou rodinu."
"Natan Follon tvrdí, že je její vzdálený příbuzný."
"Follon??" upřímně se podivila paní Kemptonová.
Mason přisvědčil.
"Vždyť ho nenáviděla. To byl stejný příbuzný jako ty opice v klecích."
"Mohli se znát před tím, než u Eddicka začala pracovat a...?"
"Jako že on jí sehnal tu práci?"
"Asi tak."
"Ani za nic. Nemohla ho ani cítit."
"Jaký vztah k němu máte vy?"
"Ve všech lidech je třeba hledat klady."
"Ale nelíbí se vám."
"Určitě."
"Všímal si Follon Helen?..."
"Samozřejmě. Napřed to zkoušel rukama, ale Helen ho umravnila. Je to takový ten typ, co kolem vás chodí nafouknutý jako krocan a hned vám pohladí ruku nebo vás přátelsky obejme, opře se vám o koleno. Při první příležitosti vás vezme kolem pasu. On... mně připadá takový špinavý, občas mám chuť mu naplivat do obličeje."
"Děkuji vám. Myslím, že jsem se dozvěděl všechno, co jsem potřeboval. Nejvíc mne zajímá ztracený deník."
"Asi jsem vám řekla příliš mnoho mých vlastních domněnek. Vždyť ho mohla držet v ruce, když přepadla přes palubu."
"Máte ještě nějaké nápady nebo připomínky?"
"Ano."
"Prosím..."
"Ten důležitý dokument, který se přepisoval při bouřce. Co se s ním asi stalo?"
"Co tím chcete říct?"
"V její kajutě nebyl a nemyslím, že si ho Eddick večer vzal, když odcházel. Je to sice možné, ale já si to nemyslím. Chtěla ho přeci dopsat ráno, přerušili práci kvůli bouřce."
"Dobrá. Předpokládejme, že její smrt nebyla ani sebevražda, ani náhoda," řekl Mason.
Upřeně na něj pohlédla: "Potom to byla vražda."
V jejím obličeji stále nebyt žádný výraz, rty měla pevně semknuté.
"Můžete k tomu něco dodat?" zeptal se Mason.
"Není co," odpověděla.
Mason vstal a podal jí ruku.
"Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci a že se celý problém vyřešil kompromisem, paní Kemptonová."
James Etna se vrhl na Masonovu pravici a dlouho jí třásl: "Udělal jste pro nás velmi mnoho! Ani si nedokážete

představit, co to pro nás znamená."
"Dobrá, dobrá," usmál se Mason. "Rád jsem vám pomohl."
"Jste velmi milý, pane Masone."
"Mimochodem," přerušila je paní Kemptonová, "nebyla mezi těmi věcmi ve váze takováhle náušnice?"
Ukázala náušnici a Della Streetová energicky přisvědčila: "Byla tam přesně taková, pamatuji si ji - dvě perly vedle sebe."
"Děkuji," řekla paní Kemptonová. "Jsem tak ráda. Je to památka po mé matce. Byla jsem velmi smutná, když jedna zmizela. Já..."
"Zmínila jste se o tom někomu?"
"Ne."
"Proč?"
"Ani nevím. Řídím se heslem žij a nech žít. Nechtěla jsem, aby kvůli mně vznikly nějaké problémy."
"Myslela jste, že jste náušnici ztratila?"
"Někdo ji musel vzít z mé krabičky, do které je ukládám. Jednou jsem si náušnice chtěla vzít a jedna tam prostě nebyla."
"Tak jste si řekla, že ji někdo ukradl."
"Nevěděla jsem, kdo ji vzal."
"A nikomu jste nic neřekla?"
"Ne."
"Nevadí," řekl Mason. "Vaše náušnice je mezi věcmi, které jsme našli v té váze. Slečna Streetová tvrdí, že je to ona, a tak to asi bude ona."
"Žádné asi. Poznám přece náušnici," komentovala to Della.
"Moc vám děkuji," řekla paní Kemptonová a usmála se na Masona svým trpělivým úsměvem.
James Etna se opět vrhl na ruku Perryho Masona.
"Byl to můj nejzajímavější případ," řekl Etna. "Vždy jsem snil o setkání s vámi, ale nikdy jsem nedoufal, že mi pomůžete, pane Masone.
Jsem vaším dlužníkem."
"Udělal jsem, co bylo v mých silách a jsem rád," odpověděl Mason.
Návštěvníci odešli. Della Streetová pohlédla na šéfa a zeptala se ho: "Tak co?"
"Za všemi našimi činy někdo stojí," významně pronesl Mason.
"Máte na mysli osud?"
Mason přisvědčil.
"Jak se to projevuje?"
"S těmi deníky, které jsem koupil, to není samo sebou."
"Dobrá," řekla Della. "Osud rozhodl, že máte pomoci paní Kemptonové vyhrát její při. Udělal jste to. Mimochodem, pět tisíc dolarů pro mladého advokáta asi také něco znamená."
"Možná. Ale stále jsme se nepřiblížili k odpovědi na hlavní Otázku."
"Jak to? Všechno se vysvětlilo, a... Rozumím! Myslíte zmizení Helen Cadmusové!"
"Správně. Záhadné zmizení Helen."
"Myslíte, že to nebyla sebevražda?"
"Má intuice mi říká, že ji zavraždili," odpověděl Mason.
"Proboha, šéfe. Zabít ji mohl jenom jeden člověk. Benjamin Eddick."
"Nebo jeho kamarád Follon," namítl advokát. "Nezapomínejte na něj."
"Nebo...," začala Della, ale pak se zastavila.
"Ano?" usmál se Mason, "jen pokračujte."
Detla Streetová odmítavě zavrtěla hlavou.
Mason se rozesmál.
"No dobře," vzdala se Della. "Nenávidím se za to, že si pouštím fantazii na špacír, ale pokud hovoříme o vraždě, nesmíme zapomenout na ženu, která bydlela v sousední kajutě a mohla k Helen kdykoliv přijít a odejít přes společnou koupelnu. Jen ona samá tvrdí, že byla celou noc pod vlivem prášků... Bože. Jak podezřívavou se stane příjemná mladá dívka jako já v důsledku každodenního styku s tak cynickým advokátem!"
"Získala jste schopnost správného logického úsudku," poopravil ji Mason.
"Šéfe. Ale že ji nepodezíráte?"
"Když jde o vraždu, podezřívám každého a všechny."
"Ale nevíte jistě, že je to vražda."
"Ne. Sám bych rád věděl, odkud se v mé hlavě berou takové předpoklady. Jako by lidé vyzařovali nějaké telepatické vlny účinkující přímo na moje vědomí."
"Pokud tíhnete ke spiritismu," řekla Della Streetová, "věřím tomu, že duch Heleny Cadmusové podporuje vaši touhu dozvědět se pravdu a..."
"No dobrá, stačí," usmál se Mason, "nebo nakonec půjdu shánět médium..."
"V současné situaci," poznamenala Della Streetová vážně, "by názor média rozhodně mohl být užitečný."
"Myslím, že média jsou jen telepati, kteří umějí trochu číst myšlenky a většinou všechno jen zamotají."
"Určitě ne víc než vy. Mám z vás husí kůži. V té ženě je něco zvláštního, jak bych to řekla..."
"V paní Kemptonové?"
"Ano."

"Zajímavá bytost," komentoval to Mason. "Ale není až tak zvláštní.
Často se v životě můžete s takovým typem ženy setkat, s hospodyní. Jsou to ženy, které ztratily své blízké a svůj domov a veškerou svou lásku k domovu se pak snaží přenést do cizího domu. Mají pocit, že jim něco chybí, a proto jsou tak tiché á nenápadné. Takže..," Della se otřásla.
"Radši na to ani nebudu myslet. Mám zvláštní, nepříjemně studený pocit."
"Dobře," souhlasil Mason. "Dejme se raději do práce."

7

Perry Mason a Della Streetová seděli v kanceláři až do pozdního večera, když je z vyřizování pošty vyrušilo neodbytné vyzvánění telefonní centrály.
"Myslel jsem, že na večer jsme telefon přepnuli na vrátnici?" podivil se Mason.
"Pořád zvoní a zvoní," řekla Della. "Slyšíte to sám."
"To musí být nějaký optimista. Vyzvání to už nejmíň pět minut.
Dello, zjistěte, kdo to je."
"Nemám představu, kdo si myslí, že sedíme v práci celou noc."
"Jen si vzpomeňte, jak to bylo s Etnou. Měli jsme malou naději a ta nám vyšla. Jděte to zvednout, Dello."
Della přešla k přístroji: "Haló!" zamračila se. "Kdo že? Á, samozřejmě, paní Kemptonová..."
Gestem přivolala Masona k druhému aparátu. Mason opatrně zvedl sluchátko a poslouchal.
Hlas paní Kemptonové na druhém konci svědčil o tom, že nemá daleko k hysterickému záchvatu: "Nemohu nikde sehnat pana Etnu. Dostala jsem se do strašné situace.
Nevím, co mám dělat. Musím se s někým poradit. Potřebuji, hrozně potřebuji pana Masona. Přece mi někdo musí pomoci. Nevím, co se tady děje, ale jsem ve velmi těžké situaci."
"Kde jste?" zeptala se Della.
"V Stonehangu. V domě Benjamina Eddicka. Stalo se tu něco hrozného."
"Promiňte, kde?"
"V Stonehangu."
Perry Mason se připojil k hovoru: "Tady je Mason, paní Kemptonová. Tak co se stalo?"
"Ne po telefonu, pane Masone. Je to hrozné. Potřebuji pomoc."
"Měla byste raději zavolat policii, paní Kemptonová."
"Ne, ne. Jenom ne policii. Aspoň ne do té doby, než se setkám s advokátem. Pokoušela jsem se najít Etnu, aby mi řekl, kde hledat vás.
Právě vás potřebuji, víte, že mám peníze na to, abych vám zaplatila.
Potřebuji vás vidět."
"Můžete zůstat tam, kde jste?"
"Nechci tady zůstávat. Mám strach a potřebuji poradit. Nemohu vám všechno vyprávět po telefonu. Kdybyste sem mohl přijet! Prosím vás, pane Masone, přijeďte! Přísahám, že jsem nikdy v životě nepotřebovala tolik cizí pomoc, jako dneska. Zešílím z toho."
"Dobrá," souhlasil Mason. "Přijedu tam. Kde je Eddick?"
"Pane Masone," pokračovala bez odpovědi na jeho otázku. "Musíte všechno udělat přesně tak, jak vám řeknu. Hlavní brána je na Ogliv-street.
Jsou tam železná vrata a hlídač, ale na Rose-street je boční vchod pro služebnictvo a lidi od opic. Není tam hlídač. Dveře jsou zavřené, ale pokusím se tam na vás čekat. Můžete tu být za patnáct minut. Pospěšte si prosím pane Masone. Můžete přece vyjet ihned?"
"Jedeme hned," odpověděl Mason. "Čekejte na mne u zadních dveří na Rose-street, rozumíte mi?"
"Ano, na Rose-street. Je to z druhé strany domu, proti železné bráně.
Stojí tam nízký dům připomínající garáž. Na dveřích je číslo 546. To je všechno. Jděte ke dveřím a zkuste kliku. Budu tam na vás čekat, pokud mi v tom nic nezabrání a pokud si pospíšíte."
"Může vám v tom něco zabránit?" zeptal se Mason.
"Ano," řekla a spojení se náhle přerušilo.
Mason ještě chvíli držel sluchátko v rukou, potom se podíval na Dellu, která zavěsila a přešla k němu.
"Nemáte pocit, že nás přerušili záměrně?"
"Myslím, šéfe, že to prostě pověsila."
"Vypadá to, že se události v domě daly do pohybu."
"Ale, šéfe, co tam dělá? Myslela jsem, že už se s Eddickem definitivně vyrovnali."
"Mohla tam jet proto, aby se s ním setkala a obvinila ho z vraždy Helen. Víte, Dello, je to zajímavá osobnost. Určitě jste si všimla, jak pozorně se zajímala o všechno, co se při našem rozhovoru týkalo Helen a jejích deníků."
"No co," řekla Della. "Pojedeme tam. Všechno ostatní si můžeme říct po cestě."
"Co myslíte tím my? Dello, je to nebezpečné."
"Nemyslete, že se mě tak snadno zbavíte. Proti nebezpečí nic nemám. Pojďme, máme nejvyšší čas."
Rychle poklidila kancelář, podala Masonovi jeho pokrývku hlavy, nasadila si svůj klobouček, zhasla světlo a otevřela dveře.
"Půjdu do haly a přivolám výtah," proběhla Della kolem Masona.
Když Mason přišel do haly, Della ho čekala vedle otevřených dveří výtahu.

"Šikovná," řekl Delle.
Liftboy je oslovil: "Vypadáte, jako když někam spěcháte."
"Spěcháme," odpověděl Mason.
Liftboy sjel rovnou do přízemí, kde si Mason zapsal do knihy odchodů přesčas.
Rychle přeběhli opuštěné parkoviště a nasedli do Masonova auta.
Advokát nastartoval, kývl na hlídače a vyrazil s hlasitým kvílením pneumatik z místa.
Jako střela proletěl první křižovatkou na oranžovou a zpozoroval, že na příští už svítí červená.
"Jestli nás zastaví dopravní policie, ztratíme spoustu času vysvětlováním," poznamenala Della.
"Vím," odpověděl Mason. "Ale moje intuice mi říká, že opravdu musíme spěchat."
"Mám stejný pocit. Jestli si ale zlámeme vaz, až se trefíme do nějaké zdi, mohli jsme možná raději zůstat v kanceláři."
"To je také pravda," suše přitakal Mason.
"Séfe, nemáte pocit, že jednáte naslepo?"
"Co máte na mysli?"
"Už ji pokládáte za svoji klientku, a co když... Chápete..."
"A co když tam najdeme mrtvolu?" dokončil Mason.
"Přesně tak."
"Nevím. Není to jednoduché. Připadám si jako při pokeru: Když s ní mluvím, stále se mi zdá, že ji mnohem víc zajímá, co si myslím já, než že by se mi chtěla svěřovat. Stejný pocit, jako když si při hře člověk myslí, že soupeř musí vědět, jaké mám karty, a já nemám ani tušení, jaké karty má soupeř, i když předpokládám, že má esa."
"Jen se přestaňte ovládat a během chvíle vás zamotá do nějaké patálie."
"Vím," přikývl Mason. "Proto si chci všechno promyslet před tím, než se k něčemu rozhodnu. V celé té historce je něco, Dello, co dráždí mou zvědavost."
"Vypadá to, jako že zcela ignorujete dopravní značky."
"No tak, Dello, jsme na silnici sami a nevidím nejmenší důvod držet se zbytečných formálních pravidel."
Della Streetová se pohodlně opřela a zaklínila se nohou o palubní desku, aby se chránila před nenadálými otřesy automobilu.
"Vaše poslední poznámka ukazuje, jaký máte ve skutečnosti charakter."
Když se přiblížili k Stonehangu, Mason řekl: "Kolem hlavního vchodu jenom přejedeme."
"Všimne si nás hlídač."
"Nechci tam zastavovat. Projedeme dostatečně rychle, aby nás nepoznal, ale podíváme se, jak vypadá dům z téhle strany."
"Z auta nic nepoznáte."
"Ale můžeme si všimnout, jestli se tam neděje něco zvláštního."
Advokát si to namířil po Ogliv-street a při průjezdu kolem mohutných železných sloupů lehce přibrzdil.
Masivní ocelová brána byla zavřená.
"Nikde nevidím hlídače," poznamenala Della.
"Jestli zastavíme, vyskočí jako čertík z krabičky," odpověděl Mason, dojel ke křižovatce a rychle odbočil vpravo.
Přibližně uprostřed ulice bylo místo, ze kterého se otevíral výhled na celou severní fasádu domu.
"Svítí se tam jek v kostele v neděli," upozornila Masona Della.
Mason zaparkoval.
"Plot vysoký deset stop ze silného ocelového drátu, na vrcholu lemovaný ostnatým drátem - pan Eddick si řádně chrání svůj majetek."
"Aby ne!" pousmála se,Della. "Šéfe, podívejte, tam nahoře!"
"Kde?"
"Horní řada oken. Vidíte, vylézá tam odtud nějaký člověk."
"To není člověk," řekl Mason, "to je gorila."
Mlčky seděli ve voze, hledíce jako očarovaní na obrovské zvíře v osvětleném okně. Najednou gorila skočila do větví stromu, který rostl vedle domu. Za vteřinu už po něm lezla dolů a za další vteřinu se v celé zahradě rozsvítila světla, zavyly sirény a ozval se štěkot psů.
"Co to je?" zeptala se Della.
"Zdá se, že gorila spustila neviditelnou signalizaci, která zapíná světlo a sirény a vypouští psy. Uvidíme, co bude dál."
Několik vteřin tak proseděli a najednou Mason nastartoval.
Della se na něj překvapeně podívala: "Šéfe, nechcete přece jít dovnitř právě teď?"
Přikývl.
"Není lepší počkat v autě, jestli se ještě něco nebude dít?"
"Raději se tam půjdu podívat před tím, než se ještě něco stane."
Zajel na Rose-street.
Vysoký drátěný plot končil vedle řady betonových garáží. Na jedné garáži bylo číslo 546.
Mason zastavil vedle dveří, vyskočil z auta a zazvonil na zvonek.
Uslyšel, jak se zvuk zvonku v domě rozléhá, ale marně čekal, až někdo přijde otevřít.
"Šéfe," řekla Della Streetová. "Říkala, že na nás bude čekat tady.
Protože tu není, udělali jsme pro ni všechno, co jsme mohli. Musíme zavolat policii nebo..."
Mason zatvrzele otočil hlavu a znovu zazvonil.
"Něco se muselo stát, něco, co zkřížilo její plány. Nejméně jedna z těch velkých goril se volně potlouká po domě."

"Šéfe, gorila vás roztrhá na kusy a nikomu nepomůžete. Viděl jste, jak skočila z okna na strom..." trhla sebou a odmlčela se.
"Vím, vím," řekl Mason. "Zase máte husí kůži. Problém je v tom, že se tam opravdu stalo nějaké neštěstí. V hlase paní Kemptonové byla opravdová panika. No, asi nemá cenu dál zvonit. Musela zřejmě už odejít."
Mason se opřel o dveře.
"Není zavřeno," řekl. "Šéfe, mějte rozum."
"Počkáte na mě ve voze. Jestli se do pěti minut nevrátím, pojedete k nejbližšímu telefonu a zavoláte policii."
"Kdepak. Jdu s vámi. Já..."
"Seďte v autě," zopakoval Mason. "Máte přesně pět minut."
"Šéfe, musím jít s vámi."
"Abych se ještě ke všemu staral o vás. Jen zůstaňte, kde jste."
"Možná máte pravdu, ale než sedět tady v autě..."
"Ne," řekl Mason. "Budete na mne čekat v autě. Přesně za pět minut zavolejte policii. Jestli se přesně za pět minut nevrátím, nastartujte, odjeďte k telefonu a zavolejte policii."
"Jestli se za pět minut nevrátíte, nepomůže vám ani armáda Spojených států. Víte to stejně dobře jako já."
"Čekejte ve voze."
"Chcete mě jenom chránit před nebezpečím," protestovala Della.
"To je rozkaz," řekl Mason, otevřel dveře, vešel do domu a zabouchl za sebou.
Zevnitř byla na dveřích zástrčka a tou advokát dveře zajistil pro případ, že by se Della chtěla pokusit mu pomáhat.
Všude byl silně cítit zvířecí pach. Mason měl pocit, že je ve zvěřinci.
Prošel krátkou chodbou, minul otevřené dveře a ocitl se v jakési místnosti sloužící k pokusům, vybavené psacími stroji a počítači. Na stěnách viselo půl tuctu grafů.
Mason místnost přešel a vyšel dveřmi na druhé straně. Byl v dlouhé chodbě, ve které stály po celé délce podél pravé stěny klece s gorilami, šimpanzi a dalšími opicemi. Všechny opice byly krajně rozrušené.
Všude se svítilo.
Na konci chodby si Mason povšiml dvou klecí s dveřmi otevřenými dokořán.
Nevěda, co má dělat, rozhodl se chodbou přejít sebejistě, pravidelným krokem, dívat se před sebe a nedat najevo strach.
Opice křičely tak, že Mason neslyšel ani svoje kroky. Když procházel kolem jedné gorily, začala tleskat do dlaní takovou silou, že Mason myslel, že po něm někdo střílí.
Ovládl se a došel na konec chodby, kontroluje každý svůj pohyb.
Stál vedle klece, jejíž dveře byly zajištěny silnými ocelovými závorami, když se gorila sedící v kleci vrhla proti Masonovi a začala klec rozhoupávat takovou silou, že Mason ucítil, jak se chvěje podlaha a stěny.
Najednou se z klece vysunula dlouhá chlupatá ruka a gorila se pokusila Masona chytit.
Uskočil dozadu a prsty gorily sklouzly po jeho obleku. Advokát se vrhl ke stěně. Obrovské zvíře na něj nenávistně pohlédlo, odskočilo do hloubi klece a začalo se tlouct pěstmi do hrudi.
Advokát se přitiskl na stěnu a zvolna se pohyboval kolem klece.
Gorila se ještě jednou pokusila ho chytit a tentokrát se její prsty sevřely jen několik palců od jeho hrdla.
Najednou se opice začala smát. Mason nemohl od jejího černého těla odtrhnout pohled, od jejího zlostného obličeje, ironického pohledu a obrovské rozevřené tlamy s obnaženými tesáky.
"Poslouchej, kamaráde," oslovil advokát gorilu. "Nevím, jestli mne chceš jenom postrašit, nebo si mě chceš chytit a prohlédnout, jak mi to funguje zevnitř. Ale uvědom si, že ani jedno, ani druhé mi nevyhovuje."
Gorila se dál tloukla do prsou.
Ve vedlejší kleci sedělo jakési stvoření, o kterém se Mason domníval, že to jé šimpanz, potom bylo několik klecí s ještě menšími opicemi a na konci řady stály dvě prázdné klece s dveřmi rozevřenými dokořán.
Advokát měl nepříjemné tušení, že gorily opustily svá apartmá jen několik okamžiků před jeho příchodem a za tu chvíli se už dostaly do hlavní budovy otevřeným vchodem, který bylo vidět na konci chodby.
Pohlédl na hodinky. Z pěti minut zatím uběhla jedna a kousek.
Mason prudce otevřel dveře. Jak předpokládal, vedly do hlavní budovy zařízené měkkými koberci a křišťálovými lustry a opatřené točitými schodišti vedoucími do druhého patra.
Zastavil se a přemýšlel, jestli není čas se vrátit.
"Hééj," zakřičel, a jeho vlastní hlas mu zněl zcela cize.
Najednou se z horního patra ozvaly silné údery, rychlé klepání a opět údery otřásající celým domem.
"Paní Kemptonová!" zavolal Mason. "Paní Kemptonová!"
Znovu se ozvaly údery, tentokrát u jednoho ze schodišť. Advokát vyběhl nahoru a zastavil se na chodbě ve druhém patře. Okamžitě pochopil, co je to za rány, na jedněch dveřích, vedoucích do chodby, visela za jednu ruku gorila, která ostatními končetinami tloukla ze všech sil do podlahy. Při Masonově příchodu ihned seskočila na zem a kulhavými přískoky se k němu blížila.
Mason zkameněl.
Gorila se rychle přibližovala.
Mason se ohlédl přes rameno a pochopil, že gorila ho dostane dřív, než on doběhne do půlky schodiště.
Natáhl před sebe ruku s otevřenou dlaní, jako by chtěl zvíře zastavit.
Gorila se opravdu zastavila, vztyčila se na zadních a začala na své hrudi pěstmi vyklepávat morseovku.
Mason udělal opatrně krok zpět. Volnou rukou za sebou tápal po okraji litinového zábradlí u schodiště.

Opice se uklidnila a podívala se na Masona jako kočka na myš.
Namísto zábradlí Mason nahmátl železnou kliku nějakých dveří.
Zmáčkl ji a dveře se hned otevřely. Mason rychle proklouzl dovnitř, přibouchl dveře a zajistil je solidní zástrčkou.
V chodbě. zavládlo mrtvé ticho.
Mason se rozhlédl a zjistil, že stojí v místnosti používané současně jako ložnice a pracovna. Zpoza závěsu vykukovala postel a mužská noha.
V místnosti byl historický psací stůl, kolem kterého stálo půl tuctu velkých křesel. U stěn stálo několik kartoték, kulatý trezor připomínající dělovou kouli, knihovny a pořadače. Na zdech visely obrazy a několik zarámovaných fotografií.
Mason chtěl stůl obejít, ale po několika krocích se zarazil. Na zemi ležela žena se zakloněnou hlavou, prsty levé ruky měla sevřené v pěst, pravá ruka ležela natažená na koberci.
Do obličeje ji svítilo světlo a Mason okamžitě poznal paní Kemptonovou.
Obešel závěs a přiblížil se opatrně k posteli.
Ležel na ní, obličejem dolů, člověk. Ze zad mu trčela rukojeť velkého porcovacího nože zaraženého do zad až po držadlo a všechno kolem - postel, povlečení, dokonce i zeď - bylo postříkáno krví. Mason si všiml ještě jedné rány v zátylku zavražděného.
Mason se vrátil k ležící paní Kemptonové.
Sotva se k ní sehnul, místnost se otřásla silným úderem do dveří.
Nastalo ticho, ve kterém bylo slyšet jen jednu z fotografií na zdi, jak se po nárazu kolébá sem tam. Ozval se další úder.
Tentokrát dveře nevydržely a vypadly z pantů do místnosti.
Ve dveřích stála urostlá gorila, se kterou se Mason seznámil už na chodbě.
Advokát se ji pokusil uklidnit: "Počkej, maličká," řekl, "bud klidná. Nedělej hlouposti."
Gorila bez jediného pohybu hleděla na Masona.
Stolní deska zakrývala gorile výhled na paní Kemptonovou, ale ani Mason ji neviděl.
Napětí stoupalo. Mason měl pocit, že gorila musí slyšet, jak mu splašeně tluče srdce. Bál se udělat sebemenší pohyb.
"Nebuď nervózní, maličká," zopakoval.
Gorila položila nohu na zbytky dveří na zemi, jako by chtěla jít k Masonovi, ale potom si to rozmyslela a nohu stáhla zpět. Ruce měla napnuté, levou se opírala ohnutými prsty o zem, pravou se přidržovala veřejí.
Mason se ji pokusil zastavit pohledem. Dlouhou dobu stáli mlčky proti sobě.
Advokát promluvil, pokoušeje se mluvit co nejpřirozeněji: "Ať mě vezme čert, jestli vím, co bych ti teď měl vyprávět. Ani nevím, co mám dělat. Myslím, že jestli půjdu dopředu, zabiješ mě, ale jestli půjdu dozadu... tak mě zabiješ určitě. Jak tu tak stojím jako idiot, jenom tě dráždím..."
Najednou Mason uslyšel slabý, ale naléhavý hlas paní Kemptonové: "Nedívejte se na ni, pane Masone," varovala ho. "Klekněte, si na všechny čtyři a tvařte se, jako že děláte něco ohromně důležitého.
Vyndejte z kapsy nějaké mince, nůž, hodinky, cokoliv lesklého. Položte to na podlahu a složte z toho nějaký obrazec, třeba kruh."
Mason nmohl odtrhnout od gorily pohled a tak se přes rameno zeptal: "Jste v pořádku? Měl jsem strach, že..."
"O mě se nestrachujte. Dělejte, co vám říkám. Rychle!"
Mason uslyšel, jak se paní Kemptonová posadila. Vyndal z kapsy u kalhot několik mincí, poskládal je na podlaze podél hrany parkety a potom z nich udělal kruh. Gorila poskočila dopředu a zahleděla se na peníze. Paní Kemptonové se podařilo postavit na všechny čtyři.
"Nemáte ještě něco? Zlaté pero, hodinky, prostě něco?"
Mason odepnul hodinky a položil je doprostřed kruhu.
Přitom si všiml, že už uběhlo pět a půl minuty a policie je tedy na cestě nebo Della ještě hledá telefon, aby je zavolala.
"A teď," radila paní Kemptonová, "pomalu couvejte, nedívejte se na opici, ale na peníze. Až odejdete, půjde se podívat, co to tam máte. Je hrozně zvědavá a začne si s tím hrát. Doufám, že začne..."
Mason se narovnal.
"Nedívejte se na ni," varovala ho paní Kemptonová.
Mason se soustředil na hromádku mincí a blýskavé zlaté hodinky.
"Couvejte pomalu couvejte sem ke mně."
Mason dělal vše podle instrukcí.
Ucítil, jak se opřela o jeho loket, aby mohla vstát ze země. Gorila došla k hromádce věcí a sedla si vedle ní úplně stejně, jako předtím seděl Mason.
"Rychle," zašeptala paní Kemptonová. "Pozor, neutíkat. Jděte klidně, rozhodně, jistě. Ať si řeší svou úlohu s mincemi. My půjdeme, dokud je čas."
"Co se tady vlastně stalo?`` zeptal se Mason.
"Nevím. Pojďme rychle ven. Tahle gorila je nebezpečná a jestli pochopí, že se jí bojíme, bude si myslet, že před ní utíkáme a potom to bude velmi složité. Pojďte už, prosím vás."
"Na té posteli leží mrtvý člověk," upozornil ji Mason.
"Já vím. Je to Benjamin Eddick. Podřízli ho."
"Kdo?"
"Řekneme si to potom. Teď pojdte za mnou."
Obešla postel a proklouzla do koupelny.
"Sem, rychle."
Zavřela a zamkla dveře a hned otevřela protější, vedoucí do další ložnice.

"Rychle," přikázala.
Běžela napřed a ukazovala mu cestu. Mason nezůstával ani krok pozadu.
"Nebude gorila chtít..."
"Jenom bůh ví, co taková gorila bude chtít. Nikdo neví, co budou dělat v příští minutě, jsou úplně neovladatelné a tahle má navíc za sebou celou řadu pokusů. Má poškozený nervový systém..."
"K čertu, co vy tu ale děláte?"
"Vysvětlím vám to později."
Přeběhla místnost a zastavila se u dveří. Chvíli tiše naslouchala, vyhlédla do chodby a zašeptala: "Vzduch je čistý. Musíme se dostat přes chodbu a po schodech do přízemí. Měl byste se radši vyzout."
Mezi řečí si sundala boty a Mason ji rychle následoval.
"Pospěšme si, utíkejme," řekla. "Nesmí si ale všimnout, že utíkáme. Jestli uslyší nějaký dupot, je s námi konec."
Vešla do chodby, Mason šel vedle ní. Společně došli k točitému schodišti, které vedlo do haly, kde se Mason poprvé seznámil s obyvateli tohoto domu.
Najednou si Mason uvědomil tichý, vtíravý zvuk, který už dlouhou chvíli visel ve vzduchu. Policejní sirény dosáhly ve svém vytí maxima svých možností a pak náhle utichly, jako když automobil přejede vyjícího psa.
"Co to je?" zeptal se Mason.
"Mohu vám říci jenom to, že nemám nejmenší ponětí. Musíme se odtud rychle dostat a doufám, že se nám to podaří."
Sešli dolů a prošli halou.
Mason se vydal k hlavnímu vchodu.
"Ne, tam ne," upozornila ho paní Kemptonová.
Vedla ho přes další místnost, kolem jídelny, pokojů pro služebnictvo a kuchyni.
"Zkusíme to tady. Tyhle dveře vedou do zvěřince. Uvědomte si ale, že gorily se můžou každou chvíli vrátit."
Otevřela dveře.
Mason rychle vstoupil za ní do chodby, rozhlédl se a všiml si, že dveře dvou klecí jsou stále otevřené, ale po gorilách není ani vidu.
"Pojďme," řekl Mason a rozběhl se.
"Dávejte si pozor na tu gorilu zleva!" varovala ho paní Kemptonová.
Zastavili se, aby se mohli obout. Mason, který už měl s gorilami své zkušeností, se držel těsně u zdi.
Jen co se přiblížili ke kleci, agresivní gorila se na ně opět vrhla. Klec zatím její nápor vydržela, ale zdálo se, že i stěny se zachvěly silou toho útoku.
Mason se ohlédl přes rameno: paní Kemptonová se tiskla ke stěně, ale postupovala vpřed.
Z klece se vysunula dlouhá, svalnatá ruka, která se zastavila jen několik palců od advokátova hrdla. Gorila v bezmocném vzteku zařičela.
Ze zahrady byl slyšet štěkot psů, kteří narazili na stopu, opět se rozeřvaly sirény.
Mason otevřel dveře, vyhlédl a řekl: "Mizíme odsud."
Vyběhli na Rose-street. Do tváří jim zavál svěží večerní vítr. Oba se po zatuchlém zápachu zvěřince nadechovali s opravdovým požitkem.
Vzadu bylo vidět zahradu osvětlenou desítkami silných reflektorů.
Jeden ze psů zavyl bolestí, ostatní se nenávistně rozštěkali.
Mason se rozhlédl. Od té doby, kdy daroval své hodinky gorile, neměl nejmenší představu o tom, kolik času už uběhlo od jeho rozloučení s Dellou.
"Pěkně jsme si nadběhli," poznamenal Mason. "Budeme se tvářit jako náhodní chodci, které přilákalo poplašné zařízení. Musíme jít rychle, ale nesmíme běžet. Mimochodem, co se tam tedy vlastně stalo?"
"To je dlouhá historka," odpověděla. "Mám jeden důvod, proč rychle potřebuji radu advokáta a ..."
"Kdo zavraždil Eddicka?" přerušil ji Mason.
Zavzlykala.
"Nechte toho!" utrhl se na ni Mason. "Kdo zabil?..."
Zastavil se v půli věty, protože zpoza rohu se vyřítilo policejní auto s blikajícími majáčky a rozsvíceným krvavě rudým výstražným světlem.
Světla oslepila Masona i jeho průvodkyni. Rozsvítil se hledáček.
Hlasitě zavyla siréna.
Paní Kemptonová zoufale pohlédla na Masona.
"Stůjte klidně," přikázal.
Z policejního vozu se ozval hlas: "Stůjte! Nehýbejte se! Zvedněte ruce!"
Mason vyplnil příkazy.
Automobil opatrně přijel blíž, Mason si povšiml záblesků světla na hlavních namířených pistolí.
"Co se to tu děje?" zeptal se stejný hlas.
"I já bych se to rád dozvěděl," poznamenal suše Mason.
"No, vy byste to vědět měli. Vždyť jste tam odtud před chvílí vyletěli jak namydlený blesk."
"Jak jen se přesvědčíte, že u sebe nemám žádnou zbraň a dovolíte mi vrátit ruce do přirozenější polohy, vytáhnu z kapsy dokumenty a dokážu vám, že jsem ten advokát, který přikázal zavolat policii."
"K čertu," ozval se z vozu jiný hlas, "vždyť to je Perry Mason. Byl jste v tom domě, pane Masone?"
"Jistě, byl jsem tam na návštěvě. Důvěrně vám mohu sdělit, že na posteli ve druhém patře leží člověk, kterému ze zad

trčí nůž. Z polohy nože a dalších ran usuzuji, že se nejedná o sebevraždu. To je vlastně všechno."
Světla zhasla. Jeden z policistů se zeptal: "Kdo to je s vámi?"
"To je moje klientka, paní Josefína Kemptonová. Se všemi dotazy se laskavě obracejte přímo na mě, od ní neuslyšíte ani slovo."
"Nemluvte takovým tónem, pane Masone."
"Už jsem začal."
"Tají nám něco?"
"Pokud vím, tak ne."
"Proč nám tedy neřekne všechno sama?"
"Každý člověk má svá práva. Chci si s ní promluvit o samotě, abych sám mohl posoudit, co vám má říkat a co ne. Také vám chci říci, že pokud bych ji zastupoval já sám, hned po našem důvěrném rozhovoru bych vydal prohlášení, které by objasnilo její úlohu v celém příběhu. Bohužel jsem jen jeden z jejích dvou advokátů."
"Kdo je ten další?"
"James Etna z Etna, Etna a Douglas."
"Kde je teď?"
"To bohužel nevíme, také bychom ho tu potřebovali."
"Dobrá, nasedněte si sem k nám," řekl policista. "Za minutku tu bude další vůz. Jestli nám ta žena nepodá žádné vysvětlení, bude zadržena. Vy ten systém jistě dobře znáte."
"Bulte klidní, všechno je v pořádku," odpověděl Mason. "Dělejte si svou práci, já budu dělat tu svoji. Chcete ji zadržet - jak je libo. Mluvit s vámi bude tehdy, až jí to dovolím já. A dovolím jí to tehdy, až budu vědět, co všechno by vám vlastně mohla říct."
Jeden z policistů otevřel zadní dveře vozu.
"Nastupte si," pozval je. "Jak jste se dostali do domu? Hlavní brána je zavřená a ..."
"To je jednoduché. Popojedte k číslu 546, to je zadní vchod. Uvnitř buďte radši opatrní, toulá se tam volně párek goril s poněkud agresivními choutkami."
"Myslím, že s návštěvou chvilku počkáme," poznamenal policista.
"Nevíš, kde je ta devatenáctka?" obrátil se ke kolegovi.
"Támhle jede."
Třetí vůz přijel shora po Rose-street s varovným vytím sirény, která umlkla až po zaparkování.
"Dobrá," řekl řidič prvního vozu. "Půjdu dovnitř s ostatními mládenci, ty tu zůstaň a hlídej tyhle dva. Vytáhnu si z kufru brokovnici, co máme na studenty a demonstranty, snad to na gorilu bude stačit."
Mason se pootočil k paní Kemptonové a potichu řekl: "Slyšela jste všechno, o čem jsme mluvili?"
"Ano."
"Pochopila jste, že nesmíte nikomu nic říkat, dokud mi nepopíšete podrobně, co se vlastně stalo?"
"Ano."
"Poslechnete mne, neřeknete nikomu nic?"
"Samozřejmě."

8

Na Rose-street se sjížděly policejní vozy z celého města. Důstojníci se s někým radili vysílačkami.
Della Streetová zaparkovala Masonův vůz ve vedlejší ulici a bleskurychle se rozběhla k policistům.
Mason jí chtěl jít naproti.
"Zůstaň klidně sedět, kamaráde," varoval ho policista, který je hlídal ve voze.
"To je přece moje sekretářka," odpověděl Mason. "Poslal jsem ji zavolat policii, upozorněte ji na nás nějak!"
Policista se krátce zamyslel a zapnul maják na střeše vozu.
Mason se vyklonil z okna a zavolal: "Dello, tady jsme. Jsme v pořádku!"
Della se zastavila uprostřed cesty, hledajíc Masona.
Potom si všimla blikajícího majáčku, všechno pochopila a rozběhla se k Masonovi: "Šéfe, šéfe! Co tam děláte!?"
"Tady, Dello, tady sedím."
"Vy jste sekretářka toho člověka?" zeptal se jí policista.
"Ano."
"To ona zavolala policii," řekl Mason. "Z telefonní budky."
"Je to pravda?" zeptal se policista.
"Jistě," odpověděla Della. "Šéfe, kdo to sedí vedle vás? To jste vy, paní Kemptonová? Můj bože, šéfe, co se stalo? Ještě nikdy jsem nebyla tak vystrašená. Jak jste mi přikázal, čekala jsem přesně pět minut a můžete mi věřit, nespustila jsem oka z hodinek. Nastartovala jsem si předem a na vteřinu přesně po pěti minutách jsem se vyřítila hledat telefon. Bože! Bála jsem se, že ho nikdy nenajdu!"
"Jen klid, Dello," řekl Mason. "Měl jsem uvnitř nějaké problémy, sám přesně nevím, co se tam stalo. Pár klecí bylo otevřených. Několik goril uteklo a toulá se po domě. Už jsem se k vám chtěl vrátit, ale jedna z opic se ke mně začala chovat tak přátelsky, že jsem ji nechtěl tak rychle opustit."
"Proč je tady takový zmatek? Proč..."
"Vypadá to," vysvětloval Mason, "že se spustila signalizace proti zlodějům a..."
"Měla byste si přisednout do vozu, madam," podotkl policista.

"Pokud jste vy volala policii, budeme k vám mít také několik otázek.
Posaďte se."
"Zaparkovala jsem vůz tady ve vedlejší ulici a mám strach, že jsem dokonce ani nevypnula motor."
"Jen ať klidně běží dál," komentoval to policista.
"Mohla bych tam dojít a vypnout ho..."
"Můžete si v klidu nasednout."
"Pan Benjamin Eddick byl pravděpodobně zavražděn. Policie se pochopitelně pokouší zjistit všechna fakta vztahující se k jeho smrti," vysvětlil Mason.
"Ó!" komentovala to Della.
Mason otevřel dveře: "Pojďte k nám a usadte se co nejpohodlněji."
"Dobrý večer, slečno Streetová," přivítala j paní Kemptonová.
"Dobrý večer. Vysvětlete mi, co vy..."
Mason ji nakopl pod koleno.
"Na co jste se chtěla zeptat?" zajímal se policista.
"Já... chtěla jsem se zeptat, jestli paní Kemptonová nebude chtít odvézt do města. Jsme tu s Masonem vozem..."
"Nemějte obavy," uklidnil ji policista. "O její odvoz do města je postaráno, stejně jako o váš i pana Masona."
Ozval se reproduktor: "Sedmičko, sedmičko, ohlaste se."
Policista se naklonil dopředu, stiskl knoflík na palubní desce a odpověděl: "Sedmička slyší, mluvte."
"Vy jste hlásili vraždu v Eddickově domě?"
"Ano. Dozvěděl jsem se o ní od dvou lidí, které jsme zadrželi na útěku z toho domu. Jeden z nich, advokát Perry Mason, tvrdí, že zavražděný je Benjamin Eddick. Byla s ním žena, paní Josefina Kemptonová. Právě se k nám připojila další dáma, slečna Della Streetová, osobní sekretářka pana Masona. Pan Mason říká, že právě ona volala policii. Co mám dělat dál?"
"Sedmičko, sedmičko, vy osobně zodpovídáte za dopravu všech těch lidí policejním vozem na velitelství. V žádném případě jim nedovolte vystupovat z vozu. Nesmí s nikým mluvit. Osobně odpovídáte za to, že cestou nic neodhodí ani neschovají. Váš kolega se k vám hned připojí.
Končím."
Policista sundal ruku z palubní desky, otočil se k Masonovi a řekl: "Slyšel jste to sám. Pro mne je to rozkaz."
"Přesto bych raději jel svým vlastním vozem. Slibuji vám, že pojedu za vámi, nebudu odbočovat..."
"Seďte na místě. To je směšné. Kdyby to byl někdo jiný, ale vy moc dobře víte, proč mám z velitelství takové instrukce."
"Pročpak?"
"Někdo z toho domu volal na policii a informoval nás, co se tam stalo ve skutečnosti. Takže... Támhle je můj parták."
Zadní vchod do domu se otevřel a z domu vyběhl muž v policejní uniformě.
Policista nastartoval a přesedl si na sedadlo spolujezdce.
Druhý policista se vrhl za volant.
"Velitelství přikázalo..."
"Vím o tom," řekl řidič a vyjel doprostřed silnice. "Chtějí vidět celou tuhle milou společnost pohromadě, nejraději hned teď. No co, zapni sirénu a jedem."
"Nechala jsem tu stát Masonovo auto se zapnutým motorem," připomněla se Della.
Nikdo si jí nevšímal.
Policejní vůz se přehnal přes Rose-street a zahnul doprava na hlavní.
Della se ohlédla: "Bože, dokonce jsem nechala svítit světla!"
Policista za volantem se soustředil na řízení, druhý se rozhlížel kolem.
Ručička tachometru se přehoupla na sedmdesát mil za hodinu.
Mason se pohodlně opřel a řekl: "Odpočinek. Uvolnění a pohoda."
"Odpočinek?" ozvala se paní Kemptonová přes zlaté zuby. "Tomuhle říkáte odpočinek?"
"Měla byste lépe znát čínská přísloví," odvětil jí s úsměvem Mason.

9

Perry Mason seděl v malé místnosti na policejním ředitelství. Kolem stěn stálo půl tuctu židlí s otrhaným čalouněním. Uprostřed se tyčil těžký stůl z mořeného dubu, poznamenaný desítkami zhášených cigaret. Na konci místnosti stála prosklená lednice s nápoji a zásobník papírových kelímků. To bylo celé zařízení místnosti, pokud nebudeme počítat dvě otlučená plivátka a jeden koš na smetí.
Mason se usadil na jedné z nepohodlných židlí, natáhl své dlouhé nohy před sebe, překřížil je v kotnících a významně se podíval na to místo na ruce, kde obvykle nosil hodinky.
Policista, který seděl s ním, se na chvíli odtrhl od své cigarety a uklidnil ho: "Už to nebude dlouho trvat. Uvidíte."
"Nejsem zvyklý na podobné zacházení," zavrčel Mason.
"Rád vám věřím," souhlasil policista.
"Mám pocit, jako bych byl nějaký vrah."
"Ale vždyť jste ho mohl zabít, kromě vás v domě nikdo nebyl."
"Hloupost."
Na několik vteřin se oba ponořili do hrdého mlčení.

"Co je to za obyčej usadit mne v jedné místnosti, moji sekretářku v druhé a moji klientku v třetí, bránit nám v rozmluvě... Moje čestné slovo, připadá mi to jako nějaká fraška."
"No a co," vyfoukl na něj policista obláček dýmu. "Rozkaz je rozkaz. Co myslíte, jak budou v letošní sezóně hrát Giants?"
"Dobře," odpověděl Mason.
"Jo. Dodgers také není špatné mužstvo."
"Jo," zopakoval Mason.
Hlídač s požitkem kouřil cigaretu, nevšímaje si Masona, což svědčilo o tom, že hodina, kterou spolu trávili, byla poslední hodinou jeho služby.
Nepřipouštěl si žádné problémy a bral věci takové, jaké jsou. Dostal příkaz sedět v místnosti společně s Perry Masonem a hlídat, aby se advokát nepokoušel domluvit se svými kamarádkami, a tak hlídal s maximálním pohodlím a minimální námahou.
"Který kretén tady dává takové rozkazy?" zeptal se Mason.
Policista si dával s odpovědí na čas: vytáhl z úst cigaretu, zkontroloval, jestli hoří rovnoměrně a potom pomalu řekl: "Seržant Holcomb."
"Můj čas jsou peníze, konkrétní peníze," pokračoval Mason. "Můj vůz stojí bůhví kde se zapnutým motorem a s rozsvícenými světly."
"Mýlíte se."
"Jak to?"
"Váš vůz je tady, na parkovišti. Nikomu neříkejte, že jsem vám to prozradil, ale o auto nemusíte mít strach."
"Výborně," zaradoval se Mason. "Aspoň se nějak dostaneme domů."
Policista se usmál a pokrčil rameny.
"Proboha. Copak jste zatkli i můj vůz? Nebo zkonfiskovali jako důležitý důkaz?"
"Teď si ho vzali do parády chlapci z laboratoře. Možná skončí, než vás pustíme, možná ne..."
"To má člověk z toho, že zavolá na pomoc policii," řekl Mason zle.
"Ne. To máte z toho, že tak rád objevujete mrtvoly. Zbytečně moc jste se nám do toho zamotal a nechcete nám nic vysvětlit, tak se nedivte.
Seržant si myslí, že byste měl sedět v kanceláři a přijímat návštěvy, a ne se toulat po nocích. To máte něco jako intuici, že vás vždycky najdeme u nějaké mrtvoly, nebo jak to děláte? Mimochodem, když už mluvíme o příští sezóně..."
Otevřely se dveře.
Na prahu stál vysoký, sympatický muž v obleku šitém na míru a usmíval se na Masona.
Mason vstal ze židle a řekl: "Poručík Tragg osobně! Jsem rád, že vás tu vidím. Už jsem měl strach, že zbytek života strávím s kreténem Holcombem."
Poručík Tragg mu stiskl pravici.
"Nikdy nepomlouvejte policajta před jiným policajtem, Masone," upozornil ho. "Seržant Holcomb je zaměstnán výslechem ostatních."
"Doufám, že při besedě s Dellou Streetovou nebude používat svůj obvyklý šarm a diplomatické nadání."
Poručík Tragg si sedl ke stolu: "Tak vyprávějte, Masone."
Dveře se opět otevřely a vešel mladý muž v kostkovaném obleku se stenografickým blokem v ruce. Přisedl si ke stolu, zavrtěl se na židli, opřel si pohodlně lokty a kývl na Tragga.
"Začněte od úplného začátku," usmál se Tragg na Masona.
"Seděli jsme s Dellou v kanceláři. Zazvonila telefonní centrála.
Nepříjemný zvuk. Normálně v noci telefony nebereme, on nám v noci taky nikdo nevolá. Ale tentokrát to Della zvedla. Někdo nás požádal, abychom přijeli domů k Benjaminu Eddickovi."
"Říkáte někdo?" zeptal se Tragg.
"Správně."
"A kdo to byl, ten někdo?"
"Nepoznal jsem ho po hlase, ve sluchátku to hrozně praskalo."
"Určitě jste si myslel, že víte, s kým hovoříte."
"Předpokládám, že vás zajímají fakta, ne domněnky."
"Jste zlomyslný, Masone."
"Ne, opatrný."
"Dobrá, zeptám se jinak. Byla to paní Kemptonová?"
"Nemám ponětí."
"Představil se volající jako paní Kemptonová?"
"Nemohu vám odpovědět."
"Co myslíte tím nemohu odpovědět? Copak nevíte, co vám ten volající říkal?"
"Vím, ale zatím jsem neměl možnost se poradit se svou klientkou."
"Jak dlouho je vaší klientkou?"
"To není důležité. Vrátíme se k vašim otázkám po tom, jak si s ní promluvím. Stačí mi pět šest minut o samotě beze svědků. Věřte mi, že nám to oběma ušetří spoustu času."
"Budete se divit, ale právě tohle jsem vám chtěl teď navrhnout," nedbale řekl Tragg, jako by se jednalo o něco zcela nedůležitého. "Takže jste jel navštívit Eddicka. Co jste tam našel?"
"Dveře."

"Masone, vy mě přivedete do hrobu! Co jste dělal, když jste našel dveře?"
"Zazvonil jsem. Nic se nestalo. Strčil jsem náhodou do dveří, byly otevřené. Nahlédl jsem dovnitř. Víte, vůbec se mi nelíbilo, jak to tam páchne..."
"Rozumím, pokračujte."
"Vypadalo to podezřele. Přikázal jsem Delle zavolat policii, pokud se do pěti minut nevrátím."
"Proč jste se nevrátil včas?"
"Byl jsem zaměstnán."
"Čím?"
"Hrál jsem dámu s partou opic, které podvádějí a nejsou příliš kamarádské, kromě toho jsem hledal mrtvoly."
"Kde leželo tělo, když jste ho našel?"
"Předpokládám, že tam, kde ho našli vaši lidé. Leželo na posteli obličejem dolů."
"Na břiše?"
"Jistě, na břiše, s hlavou trochu obrácenou stranou tak, že bylo vidět profil. V zátylku zela velká rána a uprostřed zad, trochu zleva od páteře, mezi lopatkami trčel nůž."
"Kde byla paní Kemptonová?"
"Ležela na zemi."
"Co tam dělala?"
"Dýchala, jinak nic."
"A potom?"
"Potom jsme opustili dům za bouřlivého potlesku policie."
"To je dost málo," řekl Tragg.
Mason pokrčil rameny.
Tragg odstrčil židli a usmál se na svého spolupracovníka: "Odveď pana Masona do místnosti, kde je paní Kemptonová. Ať je nechají deset minut o samotě. Potom přived Masona zpátky sem."
"Díky," řekl Mason.
"Není zač, jsem vám k službám," odvětil Tragg.
Policista odvedl Masona dlouhou chodbou do místnosti, ve které seděla paní Kemptonová se svým strážcem. Mason rychle řekl: "Paní Kemptonová, poručík Tragg nám dovolil si deset patnáct minut promluvit beze svědků."
"Ó, jsem velmi ráda."
"Beze svědků," zopakoval Mason s pohledem upřeným na oba hlídače.
Traggův pomocník to potvrdil kývnutím a oba odešli.
Jen se za nimi zavřely dveře, Mason vytáhl ze saka psací pero a blok.
"A teď se, paní Kemptonová, uklidněte a hezky mi vyprávějte, co se vlastně stalo."
Položil blok na stůl a napsal: Určitě tu někde je mikrofon. Odpovězte mi, že jste příliš nervózni a nechcete teď nic vysvětlovat.
"Nezlobte se, nemůžu, opravdu o tom teď nemůžu mluvit. Jsem příliš rozrušená."
"Řekla jste něco policii?"
"Ne."
"Ale něco jste jim říct musela."
"Řekla jsem jim, že jste můj advokát."
"Ještě něco?"
"Jestli se chtějí dovědět něco víc, musí se obrátit na vás."
"Výborně. Pokud o tom teď nechcete mluvit, vymyslím zatím něco sám. Zkusme, jestli mi budete moci odpovědět alespoň na dílčí otázky.
Řekněte, že nechcete o ničem mluvit, dokud tu nebude James Etna, napsal Mason.
Paní Kemptonová si odkašlala a řekla: "Ráda vám řeknu všechno... všechno, co vím."
"To rád slyším. Pochopitelně, mluvte jenom o tom, co doopravdy víte."
"Problém je v tom, že mám ještě jednoho zástupce - pana Etnu.
Nevím, proč mne nenechají se s ním spojit. Nevínn, proč bych něco měla vyprávět nejdřív vám a potom ještě jemu. Raději počkáme, až Etna přijde, a potom si to poslechnete oba. Kromě toho se opravdu cítím špatně."
"Nu což," řekl Mason a schoval blok do kapsy. "Nebudu vás přemlouvat. Měla byste se dát dohromady, a to co nejdřív. Musím se od vás co nejdřív dozvědět, co se vlastně stalo, abych mohl udělat prohlášení pro policii i pro tisk. Myslím, že s policií si nemůžeme zahrávat, a novináři budou hrozně neodbytní."
"Policie ke mně novináře ani nepustila."
"Brzo to udělají," uklidnil ji Mason, protáhl se a zazíval. "Řekněte jim, že hned, jak se setkám s Etnou, dostanou prohlášení."
"Děkuji vám."
Několik vteřin mlčeli.
Najednou se otevřely dveře a do místnosti vstoupil policista.
"Pojďte, Masone, chce vás vidět Tragg."
"Počkejte. Slíbili mi deset minut a nebyl jsem tu ani tři," rozčílil se Mason.
"Uklidněte se, poručík čeká."
Policista, který předtím hlídal paní Kemptonovou, se vrátil na své místo.
Mason se na paní Kemptonovou povzbudivě usmál a vrátil se do své místnosti, kde opravdu čekal Tragg.

"Odnesl jste z toho domu něco?"
"Odkud?"
"Od Eddicka."
Mason odmítavě zavrtěl hlavou.
"Dobrá. Chci se o tom přesvědčit. Taková formalita. Doufám, že proti tomu nic nemáte?"
"Jistěže mám."
"Nedělejte si problémy, Masone. Je vám jasné, že v takovém případě vás prostě zadržíme jako podezřelého, a potom se třeba stavte na hlavu.
Všechny vaše věci uložíme do obálky a vás pošleme do takové malé, útulné místnosti, kde..."
"Dobrá," řekl Mason. "Začněte."
Tragg rychle přejel Masonovi rukama po nohavicích a vyzval ho: "Všechno, co máte v kapsách, položte na stůl."
"Mohl bych vás poslat k čertu, Traggu, ale mám dnes ještě hodně práce a abych se vás zbavil, budu spolupracovat."
"Výtečně."
"Kromě toho," pokračoval Mason, "nemám co skrývat."
Mason vytáhl z kapsy blok. Tragg v něm hned začal listovat. Mason se pokusil mu ho vytrhnout, ale už bylo pozdě.
Tragg se usmál a řekl: "Tohle jsem hledal, Masone."
"Nemáte právo číst moje soukromé poznámky."
Tragg prolistoval blok, našel stránky, na kterých Mason psal pokyny pro paní Kemptonovou, vytrhl je a řekl: "Čert vás vem, Masone. Nevěřil jsem, že uděláte něco tak primitivního, ale můj přítel trval na tom, že vám umožníme setkání s paní Kemptonovou. Měl pravdu a já jsem, mimochodem, prohrál sázku."
"Nemáte právo trhat listy z mého bloku," nepřestával Mason.
"Vím, vím. Sežeňte si soudní rozhodnutí a já vám je hned vrátím.
Proč vlastně bráníte své klientce ve výpovědi, čeho se bojíte?"
"Protože sám nevím, co by vám řekla."
"Dobrá, Masone. Teď vám řeknu něco, co je pro vaše dobro."
"Jsem pozornost sama."
"Máme nějaké důkazy proti paní Kemptonové. Stráví tu dnešní noc a zřejmě i zítřejší den."
"Z čeho je obviněná?"
Tragg se pousmál.
"Buď ji obviníte, nebo zažaluji já vás pro porušení habeus corpus," rozčílil se Mason.
"Jak je libo, Masone, žalujte nás za váš habeas corpus. Ale pamatujte na to, že ji můžeme obvinit, ale můžeme ji také pustit domů.
Než soud projedná vaši žalobu, zůstane paní Kemptonová tady. Radil bych vám neobhajovat ji tak aktivně alespoň do té doby, než si s ní promluvíte.
Ona a Eddick byli sami v domě. Jeden z nich je mrtev. Jak to vypadá s vaší klientkou?"
"Pokud budu mít možnost si s ní promluvit..."
"Už jste to jednou zkoušel, a spíš jste ji přesvědčoval o tom, aby mlčela."
"Aby ne. Vzpomeňte si na mikrofon, zamontovaný do stolu a na tucet detektivů, kteří na druhém konci drátu číhali na každé naše slovo."
"A co jste vlastně čekal?"
"Právě tohle."
"Potom jste se nezklamal. Ale mám pro vás i jiné zprávy. Váš automobil je připraven a čeká na vás Della Streetová.
Vratte se do své kanceláře. Jestli chcete, připravte si žalobu habeas corpus. Nebude asi jednoduché sehnat v noci soudce a než se s ním domluvíte, stejně bude ráno. Raději mi ráno zavolejte a možná vám nějak pomohu."
"Do rána..."
"Do rána tady paní Kemptonová zůstane se mnou."

l0

Mason prošel policejní garáží k místu, kde stál jeho vůz. Za volantem seděla Della Streetová. Zamávala na něj a nastartovala.
Mason automobil obešel zprava, otevřel dvířka a sedl si vedle ní.
Della vyjela z garáže a zahnula ke křižovatce s rutinou zkušeného řidiče.
Pozorně sledujíc cestu se Masona zeptala: "Zkoušeli z vás něco vymačkat?"
"Dělali, co mohli. A co vy?"
"Vyprávěla jsem jim svou historku. Ověřili si, že je to pravda, protože měli nahraný můj telefonát a zjištěno, odkud jsem volala. Prolezli celý vůz, hledali otisky prstů a skvrny od krve. Potom mne propustili.
Nečekala jsem, že vám a paní Kemptonové dají pokoj tak brzy. Řekla jim něco?"
"Ne. Trvala na svých právech. Zinscenovali nám setkání v místnosti prošpikované mikrofony."
Della chápavě kývla a lehce přibrzdila před semaforem, připravena vyrazit na plný plyn.
Mason ji sledoval s nadšeným úsměvem na tváři.
"Poslechněte, Dello, vůbec nevadí, jestli nás někdo předjede."
"Ztratila bych svou sebedůvěru. Podívejte se na toho burana v šedém cadillacu, který se cpe před náš."
Rozsvítila se zelená.

Della zareagovala bleskově: vůz vyrazil z místa a proletěl křižovatkou. Šedý cadillac zůstal daleko vzadu.
"Kam?" zeptala se Della. "Do kanceláře?"
"K nejbližšímu telefonu," odpověděl Mason. "A potom se někde najíme. Tady za rohem je lékárna s dvěma telefony."
Della zatočila s takovou razancí, že se vůz málem převrátil.
Mason zavrtěl hlavou: "A vy mi budete vyčítat, jak jezdím!"
"Stejně mi to jde líp než vám."
"Nebudeme se hádat."
Zaparkovala vůz a vešla s Masonem do telefonní budky.
"Nejdřív Jamese Etnu, potom Paula Drakea," rozhodl Mason.
Della rychle vytočila číslo a za vteřinu řekla: "Momentík, pane Etno, pan Mason s vámi potřebuje mluvit."
Předala telefon šéfovi, který řekl: "Zdravím vás, Etno. Paní Kemptonová se pokoušela s vámi spojit.
Vznikly nějaké problémy..."
"Slyšel jsem o tom," odpověděl Etna. "Hlásili to v rádiu. Byl jsem na návštěvě u známých. Hned jsme se se ženou vrátili domů a obtelefonovali jsme všechna místa, kde jsme doufali, že vás zastihneme."
"Nevolali jste tam, kam jste měli," pousmál se Mason.
"Kam jsme tedy měli volat?"
"Na policejní ředitélství."
"Ale!" komentoval to Etna.
"Naše klientka, paní Kemptonová, se tam zdrží do rána."
"Z čeho ji obvinili?"
"Z ničeho."
"Chcete podat žalobu pro porušení habeas corpus?"
"Nemyslím, že to něco přinese. V každém případě ji zítra ráno propustí, pokud jim v noci neřekne něco nového. A já si nemyslím, že by jim cokoliv řekla."
"Potřeboval bych si v tom udělat trochu jasno. Nemohl byste mi krátce popsat, co se stalo?"
"Zavolala mne a řekla, že vás nemůže sehnat a že rychle potřebuje advokáta. Byla u Eddicka v domě. Odjel jsem tam s Dellou. Slíbila nám, že zadní dveře budou otevřené. Byly, ale paní Kemptonová tam ležela na zemi v ložnici na patře. V posteli leželo obličejem dolů tělo Benjamina Eddicka. Ze zad mu trčela rukojeť nože."
"V rádiu hlásili, že utekla zvířata a místo bylo ihned obklíčeno policií."
"Nedá se říci, že by ho obklíčili, ale rámusu tam bylo dost."
"Neměla by všechno říct policii?"
"Nikdy nedovolím klientovi něco vyprávět policii, dokud si to neposlechnu sám."
"Jste úplně jako lékař."
"Nejsem lékař. Jsem jen druhý zástupce svého klienta."
"Žádný druhý. Vždycky máte přehled o všem, co se děje. Otevřeně řečeno mám pocit, že celá záležitost je složitější, než si zatím umíme představit. Co dělala paní Kemptonová u Eddicka?"
"Policie by to také chtěla vědět."
"Vy to nevíte?"
"Ne. Neměla možnost mi to vysvětlit."
"Znám několik novinářů a myslím, že se mi podaří zjistit, co je na policii nového. Ráno vás navštívím, řekněme v devět hodin."
"Souhlasím," řekl Mason.
"Dobrá, v devět jsem u vás s novinkami."
"A jestli do té doby nebude paní Kemptonová na svobodě, oznámíme porušení habeas corpus."
Mason zavěsil sluchátko, chvilku přemýšlel a potom vytočil soukromé tajné číslo Paula Drakea, majitele Drakeovy detektivní agentury.
Když Paul Drake zvedl sluchátko, Mason řekl: "Pauls, mám pro tebe práci. Spěchá to."
"Nepočká to do rána? Proč mi pokaždé musíš volat uprostřed noci?"
podrážděně se zeptal Drake.
"Ne vždy," bránil se Mason.
"No dobrá. Stejně je mi jasné, že zase strávím bezesnou noc. Co mám zjistit tentokrát?"
"Potřebuji zjistit všechno o pokojném Benjaminu Eddickovi."
"Pokojném Benjaminu Eddickovi?"
"Právě. Dnes večer mu někdo zapomněl nůž uprostřed zad, a policie zadržela moji klientku - Josefínu Kemptonovou."
"Co všechno chceš vědět o Eddickovi?"
"Všechno."
"Co chceš zjistit o té vraždě?"
"Také všechno."
"Předpokládám, že všechno do devíti hodin ráno," sarkasticky poznamenal Drake.
"Mýlíš se. Do půl deváté," odpověděl Mason a zavěsil.

11

Přesně v 8.30 vstoupil Mason do Drakeovy detektivní agentury, která sídlila ve stejném domě a na stejném patře jako

jeho kancelář.
"Je tam Paul?" zeptal se dívky u komutátoru.
"Je tady, pane Masone, a čeká na vás," odpověděla.
"Výborně. Vyřidte mu, ať přijde ke mně. Od devíti mám jednání a Della slíbila, že přijde o půl osmé."
Když Mason přišel ke své kanceláři, Della už na něj čekala.
"Ahoj, Dello, jste tu dlouho?"
"Deset minut."
"Měla jste včera těžký den."
"Já? To je od vás milé. Kdo hrál včera dámu s gorilou? Netrápila vás noční můra?"
Mason se usmál: "Ne, nezdálo se mi nic, ale spal jsem po čertech špatně. Něco na těch gorilách je: když se vám dívají přímo do očí a tlučou se pěstmi do hrudi, tak vás podvědomě napadají nejrůznější myšlenky."
"To si myslím. Paul přijde sem?"
"Ano. Stavil jsem se u něj v kanceláři a vzkázal jsem mu, že ho čekám. Dello, zkuste mne spojit s oddělením vyšetřování vražd. Musím si promluvit s Traggem a zjistit, co se chystá dělat."
Della zavolala na policejní ředitelství, ale Tragg tam nebyl.
"Zkuste seržanta Holcomba," poradil jí Mason.
"Šéfe, víte, že vás nenávidí."
"Nevadí. Uvidíme, co nám řekne. Potřebujeme informace."
Za vteřinu mu podala telefon: "Buďte zdráv, seržante. Co je nového s mojí klientkou?"
"Co vás zajímá?"
"Mám se pouštět do habeas corpus, nebo ji propustíte?"
"Už jsme ji propustili."
"Ale, nic o tom nevím."
"Dozvíte se. Už půl hodiny je na svobodě. Telefonoval jsem vám do kanceláře, ale nepodařilo se mi vás zastihnout. Váš domácí telefon v seznamu není. Ani já, ani paní Kemptonová jsme nevěděli, kde vás hledat.
Zato se nám podařilo sehnat jejiho druhého zástupce, Jamese Etnu.
Zavolali jsme mu a on si pro ni přijel."
"Takže jste ji propustili."
"Přesně tak."
"A teď ji z ničeho nepodezíráte?"
"Kdo tvrdí, že jsme ji podezírali?"
"Výborně. Doufám, že je všechno tak, jak jste mi řekl," odpověděl Mason a zavěsil.
Della Streetová na něj tázavě pohlédla.
"Holcomb tvrdí, že je na svobodě," řekl Mason.
Ozval se signál oznamující příchod Paula Drakea. Della vstala a otevřela mu dveře.
"Nazdar děti," řekl Paul. "Vypadáte svěže jako květinky. Určitě jste se dobře vyspalí. Podívejte se na mne. Jsem opilý, opilý kávou a informacemi."
"Výborně," řekl Mason. "Posaď se. Kávu si nech, informace vyklop."
Paul Drake, vysoký, bledý, sympatický muž se uvelebil ve velkém křesle tak, že přes jedno opěradlo přehodil nohy a o druhé si opřel hlavu.
Spokojeně zívl, vytáhl z kapsy blok a řekl: "Myslím, že chcete slyšet všechno od začátku."
"Zcela správně, Paule."
"Benjamin Eddick," začal monotónním hlasem, "uváděl stáří padesát dva let. Pravděpodobně má mladšího bratra, Hermanna Eddicka, kterému je čtyřicet šest. Bratři se mají velmi rádi. Pocházejí z chudé rodiny a nikdy se příliš nezatěžovali vzděláním, jak je chápeme my.
Potom se Hermann ztratil. Benjamin tvrdil, že netuší, kde bratr je, a asi to byla pravda. Podle některých zpráv Hermann vyprovokoval rvačku a zabil člověka, potom..."
"Počkej Paule," přerušil ho Mason. "Jsi přece detektiv. Potřebuji fakta. Co jsi zjistil?"
"Pochop, Perry, že to není jednoduché. Eddick je milionář. Točí velké peníze. Tady bydlí šestnáct let. Nikdo neví nic o jeho minulosti: ani odkud přijel, ani kde vzal peníze."
"Chceš říct, že to neví ani jeho bankéř?" zeptal se nedůvěřivě Mason.
"Nikdo, Odmítá odpovídat na jakékoliv otázky. Pokaždé říká: neprosím vás o žádný úvěr, kupuji a platím hotově."
"Proboha, Paule, a co berňák?"
"Prohlásil, že má amnézii. Ztrátu paměti. Vzpomíná si jenom, že byl v našem městě, šel do banky a v kapse měl dvě stě tisíc dolarů."
"Oni té pohádce věřili?"
"Jistěže ne. Vzali mu otisky prstů a nechali je zkontrolovat FBI.
Nikde není veden v evidenci."
"Na kolik ho ceníš?"
"Dva nebo tři miliony. Má velké zisky a okamžitě investuje do dalších obchodů, takže nikdo nemá přehled, kolik vlastně vydělává. Ať je to jak chce, měl dost peněz na to, aby si dělal, co chtěl."
"A co vlastně chtěl?"
"To je vlastně to nejzajímavější. Víš, Perry, otevřeně řečeno, někde je jeho závěť. Tu závěť ale asi bude možno napadnout, protože podle všeho to neměl v hlavě v pořádku."

"Kvůli pokusům s opicemi?"
"Je to složitější," pokračoval Drake. "Vypadá to, že se Eddick bál sebe sama. Podle mne se chystal někoho zavraždit, nebo už někoho zavraždil."
"Proč myslíš?"
"Pokoušel se dokázat, že potřeba vraždit je nedílnou součástí lidských instinktů. Civilizace ji sice otupila, zejména u dětí vyrůstajících v blahobytu a bezpečí, ale jen co se člověk dostane do mimořádně složité situace, potřeba zabíjení se stává přirozenou lidskou potřebou. Také tvrdil, že pod vlivem hypnózy může člověk zabíjet a nevědět o tom."
"Jinými slovy si mohl připravovat materiál pro obhajobu v případě obvinění z vraždy, které se kdysi dopustil," řekl Mason.
"Nebo které se dopustí," doplnil ho Drake.
"V každém případě tím mohl splést prakticky kohokoliv. Každý vyděrač by musel léta třídit fakta, než by zjistil, jaká je skutečnost."
"Samozřejmě. Tak se může vykroutit z čehokoliv. Prostě oznámí, že si nemůže vzpomenout, nechce si vzpomínat a vůbec: žije dnes a ne v minulosti a zajímá ho jenom dnešek."
"A utrácel peníze, aby získal důkazy o platnosti svých teorií."
"Přirozeně. Připravoval si obhajobu."
"Nemohl dělat pokusy s lidmi," pokračoval Mason, "to je nebezpečné."
"Správně. Pořizoval si gorily a jiné opice a učil je zabíjet. Kdyby se mu podařilo je opravdu zhypnotizovat, staly by se z nich poslušní výkonavatelé jeho vůle."
"Jak to dělal?"
"Různě. Měl několik krotitelů a dokonce jednoho psychologa, který sdílel jeho nadšení. Mluvil jsem s tím psychologem. Jmenuje se Blavins, Alan Blavins."
"Kde byl Blavins včera v noci?" zeptal se Mason.
"Seděl doma."
"Nebyl v Stonehangu?"
"Všichni, kdo se nějakým způsobem podíleli na pokusech s opicemi, byli před týdnem vyhozeni na dlažbu. Eddick dokonce prodal část zařízení."
"Proč?"
"Řekl, že pokusy končí, protože jeho teorie byla zcela potvrzena."
"Jakou měl Blavins úlohu?"
"To zajímalo i mne. Musí nám ta vysvětlit. Uvědom si, že jsem ho vzbudil ve tři hodiny v noci a neměl moc náladu na povídání."
"No co," řekl Mason. "Pokud Eddicka nezavraždila gorila, bude policie potřebovat spoustu času na to, aby našla vraha. Co jsi zjistil o Eddickovi, Paule?"
"Něco ano, ale nic důležitého. Jeho právník, Sydny Hardvick asi zná jeho minulost. Jestli celou, nevím, stejně nám nic neřekne. Eddick začínal jako prospektor, potom se přeorientoval na naftu. Má účty v řadě peněžních ústavů, realizoval řadu transakcí a nikdy si nebral úvěr. Daňové kontrole se to nelíbilo, a tak kontrolovala každý jeho krok. Jeho tajemník, Mortimer Hersh, je pravděpodobně šikovně vodil za nos. Moje poslední naděje je Natan Follon. Pohádal se s Eddickem a určitě si nedá ujít možnost se pomstít..."
"Pečlivě mi zjisti, kde se Follon toulal včera v noci," přerušil ho Mason.
Paul Drake se na něj útrpně podíval: "Co si myslíš, že jsem dělal celou noc? Pokoušel jsem se zjistit, co všechno ví policie. Nevěděli toho moc. Natan Follon byl v Las Vegas, stát Nevada, a byl tam doopravdy celou noc. Hersh byl v Santa Barbaře.
Zkontroloval jsem to, policie také."
"Ještě něco důležitého, Paule?"
"Spousta věcí. Něco, co překvapilo i mne: Eddick nikomu nedůvěřoval, svoje obchody si dělal sám. Nevěřil ani Follonovi a Hershovi."
"Vyčítáš mu to..."
"Ne."
"Jaká měl tajemství, Paule?"
"Tak například, Eddick mizel. Několikrát se stalo, že si všichni mysleli, že je na jachtě, ale on tam ve skutečnosti nebyl. Nastoupil vždy na jachtu, ale těsně před vyplutím zase odešel. Na jachtě je telefon, kterým asi dával rozkazy kapitánovi. Když jachta doplula k ostrovu Catalina, Eddick se objevil na palubě a tvrdil, že celou dobu pracoval v kajutě. Říkal mi to jeden námořník, kterého Eddick před nedávnem vyhodil."
Mason si zamyšleně kousal ret.
"Kdo to může dosvědčit?" zeptal se.
"Jenom kapitán, ale ten mlčí jako ryba."
Mason se zamyslel a řekl: "Výborně, Paule. Volal určitě meziměsto, takže pro tebe nebude problém získat kopie účtů za telefon a zjistit čísla, odkud nebo kam se telefonovalo a kde se schovával před celým světem. ... Není v tom nějaká žena?"
"Pokud vím, o ženy se nezajímal. Jeho koníčkem byly daňové úniky."
"Máš jeho fotografii?"
"Jistě."
"Dobrá. Zkontroluj ty účty, uvidíme, co zjistíš."

"Domluveno. Mám ještě něco. On..."
Tiché, vytrvalé klepání na dveře Paula přerušilo.
Della Streetová dveře pootevřela, nahlédla ven a rozevřela je dokořán: "Dobré jitro. Přišli jste o něco dříve, než jsme se domlouvali."
Do místnosti vešli James Etna a Josefina Kemptonová. Mason je představil Drakeovi a zeptal se Etny: "Jak to jde?"
"Výborně," vítězně odpověděl Etna. "Všechno je v pořádku, Masone."
Paní Kemptonová přikývla a řekla: "Byli na mě velmi hodní."
Mason přimhouřil oči.
"Co jste jim řekla?" zeptal se podezřívavě. "Vůbec nic. Podle vašich instrukcí."
Mason na ni chvíli zkoumavě hleděl a potom řekl Drakeovi: "Promiň, Paule, ale požádám tě, abys nás nechal o samotě. Rozmluva advokáta s klientem za přítomnosti třetího člověka přestává být důvěrná, klient může být tvou přítomností ovlivněn. Della se nepočítá, je to moje sekretářka."
"Tím lépe," odpověděl Drake. "Mohu si dopřát pořádnou snídani.
Nenávidím chlebíčky se šunkou a kafe, které hltám, když zrovna nezvoní telefon. Budu dole v restauraci."
"Posadte se," řekl Mason paní Kemptonové a Jamesi Etnovi. "Teď potřebuji, paní Kemptonová, slyšet pravdu a jenom pravdu."
"Řekla jsem vám pravdu."
Mason zavrtěl hlavou.
"Pane Masone!" rozčílila se paní Kemptonová. "Myslíte, že vám lžu?"
"Znám policii a vím, jak pracuje," odpověděl jí Mason. "Byla jste přistižena o samotě se zavražděným. Odmítla jste jim cokoliv říci a přesto tvrdíte, že vás pustili jen tak?"
"Správně, pustili. Dokonce mi poslali domů člověka, který mi vrátil moje šaty."
"Koho?" nechápal Mason.
"Požádali mne, abych jim půjčila to, co jsem měla na sobě, na expertizu. Dělají to vždy, je to jenom formalita, tak mi to alespoň vysvětlili. Protože analýza trvá celou noc, vzali si ode mne klíče a poslali svoji pracovnici ke mně domů pro náhradní oblečení. Proto jsem nemusela čekat, až expertiza skončí."
"Tohle že udělali?"
"Ano."
"Dala jste jim klíče od svého bytu?"
"Byly v takové velké obálce, společně se všemi mými ostatními věcmi."
"A vy jste souhlasila s tím, aby šla pracovnice policejního ředitelství do vašeho bytu?"
"Ano."
"Co se dělo dál?"
"Přinesli mi náhradní oblečení. Všichni na mne byli hrozně hodní.
Řekli, že moje zadržení byl politováníhodný omyl, za který se omlouvají, protože už vědí, kdo pana Eddicka zavraždil."
"Kdo vám to řekl?"
"Stále ta stejná policistka."
"Co jste potom udělala?"
"Zeptali se mne, co chci dělat. Řekla jsem, že vám chci zatelefonovat."
"Kdy to bylo?"
"Brzo ráno."
"Pokračujte."
"Nikdo nevěděl, kde vás hledat, dokud nepřijdete do kanceláře.
Řekla jsem, že stačí, když zavoláme pana Etnu, který už je určitě vzhůru."
"A Etna pro vás přijel?"
"Přesně tak."
Mason pohlédl na Etnu, který přikývnutím potvrdil její slova.
"Vyzvedl jste ji z cely?"
"Nikoliv. Potkal jsem ji v garáži."
"V garáži?"
"Ano."
"V jaké garáži?"
"V policejní. Ona..."
"V té, kam nás v noci přivezli," přerušila ho paní Kemptonová, "vzpomínáte si? Nechtěla jsem nikoho obtěžovat, a tak jsem policistům řekla, že půjdu do garáže a tam na pana Etnu počkám."
"Čekala jste tam na něj?"
"Ano. Přesně tam, kde jsme včera v noci vystoupili z hlídkového vozu."
"Jak jste se dostal do garáží policejního ředitelství?" zeptal se Mason Etny.
"Nechal jsem vůz venku na ulici, vešel jsem pěšky dovnitř, zamával jsem na paní Kemptonovou a ona se ke mně rozběhla. Proč? Je to snad důležité?"
"Potřeboval jsem si to ujasnit," odpověděl Mason.
"Nechápu proč," pokrčil rameny Etna.
"Paní Kemptonová, něco nám zamlčujete," obrátil se Mason na paní Kemptonovou.
"Co tím myslíte?"

"Na něco jste zapomněla. Na něco důležitého, nějakou skutečnost..."
Záporně zavrtěla hlavou.
"Řekla jsem vám vše, pane Masone."
"Pan Etna vás přivezl rovnou sem?"
"Nejdříve mne odvezl domů. Byla jsem tam pět deset minut a potom jsme jeli k vám."
"Chtěla se vás na něco zeptat," poznamenal Etna.
Paní Kemptonová přikývla: "Pane Masone, když někdo zemře, co se stane s jeho účtem v bance?
Jde mi o šeky, vystavené, ale ještě neproplacené."
"Po smrti je účet obstaven. Jakmile se banka doví o smrti klienta, přestává šeky proplácet."
"Jak se postupuje v případě bankovního šeku?"
"Bankovní šeky," usmál se Mason, "jsou šeky vystavené bankou.
Banka nemůže umřít..."
"A co když... pochopte, jenom mne to tak zajímá..."
"Proč vás to zajímá?"
"Právě takovým způsobem obchodoval Eddick. Nakupoval bankovní šeky různých peněžních ústavů a potom je indosamentem převáděl na jiné osoby."
"Zajímá vás, jestli indosament platí, i když Eddick zemřel a šek nebyl proplacen?"
"Přesně tak."
"Proč vás to zajímá?"
"Jenom tak, pro moji informaci."
"Bankovní šek bude proplacen," ujistil ji Mason. "Teď je třeba si promluvit o tom, co se stalo v tom domě."
"Ano," řekla paní Kemptonová. "Povím vám pravdu, celou pravdu, a vy mi potom poradíte, co mám dělat. Nechtěla jsem o tom s nikým mluvit, protože to celé zní tak..."
"Co jste řekla novinářům?"
"Vůbec nic."
"Na co se vás ptali?"
"Na nic. Policisté mi vysvětlili, že mne propustí brzy ráno proto, aby o tom novináři nevěděli."
"Situace je čím dál tím zajímavější," potichu řekl Mason Etnovi.
"Policie unií lidem vyjít vstříc," odpověděl Etna.
"Ovšem, že ano! Ale ne za cenu ztráty dobrých vztahů se všemi novinami," poznamenal Mason.
"Tentokrát to udělali."
"K čertu, ale proč?" zašeptal Mason. "Pokračujte, paní Kemptonová.
Proč jste jela do Stonehangu?"
"Zavolal mi pan Eddick."
"Kam vám zavolal?"
"Domů."
"Jak zjistil vaše domácí číslo?"
"Bohužel nevím."
"Co říkal?"
"Chtěl se se mnou sejít."
"Řekl vám proč?"
"Aby se mi omluvil za příkoří, které mi způsobil. Kromě toho mi chtěl sdělit něco důležitého."
"Řekla jste o tom telefonátu panu Etnovi?"
"Ne. Pan Eddick mne požádal, abych nikomu nic neříkala a přišla k němu v šest hodin večer."
"V šest?"
"Ano. Vysvětlil mi, že před tím má důležité jednání, které se může protáhnout a v šest čtyřicet pět má další schůzku.
Požádal mne, abych přišla přesně v šest."
"Byla jste přesná?"
"Ano."
"Jak jste se dostala do domu?"
"Zadním vchodem na Rose-street číslo 546."
"Bylo otevřeno?"
"Ne, zavřeno."
"Tak jak jste se tam dostala?"
"Měla jsem svůj klíč."
"Chcete říct, že celou tu dobu jste měla klíč od Eddickova domu?"
"Nikdo ho po mně nechtěl..."
"Věděl o tom Eddick?"
"Zeptal se, jestli ještě mám klíč, a já jsem řekla, že ano. Prohlásil, že je to dobře. Měla jsem přijít zadním vchodem a projít domem do jeho pracovny na patře. Pane Masone, na tom snad není nic špatného? Dělala jsem to tak stokrát, když jsem tam byla zaměstnaná."
"Když jste tam byla zaměstnaná, bylo to něco jiného."
"Proboha, v životě by mne nenapadlo, že tak zaměstnaný člověk, jako je Eddick, mi osobně půjde otevřít slavnostní vchod, když mám klíče od vchodu pro služebnictvo a znám cestu."

"Nemohl vám otevřít někdo jiný?"
"Ne, byl doma sám."
"Tak vám to řekl do telefonu?"
"Ano."
"Poznala jste jeho hlas?"
"Samozřejmě. Ještě si dělal legraci z toho, jak mu obvazy překážejí při telefonování."
"Jak překážejí?"
"Nevyptávala jsem se. Mezi řečí se zmínil o tom, že ho převázali nějak nově a teď nemůže hýbat čelistí."
"V kolik hodin vám telefonoval?"
"Přibližně o půl třetí."
"Jela jste tam?"
"Ano. Použila jsem autobus, který mne vysadil na křižovatce Rose a Ogliv-street v 17.50. Vím to přesně, protože dříve jsem tím autobusem jezdila skoro každý den."
"Promiňte, ale hned se vás zeptám na to hlavní. Když jste tam přijela, byl živý?"
"Ano."
"Co vám řekl?"
"V tom je celý problém, že nic. Zavraždili ho právě, když jsem vešla."
"Kdo ho zavraždil?"
"Gorila."
"Pokračujte, paní Kemptonová, pokračujte. Jenom, prosím vás...
držte se reality..."
"Pane Masone, prosím vás, věřte mi. Všechno, co říkám, je pravda.
Viděla jsem to na vlastní oči. Pan Eddick ležel na posteli a gorila do něj několikrát vrazila nůž."
"Jaká gorila."
"Nevím přesně, pane Masone. Ale byla to jedna ze tří největších, které tam pan Eddick choval. Nechovala se normálně. Byla v hypnotickém transu."
Mason se na paní Kemptonovou podíval zamyšleně.
"Vy mi nevěříte, pane Masone, je to tak?"
"I kdybych vám věřil, nikdy vám neuvěří soud,"odpověděl Mason.
"Nevím, proč by neměl," rozčílila se paní Kemptonová. "Konec konců, sám Eddick se o to léta pokoušel. Hledal gorilu, kterou by zhypnotizoval a..."
"Dobrá," uklidňoval ji Mason, "pokračujte. Nebudeme ztrácet čas."
"Vešla jsem do pracovny. Nejdříve jsem nikoho neviděla. Zavolala jsem na Eddicka a potom jsem si ho všimla. Ležel na posteli a měla jsem pocit, že spí. Gorila vyšla zpoza rohu kolem koupelny. Byla v transu, zhypnotizovaná."
"To už jste říkalá dvakrát. Jak jste to poznala?"
"Podle očí. Gorila se na mne usmála a zamířila si to k posteli. Celou dobu se usmívala nebo spíš ušklíbala. Jako by měla radost z toho, že se může pomstít tomu, kdo ji mučil."
"Co jste udělala?"
"Vykřikla jsem a omdlela."
"Věděla jste, že v domě se potloukaly gorily, které utekly z klecí?"
zeptal se Mason. "Když jste procházela chodbou ze zadní části domu, potkala jste nějakou?"
"Ne, všechno bylo v pořádku. V jedné z těch klecí, které potom byly otevřené, seděl párek goril, v druhé jenom jedna, ta, se kterou jsem se skamarádila."
"Takže někdo klece otevřel poté, co jste přišla, předtím..."
"To udělala gorila."
"Která?"
"Ta, která zabila Eddicka."
"Jak to víte?"
"Vím to. Když s nimi dlouho žijete, naučíte se je chápat. Klece jsou uzavřeny petlicemi, které se dají otevřít zvenku, ale i zevnitř. Jakmile se nějaká opice ocitne na svobodě, ihned otevře všechny klece kolem."
"Pokračujte."
"Ztratila jsem vědomí. Když jsem se probrala, seděla vedle mne jedna z menších goril, která mne měla ráda. Olizovala mi obličej a to mě vlastně probudilo."
"Polekala jste se?"
"Ani ne, poznala jsem ji, jen co jsem otevřela oči."
"Co bylo dál?"
"Promluvila jsem na ni. Mohla se zbláznit radostí, že jsem v pořádku. Sahala mi na spánky, do vlasů, prostě byla ráda."
"Dál."
"Vstala jsem, rozhlédla jsem se a uviděla mrtvolu pana Eddicka.
Skočila jsem k telefonu a zavolala Etnu, ale nikdo to nebral. Tak jsem zavolala vám, také to nikdo nebral. Byla jsem úplně zoufalá, pořád jsem to zkoušela a najednou to vzala Della Streetová."
"Proč jste nezavolala policii?"
"Nevěděla jsem, co mám dělat. Myslela jsem, že mi nakážete odejít a zahladit za sebou všechny stopy tak, aby nikdo nepoznal, že jsem tam byla."

"Kde byla celou dobu ta obrovská gorila?"
"Hned, jak jsem se probrala, jsem zamkla všechny dveře, které vedly do pracovny."
"A vaše kamarádka - gorila?"
"Ziz jsem si nechala uvnitř. Je neškodná jako dítě. Tleskala..."
"Pokračujte," přerušil ji Mason.
"Pokud si vzpomínáte, domluvili jsme se, že na vás budu čekat u vchodu na Rose-street. Bála jsem se vyjít z pracovny, ale už se blížila doba, kdy jsem vám měla jít naproti. Opatrně jsem otevřela dveře a vyhlédla do chodby. Všude byl klid, tak jsem se vydala na cestu do haly.
Najednou mne něco udeřilo do zátylku, a když jsem se probrala, ležela jsem na zemi v Eddickově pracovně a vedle mne jste si vy povídal s gorilou. Na první pohled jsem z výrazu gorily póznala, že je zle."
"Proč?"
"Ta gorila je nebezpečná, opravdu nebezpečná. Nikdo neví, co udělá v příští minutě. Mám pocit, že něco rozbila nebo roztloukla těsně před tím, než jsem se probrala. Vzpomínám si, že na podlaze ležely rozbité dveře a vzbudil mne nějaký rámus."
"Pokračuj te."
"Všechno ostatní už znáte. Uvědomila jsem si, co nám hrozí a...
poradila jsem vám, co máte dělat."
"To je ta nejbláznivější a nejšílenější historka ze všech, co jsem kdy slyšel," přiznal se Mason upřímně.
"Bohužel, pane Masone. Ale je to pravda."
"Celá pravda?"
"Ano. Pomozte mi, prosím."
Mason zamyšleně přecházel po kanceláři sem tam. Po chvíli řekl: "Máme šanci tak jedna ke stu, že to, co jste nám vyprávěla, je pravda. Někdo vás omráčil, odtáhl zpět do pokoje... Pozorně jsem vás pozoroval, když jste nám to vyprávěla, a měl jsem pocit, že to zní přesvědčivě. Ale jen, co jste skončila, jsem to zkusil pochopit a nevěřím vám..."
"Pane Masone, vy mi nevěříte?"
"Ne."
"Popsala jsem vám všechno tak, jak se to stalo," rozzlobila se paní Kemptonová.
"Nu což," řekl Mason. "Když si odmyslíme všechny ty dekorace, ten dům, ty opice v klecích, můžeme doufat, že teoreticky za určitých podmínek máme šanci jedna k deseti, že je to pravda. Ale kdo tomu uvěří??! Soudce? Ne! Porota? Tím spíš ne. Novináři? Za nic na světě!!"
"Nebojte se. Nemyslím, že se budeme muset hájit před soudem.
Policie mne přece propustila, omluvili se mi. To znamená, že našli tu gorilu... Nechápu, proč se zrovna vy tak bojíte soudu. Nikdo mne z ničeho neobvinil!"
"Tomu právě nerozumím," poznamenal Mason. "Byla jste sama v domě, ve kterém zabili člověka. Kromě vás tam byly jenom gorily. Pokud byste policii řekla všechno jako mně a podepsala jim písemné doznání, potom by vás možná propustili do té doby, než skončí vyšetřování. Ale vy jste jim přece nic neřekla?"
"Absolutně nic."
"Ani jim nic neříkejte," varoval ji Mason. "Držte jazyk za zuby, dokud v tom nebudu mít jasno. K čertu, možná na tom opravdu nic není, ale je to příliš fantastické... než aby tomu kdokoliv uvěřil."
"Máte pravdu, pane Masone. Ale opravdu tam nikdo kromě mne, Eddicka a goril nebyl."
"Přesně tak!" řekl Mason. "Proč by vlastně někdo, kdo věděl, jak a proč Eddick opice drezúruje, nemohl Eddicka zabít a potom tvrdit, že je to práce opic?"
"Ale proč bych to dělala?"
"Právě to se pokouším zjistit," odpověděl Mason. "Například mi není jasné, proč jste se vypravila sama večer k Eddickovi a neřekla jste o tom ani Etnovi, ani mně."
"Chtěla jsem vám zavolat, ale Eddick mne prosil, abych to nedělala."
Mason chtěl odpovědět, ale přerušilo ho hlasité arogantní bušení na dveře.
"Otevřete, Masone," ozval se hlas seržanta Holcomba. "Tady je policie."
Mason pokynul Delle Streetové a ta otevřela.
"Tak, tak, Masone. Něco takového jsme potřebovali. Věřili jsme tomu! Sbalte se, paní Kemptonová. Půjdete s námi."
"Půjdu s vámi?"nechápala ona. "Vždyť jste mne před chvílí propustili."
"Propustili," souhlasil Holcomb. "Tentokrát se tam vrátíte jako zatčená. Obviňuji vás z úkladné vraždy."
Holcomb a dva policisté k ní přistoupili, a než se stačila pohnout, zacvakla jí na rukou pouta.
"Uvidíme se později," usmál se Holcomb na Masona.
"Moment!" přerušil ho Mason a postavil se mezi policisty a východ.
"Máte soudní příkaz k zadržení?"
"Tady je," odpověděl seržant a vytáhl z kapsy poskládaný tiskopis.
Mason udělal krok vpřed.
Dva policisté ho popadli za ramena a odtáhli ode dveří. Seržant Holcomb vyvlekl paní Kemptonovou do chodby.
Mason se vrhl ke dveřím.
Policista ho udeřil a řekl: "Můžete podávat protesty nebo si stěžovat, ale nepřekážejte při výkonu soudního rozhodnutí."
Druhý policista se seržantem Holcombem rychle odváděl paní Kemptonovou chodbou.
"Jistěže podám protest, vem vás čert," křičel za nimi Mason.

"Kolik je libo," usmál se policista. "To je všechno, na co se zmůžete."
Mason se otočil k Etnovi: "Běžte s nimi a zkontrolujte, jestli je všechno podle zákona. Jakmile na něco přijdete, pusťte se do toho."
Etna přikývl a vydal se k výtahu.
"Běžte raději po schodech," poradil mu Mason a vrátil se do kanceláře.
"Dello, rychle to tu prohledejme, jestli tu někde není schovaný mikrofon. Pokud odposlouchávali důvěrné jednání advokáta s klientem, zařídíme jim takovou popularitu, že se budou divit."
Mason s Dellou pečlivě prohledali celou kancelář, ale po hodině si museli přiznat, že prohráli. Nábytek byl nestěhován doprostřed místnosti, koberce srolovány ke stěně, obrazy na zemi.
"Tak co?" zeptala se Della.
"Nerozumím tomu," opověděl Mason. "Museli vědět něco, o čem my nevíme."
"Co to může být?"
"Nemám ponětí."
"Myslíte, že vyprávěla policii stejnou historku jako nám?"
"Pro její dobro doufám, že ne."
Advokát pomalu přešel k oknu a zahleděl se na ulici přeplněnou automobily.
Najednou se otočil: "Dello, udělali jsme chybu."
"Co máte na mysli?"
"Paní Kemptonová nám vyprávěla navýsost neuvěřitelnou, excentrickou historku, a právě proto jsme jí nevěřili."
"Chcete říct, že to všechno byla pravda?"
"Je to možné."
"Co z toho plyne?"
"Podívejme se na to z druhé strany," řekl Mason. "Řekněme, že chcete zavraždit Benjamina Eddicka, a předpokládejme, že to chcete udělat tak, aby si všichni mysleli, že to udělal někdo jiný a vy s tím nemáte nic společného."
"No a?"
"Potom," pokračoval Mason, "prostě vylákáte na návštěvu Josefínu Kemptonovou a postaráte se o to, aby uviděla takové věci, že až o nich bude vyprávět, neuvěří jí žádný soud na světě. Pak vrazíte Benjaminu Eddickovi nůž do zad s klidným vědomím toho, že do vězení místo vás půjde paní Kemptonová."
"Šéfe, to přece není možné. To, co nám tu vyprávěla, by nevymyslel nikdo na světě."
"Nezapomeňte, Dello, na to, s jakými lidmi Eddick spolupracoval - hypnotizéři, psychologové opic... Uvidíme. Konec konců, pořád ještě toho víme velmi málo. A nic z toho, co víme, nevysvětluje, proč si byl Holcomb sebou tak jistý, když sem přišel paní Kemptonovou zatknout.
Museli někde něco zjistit. V tomhle případě je spousta záludností, o kterých ještě nemáme ani ponětí."
"Spoléhám na vaši intuici, šéfe," poznamenala vážně Della.

12

Chvíli před obědem zazvonil telefon na stole Delly Streetové. Zvedla sluchátko: "Ano... ano, samozřejmě... vteřinku, zeptám se."
Della se otočila k Perrymu Masonovi a řekla: "Volá Sydny Hardvick z Hardvick, Carsort a Redding."
Mason přikývl.
"Ano, pan Mason je ve své kanceláři. Rád si promluví s panem Hardvickem, spojte nás, prosím."
Mason si vzal sluchátko.
"Dobrý den, tady je Mason... Buďte zdráv, pane Hardvicku."
"Pane Masone," řekl Hardvick. "Jsem v poněkud složité situaci.
Potřeboval bych se setkat s vámi a s panem Etnou."
"Kdy?" zeptal se Mason.
"Kdykoliv se vám to bude hodit."
"Kde?"
"Jak vám to bude vyhovovat. Pokud nebudete mít námitek, rád bych přijel k vám do kanceláře."
"O co se jedná?"
"Je tu něco, díky čemu jsem se octl ve slepé uličce. Dopředu vám říkám, že to vaší klientce, paní Kemptonové, může pomoci, ale také uškodit. Nabízím vám informace o její roli v celé té historii, ale budu potřebovat jiné informace od vás."
"Kdy budete od nás chtít ty informace?"
"Až uznáte sami za vhodné mi je sdělit."
"Přijeďte za patnáct minut, Etna tu bude také."
Mason zavěsil telefon a řekl: "Zavolejte Jamese Etnu, Dello. Řekněte mu, že nás čeká důležité jednání s panem Hardvickem, ať sem ihned přijede."
Della Streetová přikývla.
"Hned se vrátím," poznamenal Mason a odešel do kanceláře Paula Drakea.
"Je tam Drake?" zeptal se dívky u komutátoru.
Přikývla a řekla: "Běžte rovnou dál. Je tam sám, upozorním ho."
"Díky," přikývl Mason.
Prošel dveřmi v přepážce a vydal se dlouhou chodbou k Drakeově kanceláři.

Když vešel, Drake právě končil telefonní rozhovor. Za okamžik zavěsil telefon.
"Ahoj," řekl Mason. "Je něco nového?"
"Spousta věcí," odpověděl Drake. "Ještě jsem neměl čas si v tom udělat pořádek, jsou to jenom útržky informací."
"Sydny Hardvick, advokát zesnulého Benjamina Eddicka, který, domnívám se, spravuje nyní jeho majetek, je na cestě sem. Podle toho, jak se chová, soudím, že se mu něco vylíhlo v mozku, ale nevím co. Napadlo tě něco?"
Drake odmítavě zavrtěl hlavou.
"Potřebuji ještě alespoň dvě nebo tři hodiny, potom mne možná něco napadne."
"Dej mi patnáct minut a také se to dozvím," usmál se Mason.
"Podle výsledků soudního ohledání měl Eddick, když ho zabili, v krvi 32 procent alkoholu. To by mu mělo stačit na to, aby usnul. Svědci tvrdí, že pil hodně. Normální člověk začíná být opilý při obsahu l5 procent alkoholu v krvi. Při 30-40 procentech je člověk zpitý do bezvědomí.
Eddick měl v krvi 32 procent, když ho zavraždili. Policie ví, kdy přesně tam přijela paní Kemptonová. Dokonce mají řidiče autobusu, který to potvrdil. Je jasné, že tou dobou už Eddick nebyl schopen myslet. Spal v posteli jako nemluvně."
"Proč se tak opil?"
"Bůh ví. Muselo to být něco důležitého."
"Zjistil jsi něco o těch telefonních číslech?"
"Zatím ne, ale mám kopie všech účtů za telefon. Zkus to tak za hodinu."
"Jak to děláš, Paule?"
"Radši se ani neptej. Počkej, až uvidíš účet ode mne!"
"Jak to zjistíš, dej mi vědět. Řekni mi něco o tom Alanu Blavinsovi.
To je hypnotizér?"
"Ano, a ne špatný. Mimochodem, pochybuje, že je možné zhypnotizovat gorilu tradičním způsobem. Podařilo se mu sice gorilu uspat, ale nedokázal přenést sugesci do jejího podvědomí. U člověka se to dělá pomocí slov. U gorily je to těžší, nedokázal spojit svoje a její vědomí.
Prostě usnula."
"Blavins byl propuštěn?"
"Ano."
"Proč?"
"Podle mne jen tak. Oznámil mu to Natan Follon, Eddick to nijak nevysvětloval. Všichni sluhové a spolupracovníci byli propuštěni naráz."
"Nenáviděl Blavins Eddicka?"
"Možná."
"Zjisti, kde byl včera v noci."
"Už to vím. Bydlí sám, žena se s ním rozvedla před dvěma lety.
Tvrdí, že byl doma, pustil si televizor a potom šel spát."
"Může to dokázat?"
"Zatím ne. Máme se tomu věnovat?"
"Samozřejmě. Proč se s ním žena rozvedla?"
"Kvůli morálnímu nátlaku, jak říká ona. Blavins prý ji neustále hypnotizoval a zneužíval. Prostě trénoval."
"Zjisti mi o tom něco víc. Sežeň mi ji, chci si s ní promluvit."
Drake si to poznamenal do bloku.
"Ještě něco?" zeptal se.
"Asi ne. Jdu zjistit, co potřebuje Hardvick. Určitě už čeká přede dveřmi."
"Ještě něco, Perry. Blavins mi řekl, že učil Eddicka hypnózu."
"Proč?"
"Eddick ho o to požádal."
"Paule, všechno to ještě jednou zkontroluj. Tenhle případ vstoupí do historie, ale napřed musíme zjistit, co se v tom domě vlastně stalo."
"Nemůže ti to říct Josefína Kemptonová?"
"Ne."
"Ale proč?"
"Čistě mezi námi. Myslím, že ani ona sama to neví."
Drake se ošil.
"Proboha, Perry. Doufám, že nepřipravuješ obhajobu typu postarší dáma: seděli jsme tam v klidu a míru nad odpoledním čajem, měla jsem v ruce porcovací nůž. Najednou se mi zatmělo před očima, a když jsem se probrala, ležel na posteli, takový klidný, klidný... Zakřičela jsem: Benny, miláčku, řekni přece něco!"
"Není to zcela přesné, ale nejsi daleko od pravdy," zasmál se Mason.
"Pusť se do Blavinse a sežeň mi jeho bývalou ženu. Půjdu si popovídat s Hardvickem, uvidíme se později."
Mason se vrátil do své kanceláře.
"James Etna už je na cestě," hlásila Della. "Vypadá to, jako že má spoustu práce."
Zazvonil telefon.
"Haló," řekla Della a obrátila se k Masonovi: "To je on."
"Ať jde nahoru," odpověděl Mason. "Poproste Gertu, ať nás hned upozorní, až přijde Hardvick."

Della Streetová zavěsila telefon a vyšla z místnosti. Vrátila se v doprovodu Jamese Etny.
Etna vypadal rozčileně.
"Pane Masone, nevíte, co se policii podařilo zjistit?"
Mason záporně zavrtěl hlavou: "Mají jen výtečný čich a jsou na stopě."
"Vypadalo to tak, jako kdyby slyšeli od začátku do konce všechno, co jsme si tu řekli..."
"Nemusíte ani pokračovat," ušklíbl se Mason. "Obrátili jsme to tady s Dellou vzhůru nohama a prohledali jsme každý centimetr, hledajíce mikrofon. Také jsem se bál, že si poslechli tu pohádku, co nám vyprávěla.
Jak to vypadá s protestem?"
"Nemá to cenu."
"Chcete říct, že ji opravdu obvinili?"
"Přesně tak. Ukladná vražda. Viděl jsem soudní rozhodnutí o uvalení vazby."
"Něco se stalo a to něco je přinutilo pracovat rychle a jistě," řekl Mason.
"Zvláštní historka," přisvědčil Etna.
"Ani nemluvte!"
"Co si myslíte o tom dobrodružství?"
"O paní Kemptonové?"
"Ano."
"Ještě jsem se nad tím nezamyslel."
"Co se stane, až se s tím vytasí u soudu?"
"Chcete říct, jestli se s tím vytasí u soudu?" opravil ho Mason.
"Dříve nebo později to bude muset udělat."
"Čím později, tím lépe, Etno," pousmál se Mason.
"Myslíte, že jí soud neuvěří?"
"Co myslíte vy?"
"Nevím," po pravdě odpověděl Etna. "I ano, i ne."
Mason se usmál: "Pokud si advokát sám není jist tím, co mu klient říká, nesmí připustit, aby to slyšel někdo jiný, tím spíš soud. Vy se, Jamesi, pokoušíte sám sebe přesvědčit o tom, že to tak mohlo být, jako byste stál před soudem."
"Obávám se, že máte pravdu, pane Masone," přisvědčil Etna s úsměvem. "Ještě neznám všechny skutečnosti, ale už tecď se pokouším sám sebe přinutit k tomu, abych tomu věřil... Nejde to... Ta historka je prostě nesmyslná."
"V nejbližších dnech se toho ještě spoustu dovíme, Jamesi," řekl Mason.
"Musím pořád myslet na to, že jsem vás do téhle patálie zatáhl, Masone."
"To je hloupost, Etno. Tak je to správné. Nemějte strach, přežili jsme horší věci."
"Vím," přisvědčil Etna. "Ale potom vám musí chování policie připadat poněkud zvláštní. Nebo je to normální?"
"Zvláštní?" vykřikl Mason. "V životě jsem nic takového nezažil!"
Zazvonil telefon. Della Streetová se ohlásila, kývla na Masona a řekla: "To je Hardvick."
"Dokončíme naši besedu později," rozhodl Mason.
"Před Hardvickem se musíme usmívat a zářit optimizmem. Přiveďte ho, Dello."
Della Streetová otevřela dveře a zvolala: "Pojďte dál, pane Hardvicku."
Sydny Hardvick vešel se soustředěným výrazem v obličeji.
"Dobré jitro, gentlemani, dobré jitro. Doufám, že jsem nenarušil vaše plány, pane Masone, nebo vaše, pane Etno."
"V žádném pripadě," odpověděl Mason. "Posaďte se, prosím. Čím vám můžeme pomoci?"
"Pokusím se přejít rovnou k jádru věci. Hájíme různé zájmy, pokud vím, zastupujete paní Josefínu Kemptonovou. Je to tak?"
"Správně," souhlasil Mason. "Předpokládám, že ji budeme obhajovat."
"Oba dva?"
James Etna si přesedl a odpověděl: "Doufám, že ano."
"Dobrá," řekl Hardvick. "Zastupoval jsem pana Benjamina Eddicka, dokud byl živ. Vím o něm víc než kdokoliv jiný. Před několika měsíci jsem sestavil jeho závěť, která odrážela jeho tehdejší vůli."
"Máte nějaký důvod se domnívat, že se jeho vůle od té doby změnila?"
"I vůle, i závěť."
"Chtěl jste nám něco říct a na něco se nás zeptat," řekl Mason. "Tak do toho."
Hardvick se pousmál: "Jsem špatný hráč pokeru."
"Nechceme s vámi hrát poker," vysvětlil mu Mason. "Přišel jste kvůli rozhovoru, během kterého my všichni tady budeme muset vyložit některé své karty na stůl. Takže vyložte to, co myslíte, že je třeba nám ukázat, a my se podíváme, co se s tím dá dělat."
"Výborně. Situace je poněkud neobvyklá a myslím, že celkově prospěje vaší klientce. Chtěl jsem vás s tím seznámit, Masone, dříve, než se pustíte do obhajoby."
"Pokračujte," odpověděl Mason. "Posloucháme vás."
"V úterý večer jste telefonoval Eddickovi a potom jste přijel.
Vzpomínáte si? Když jste našel ten prsten a hodinky, byla to tvrdá rána pro Eddickovu ješitnost. Uplně změnil své rozhodnutí ohledně závěti.
Tu noc, než se uložil ke spánku, povolal k sobě Natana Follona a Morta Hershe. Řekl jim: Pánové, mýlil jsem se. Byl jsem egoistický hlupák.
Měl jsem špatný názor na své blízké. Zde je moje závěť, vlastnoručně napsaná. Dávám ji do obálky. Obálku uložím u

vás. Podepište se na její zadní straně, a pokud se se mnou v nejbližších drnech. něco stane, odneste ji k panu Sydnyntu Harduickovi."
"V nejbližších dnech?" přeptal se Mason. "Očekával něco..."
"Ne, ne! Určitě nic takového. Předpokládám, že se v nejbližších dnech chtěl u mne zastavit a sepsat novou závěť, která by tu vlastnoruční, poměrně zmatenou a těžko čitelnou, nahradila. Myslím, že novou závěť sepsal hlavně proto, aby zrušil platnost té staré."
Mason přikývl a řekl: "Takže vy jste tam tehdy přijel sepsat závěť?"
"Přesně tak. Ale jako vždy byl tehdy Eddick příliš lehkomyslný a nakonec mne nepřijal. Nevěděl jsem, o co mu jde, pochopil jsem to vlastně až po jeho smrti.
Udělal jste na něj velký dojem, pane Masone. A to se hned tak někomu nepovedlo, věřte mi."
"Asi nemám právo to udělat," pokračoval Hardvick, "ale chci vám přečíst část té nové závěti, té, kterou budu v nejbližších dnech oficiálně registrovat. Jedná se o část mimořádně důležitou pro vaši klientku, gentlemani."
"Posloucháme vás," souhlasil Mason a nenápadně pokynul Delle, aby celý citát závěti stenografovala.
Hardvick rozložil papíry a četl: "Já, Benjamin Eddick, činím tímto své poslední pořízení u závěti mou sepsané vlastní rukou, nacházeje se ve stavu pokání a lítosti. Byl jsem nespravedlivý. Byl jsem namyšlený a povýšený. Špatně jsem smýšlel o lidech, kteří zde žili se mnou. Zvlášť lituji událostí, které mne odloučily od mého bratra Hermanna...
Dnes večer jsem zažil obrovský šok. Paní Josefina Kemptonová, moje bývalá hospodyně, kterou jsem obvinil z krádeže a s ostudou vyhnal, je nevinná. Věci, o kterých jsem si myslel, že je ukradla, byly nalezeny způsobem dokazujícím mimo jakoukoliv pochybnost, že je tam uschovala jedna z opic. A za opice v mém domě zodpovídám pouze já...
Toto je má poslední vůle: paní Kemptonové, mojí bývalé hospodyni se, omlouvám a zanechávám jí padesát tisíc dolarů. Mortimeru Hershovi, mému tajemníkovi, kterého jsem dobře platil i za svého života, odkazuji deset tisíc dolarů. Natanu Follonovi, kterého jsem přeplácel, odkazuji důstojn.ou částku -jeden, dolar- a poučení o tom, že nejvyšší ctností každého sluhy je poslušnost jeho pánovi. Doufám, že tato rada mu pomůže více než peníze, po kterých tak touží..."
Hardvick pohlédl na své kolegy přes papíry, které držel.
"Prosím, pánové. Závěť byla Benjaminem Eddickem vlastnoručně sepsána a podepsána v úterý."
"Bezesporu to vrhá zajímavé světlo na veškeré události," poznamenal Mason. "V úvodu jste říkal, že nám přečtete pouze část závěti."
"Správně. V dalších částech se hovoří o bývalých pomocnících pana Eddicka, které neznáte. Zbytek majetku odkazuje svému bratrovi."
"Jeho bratr také používá příjmení Eddick?"
"Ne."
"Jaké tedy?"
"Až přijde čas, dozvíte se to."
"Jak naložil pan Eddick se svým majetkem v předchozí závěti.
Sydny Hardvick se mlčky usmál.
"Dobrá," řekl Mason. "Zeptám se jinak. Odkázal pan Eddick ve své předchozí poslední vůli něco paní Kemptonové?"
"Nikoliv."
"Vypadá to, že ho hryzlo svědomí," zádumčivě pronesl Mason.
"Chtěl jsem vás s tím seznámit," pokračoval Hardvick. "Ulehčí vám to postavení, až budete s paní Kemptonovou jednat o honoráři."
"Děkuji vám," řekl zdvořile Mason. "A co za to chcete vy?"
"Chci si promluvit s vaší klientkou, paní Josefínou Kemptonovou.
Chci si s ní promluvit o samotě, beze svědků. Jedná se o soukromou záležitost.."
Mason pohlédl na Jamese Etnu.
"Co se mne týče, souhlasím," prohlásil Etna. "Jsem panu Hardvickovi velmi vděčen, a..."
"Já... nesouhlasím," řekl Mason.
"Cože?" vykřikl Hardvick.
Mason se zašklebil: "Já vám tolik vděčen nejsem."
"Ale vždyť jsem vám předal informace, které..."
"... které," pokračoval Mason, "nám pomohou určit výši odměny..
Samozřejmě jsme vám zavázáni. Já osobně jsem připraven pro vás udělat mnoho, ale naše klientka - to je jiná otázka. Nikdy nebudu souhlasit, dokud se nedovím, co chcete doopravdy."
"Věřte mi, pane Masone, že to, o čem s paní Kemptonovou chci mluvit, je čistě soukromá věc, která nemá nejmenší vztah k vaší záležitosti.
Nesmím vám říct víc, je to velmi soukromá otázka. Ani paní Kemptonová nepochopí, co jsem vlastně potřebovat zjistit."
Mason záporně zavrtěl hlavou: "Musím vědět, o co vám jde, než své klientce povolím se do toho s vámi zamotat."
"Určitě jí to neuškodí."
"To může posoudit pouze kvalifikovaný právník, který hájí její zájmy."
"Obávám se, pane Masone, že cena, kterou jste za setkání určil, je příliš vysoká."
"Potom jste své citáty ze závěti prodal lacino," usmál se Mason.
"Dobře," řekl Hardvick. "Předpokládejme, že byste se s obsahem závěti seznámili oficiálně až po její registraci. V takovém případě by byl váš honorář o několik tisíc dolarů menší."

"Jsme vám zavázáni. Bohužel tato informace pomohla nám, nikoliv naší klientce. Hájíme však její zájmy, nikoliv svoje."
"Přesto si myslím, že mi něco dlužíte."
"Dobrá. O čem chcete s paní Kemptonovou mluvit?"
"Nemám právo vám na vaši otázku odpovědět."
"Nevadí," řekl Mason. "Já to řeknu vám a uvidíme, nakolik blízko budu k pravdě."
"Vy to řeknete mně?" zíral na něj Hardvick.
"Správně. Chcete se paní Kemptonové zeptat, co ví o vraždě Helen Cadmusové."
"O vraždě?" zopakoval jako ozvěna Hardvick.
"Přesně tak, o vraždě. Víte něco, co nevím já. Domníváte se, že Helen někdo shodil přes palubu. Kromě toho vám není něco jasné i v té závěti. Až budu přesně vědět, proč s ní chcete mluvit, možná vám odpovím jinak."
Hardvick si hlasitě odkašlal, sundal si brýle, pečlivě je vyčistil a umístil zpět na nos.
"Mám pravdu?" otázal se Mason.
"Jenom hádáte," odpověděl Hardvick.
"Jistěže hádám, ale správně, že?"
"Dejme tomu, že máte pravdu. No a co dál?"
"To bych právě chtěl slyšet od vás."
"Abych řekl pravdu, měl jsem opravdu na mysli jednu okolnost, která by mohla vrhnout špatné světlo na vaši klientku."
"Ale nebudete se nám pokoušet namluvit, že Josefína Kemptonová zavraždila Helen Cadmusovou."
"Nikdy jsem nic takového neřekl."
"Neřekl,... ale naznačil. Je to stejné, jako když dítěti před očima zatřesete chřestítkem a doufáte, že si ho nevšimne."
"Chtěl jsem vám jenom ilustrovat nutnost spolupráce vaší klientky se mnou."
"V žádném případě nepočítejte s tím, že mojí klientce hodíte na krk vraždu."
"Ale, pane Masone, to by mne ani ve snu nenapadlo. Policii samozřejmě neřeknu ani slovo o tom, co se dozvím. Myslím, že nemá smysl se hádat. Chci od vás jen dvě věci..."
"Dvě?" přerušil ho Mason.
"Slyšel jste správně."
"Myslel jsem, že jsme mluvili jen o jedné."
"Nenechal jste mne domluvit. Chci si promluvit o samotě s vaší klientkou a chci deníky Helen Cadmusové..."
Mason odmítavě zavrtěl hlavou.
"Když mi je dáte," pokračoval Hardvick, "můžete počítat s mou spoluprací v libovolný moment na libovolné téma."
"Jděte k čertu s vaší diplomacií," odpověděl Mason. "Ve skutečnosti nás vydíráte. Potřebujete ty deníky a chcete, aby za vás paní Kemptonová tahala horké kaštany z ohně. A pokud nebude souhlasit, hodíte jí na krk vraždu."
"Pane Masone!"
"Ale," pokračoval Mason, "jste na špatné adrese."
"Pane Masone, chtěl jsem vám jen ukázat, že pro vaši klientku bude jenom výhodné, když se rozhodne se mnou spolupracovat. Sám dobře víte, že mohu svého dosáhnout i jinou cestou - třeba prostřednictvím soudu, ale potom se o všem dozvědí novináři."
"Jak je libo!" odpověděl Mason. "Policie se může třeba stavět na hlavu a novináři sepisovat, co je napadne, naše klientka bude mlčet."
Hardvick vstal.
"Gentlemani, mám pro vás ještě jednu zprávu. Dostal jsem z Austrálie telegram od bratra pana Eddicka."
"Velmi milé."
"Jakmile jsem se dozvěděl o smrti pana Eddicka, poslal jsem mu telegraficky zprávu na poslední známou adresu. Když jsem se seznámil s obsahem závěti, poslal jsem mu zprávu o odkázaném majetku."
"A dostal jste od něj instrukce nevyplácet nic paní Josefíně Kemptonové, protože byla obviněna z vraždy jeho bratra a tedy podle zákona nesmí mít ze svého činu prospěch."
"Žádné takové instrukce jsem nedostal, alespoň prozatím. Předpokládám, že z určitých rodinných důvodů se můj klient nebude na toto ustanovení zákona chtít odvolávat."
"Tak je dostanete," ujistil ho Mason. "A pokud ne, jistě na tuto skutečnost sám upozorníte klienta, jehož zájmy hájíte. Jedná se přece o padesát tisíc dolarů."
"A co byste dělal vy na mém místě?"
"Rozhodně bych mu poradil neplatit. Ale teď mi řekněte upřímně vy, co byste udělal, kdybyste zastupoval paní Kemptonovou a přišel by k vám jakýsi advokát, očividně toužící po tom poslat ji do plynové komory za vraždu Benjamina Eddicka a zajímající se o to, jestli jí nelze hodit na krk ještě jednu vraždu?"
"Kdybych si byl svou věcí jist, ale to vy asi nejste, pane Masone..."
"Vyložte karty na stůl, nebo táhněte k čertu," rozčílil se Mason.
"S někým si mne pletete," zasyčel Hardvick. "Vaše klientka půjde k čertu, ne já."
Vyběhl z kanceláře jako šílený.
"Dobrotivý Bože," divil se Etna. "Vždyť vy jste ho prostě vyhodil, pane Masone."
Mason lišácky přimhouřil oči.
"Řekl nám něco, co nám může pomoci. A jak správně předpokládal, většinu jsme od něj uslyšeli poprvé."
"Jistě," řekl Etna, "ví toho mnohem víc než my, a proto má před námi náskok."
"Ať si," mávl rukou Mason.

Otočil se k Delle Streetové: "Spojte mne s Paulem, Dello."
Della kývla a Mason si vzal sluchátko: "Nazdar, Paule. Musíme si pospíšit, čas hraje proti nám. Helen Cadmusová znala Benjamina Eddicka nejlépe ze všech, pokud nebudeme počítat Sydny Hardvicka.
Věděla o něm něco, co Hardvickovi nedá spát. Potřebuji to zjistit.
Benjamin Eddick byl tuším svobodný. Nebyl nejmladší, ale staral se o svou figuru, byl energický, mužný. Musím najít jeho milenku... Odkud mám vědět jakou? To je snad tvoje práce! Až zjistíš ta čísla telefonů, zkontroluj, jestli to nejsou motely nebo campy. Pošli tam svoje lidi s fotografiemi, ať zjistí, jestli se tam Eddick neobjevil s nějakou kočkou."
Mason zavěsil.
"Nemýlíte se, Masone?" řekl Etna. "Všichni shodně tvrdí, že Eddick se nepřátelil s žádnou ženou."
"Svět je plný lhářů, ale to ještě neznamená, že my dva jsme hlupáci," uklidnil ho Mason.

l3

Přesně v pět hodin Gerta zavřela dveře čekárny. O půl šesté Della složila na hromádku dopisy připravené k odeslání, Gerta je orazítkovala a odešla domů.
Della Streetová přešla do kanceláře Perryho Masona.
"Jste unavená?" zeptal se advokát.
"Moc ne, a vy?"
Mason se pousmál: "Četl jsem deníky, dokud jsem z toho nezačal šilhat. Nechcete mi pomoct?"
"S radostí. Co se ode mne očekává?"
"Zjistit, co je v denících Helen Cadmusové."
"To jsme přece už udělali!"
"Ne, neudělali. Prostě jsme je přečetli. Teď musíme najít to, co je schováno mezi řádky. Nesmíme přehlédnout žádnou narážku."
Místnostmi se rozlehlo hlasité bušení na dveře čekárny.
"Mám se tam podívat?" zeptala se Della.
"Ať je to, kdo je to, ať jde tam, odkud přišel," zaveršoval Mason.
"Máme i tak dost práce."
Della si sedla na své obvyklé místo. Mason přešel k ní a usadil se na okraj stolu. Položil svou dlaň na její ruku.
"Jsem rád, že jste tu se mnou," řekl.
"Jsem tu s vámi ráda," řekla a usmála se na něj.
Bušení do dveří připomínalo kulometnou palbu.
"Někdo ví, že jsme tady, Dello. Začíná mi to jit na nervy. Přece jen byste se tam asi měla jít podívat."
Della vyšla do čekárny, odemkla dveře a Mason slyšel, jak si s někým vyměnila několik zdvořilých frází. Potom se vrátila, držíc v ruce čerstvý výtisk večerních novin. Na novinách byl perem napsán vzkaz: Panu Masonovi. Pozdrav od Sydnyho Hardvicka. Teď víte, že pracuji a pracuji rychle.
Della se vrátila ke svému stolu. Přes její rameno četl Mason tučná písmena úvodníku: POLICIE NEVYLUČUJE MOŽNOST JEŠTĚ JEDNÉ VRAŽDY PODEZŘELÁ Z VRAŽDY EDDICKA JE ZA MŘÍŽEMI JAK ZMIZELA HELEN CADMUSOVÁ?
"Jaká podlost," vykřikla Della. "On ne..."
"Počkejte, Dello," řekl Mason, "podívejme se, kam až si dovolil zajít."
Rychle přeběhli očima článek, který zabíral čtyři sloupce na titulní straně. V článku se psalo o tom, že policie vyslýchá paní Josefínu Kemptonovou obviněnou z vraždy pana Benjamina Eddicka v souvislosti se zmizením jeho krásné sekretářky Helen Cadmusové před čtyřmi měsíci.
Původně bylo vyšetřování uzavřeno jako sebevražda, i když policie připouštěla možnost nešťastné náhody, když Helen cestovala se svým šéfem na jeho luxusní jachtě na ostrov Catalina a během cesty je zastihla prudká bouře.
Po záhadné smrti Benjamina Eddicka prokurátor rozhodl o přešetření celého případu zmizení Helen Cadmusové. Článek končil následujícím: "Okresní prokurátor zvlášť upozornil na to, že Josefina Kemptonová, obviněná z vraždy pana Benjamina Eddicka, během oné nešťastné plavby nocovala u kajutě spojené koupelnou s kajutou Helen Cadmusové. Když vypukla bouře, během které Helen zmizela, spala paní Kemptonová podle svého tvrzení pod vlivem prášků na spaní."
Poté, co se s výpovědí paní Kemptonové seznámil okresní prokurátor, prohlásil: "Zatím nemůžeme nikoho obvinit, protože nemáme všechny potřebné informace. Máme ale pocit, že smrt Helen Cadmusoué, kterou jsme pokládali za sebevraždu, může být vykládána i jinak.
Nyní mohu říci jen tolik, že probíhá vyšetřobání a paní Kemptonová bude vyslechnuta ohledně všech okolností nenadálé smrti ubohé dívky.
Zatím nám paní Kemptonová odmítla sdělit cokoliv nového a trvá na své původní výpovědi. Závěr si udělejte sarni."
Mason stiskl zuby a jeho obličej se stal studeným a zlým.
"No co," řekla Della. "Hardvick drží slovo."
"Grázl," odpověděl Mason. "Dobrá, Dello. Počkejte na mne tady.
Skočím za Paulem, jestli nezjistil něco nového. Pouštíme se do boje a bude nám scházet munice."
"Mám mu zavolat?" zeptala se Della.
"Ne, půjdu přímo k němu. Zatím obvolejte všechny noviny, ať sem pošlou reportéry. Uděláme prohlášení v souvislosti se zabitím Benjamina Eddicka."

"Nemám počkat, až co vám řekne Paul?..."
Mason odmítavě zavrtěl hlavou.
"Chcete říct, že pokud Paul nic nezjistil, budete trvat na zveřejnění omluvy vaší klientce a..."
"Dementi ani omluva nám nepomůžou, Dello. Musíme přejít do útoku. Potřebuji fakta, taková fakta, která všechno postaví na hlavu. Jestli Paul něco zjistil, pustím se do nich ze všech sil. Pokud ne, budu vyhrožovat, hovořit v narážkách, prostě je budu strašit a doufat, že se polekají a odkryjí své slabé místo. Volejte novinářům, Dello. Vrátím se co nejdříve."
Mason vyšel z kanceláře a rychlou chůzí se vydal na konec chodby, kde sídlila Drakeova detektivní agentura. Vešel a jako obvykle řekl: "Paul je u sebe?"
"Tvrdí, že je pořád u sebe," usmála se slečna u komutátoru.
"Výtečně," odpověděl Mason a teprve nyní si povšiml pohledné blondýny, která seděla vedle dveří.
"Řekněte mu, že jdu."
Mason vešel do pracovny Pavla Drakea, který právě po telefonu hovořil s jedním ze svých lídí. Jednou rukou si tiskl k uchu telefonní sluchátko, druhou si na papír čmáral nečitelné poznámky.
Drake gestem vyzval Masona, aby se posadil, a bez přerušení pokračoval v telefonátu: "Dobrá, ať se podepíše na rubu fotografie... Ano, ano, jenom v takovém případě je to dostatečná identifikace. Pokud nebude chtít svědčit u soudu, můžeme to použít. Stejně musíme identitlkaci udělat ještě jednou.
Rozumíš všemu?..."
Drake zavěsil, unaveně se usmál na Masona a řekl: "Perry, tvoje intuice byla správná."
"Cože??!"
"Zjistili jsme, odkud Eddick telefonoval na jachtu a..."
"Viděli ho s nějakou ženou?"
"Správně."
"Se ženou, nebo s ženami?"
"Ve všech případech s tou samou. Přidrž se stolu, Perry byla to Helen Cadmusová."
Mason hvízdl překvapením.
"Je to úplně jasné," pokračovat Drake. "Několikrát se stalo, že jachta vyplouvala kolem jedenácté večer. Těsně před vyplutím se Eddick vrátil na břeh a na jachtě se objevil až druhý den dopoledne. Nebral s sebou ani paní Kemptonovou, ani Follona nebo Hershe, takže ho nikdo nekontroloval. Prověřil jsem si to v palubním deníku.
Jindy Eddick opravdu na jachtě odplul na Catalinu a vystoupil tam.
Potom dával instrukce kapitánovi telefonem. Vždy volal z jednoho ze dvou motelů.
Nemám zatím přesná data všech hovorů, ale vím přesně, odkud se telefonovalo. V jednom z těch motelů nám dala uklízečka poměrně podrobný popis té ženy. Podle fotografií identifikovala Benjamina Eddicka a Helen Cadmusovou."
"Pod jakým jménem se v motelu zapsali?" zeptal se Mason.
"Pod vymyšleným, samozřejmě."
"V motelu se většinou registruje i značka automobilu. Zjistil jste...?"
"Ano. Vždy uvedl číslo svého cadillacu."
Mason přimhouřil oči a zamyslel se.
"Všiml sis v čekárně té blondýny?" zeptal se Paul.
"Ano, kdo to je?"
"Právě jsem se chystal ti zatelefonovat a poprosil jsem ji, ať chvilku počká. Je to paní Blavinsová, žena toho hypnotizéra. Požádal jsem ji, aby mne navštívila, protože..."
"Zavolej ji dovnitř," řekl Mason, "chci si s ní promluvit. Poslouchej mě pozorně, Paule. V tom, co jsi mi právě řekl, nesmí být žádná chyba.
Nech to ještě několikrát všechno zkontrolovat. Jak se Eddick registroval?"
"V obou motelech jako B. F. Brandvell."
"Jak zní jeho celé jméno?"
"Nevím."
Mason luskl prsty a řekl: "Vsadím se, že Benjamin Franklin Eddick."
"A co má být?"
"Když se zapisoval v motelu jako B. F. Brandvell, uváděl své pravé iniciály. Poslechni, Paule, Eddick přece vlastnil doly. Často jezdil do Nevady. Ať se tam tvoji chlapci vydají a zjistí všechno, co mohou.
Zkontroluj mi v celém okrese, jestli v některém motelu nefiguruje jméno Brandvell. Potom někoho pošli na oddělení registrace majetku na berním úřadě. Zkrátka zjisti mi o tom Brandvellovi co nejvíce."
"Moje účty tě zruinují, Perry. Lidí mám dost..."
"Výborně," přerušil ho Mason. "Mám pocit, že každým okamžikem se něco musí stát. Nevím přesně co, ale je to něco důležitého. V těch denících Helen Cadmusové jsme sice nic nenašli, ale všichni, kdo ji znali, je chtějí získat. Já jsem tam nic nenašel, přestože jsem je přečetl, oni je nečetli a přesto jsou přesvědčeni, že tam musí být něco důležitého...
Dobrá, Paule, ať jde paní Blavinsová dál."
Drake promluvil do komutátoru: "Pošlete paní Blavinsovou ke mně."
Potom se opřel o opěradlo židle a důkladně si klouby prstů promnul oči: "K čertu, Perry. Jsem tu od rána do večera, stále. Celý den poslouchám jenom telefon..."
"Blížíme se k rozuzlení, Paule," uklidnil ho Mason. "Ještě vydrž."
"Nechápu, co si od toho slibuješ. Šéf má románek se svojí sekretářkou. Velmi originální! Muselo se to stát, to je ti

jasné. Byla přece čertovsky přitažlivá..."
"Vím, vím. To není důležité. Hlavně, že jsme na něco přišli."
"Velice brzo," pronesl Drake s divadelním patosem, "upadnu na obličej přímo sem, na tuto podlahu, a..."
Dveře se otevřely a do místnosti vešla mladá, asi sedmadvacetiletá blondýna s obrovskýma modrýma očima. Oblečení zdůrazňovalo její štíhlou, pohlednou postavu.
"Dobrý den," řekla Masonovi, "vy jste určitě Perry Mason. Viděla jsem vás, když jste šel dovnitř. Usmála jsem se na vás, ale asi jste si toho nevšiml. Jmenuji se Fern Blavinsová, jsem bývalá žena Alana Blavinse."
Mason kývl hlavou a usmál se. Paní Blavinsová přešla k němu a podala mu ruku.
"Kdo bude klást otázky, ty, nebo já?" zeptal se Paul Drake.
"Já," odpověděl Mason. "Posaďte se, prosím, paní Blavinsová.
Slibuji vám, že budu velmi dotěrný a neodbytný."
Široce rozevřela modré oči a zeptala se: "Co když vám nebudu chtít odpovídat?"
"Doufám, že to se nestane. Zajímá nás váš rozvod."
"Ach, rozvod," řekla s viditelnou úlevou. "Bála jsem se, že se budete ptát na něco opravdu osobního."
"Nejdřív bych se od vás chtěl dozvědět o všem, co se dělo v domě Benjamina Eddicka."
"V Stonehangu?"
"Ano."
"Myslím, že se tam děly zvláštní věci."
"Zdržela jste se tam někdy s vaším manželem?"
"Bože chraň. Ani můj manžel se tam nikdy nezdržel, z práce chodil ihned domů."
"Jako důvod rozvodu jste uvedla morální násilí."
"Ano, to vyjadřovalo mé důvody ze všeho nejlépe."
"Nemohla byste nás seznámit s některými podrobnostmi vašeho rozvodu? Možná jste měla i další důvody se rozvádět?"
"Alan byl mnohem starší než já," odpověděla.
"Jste jeho druhá manželka?"
"Ano."
"Pokračujte, prosím."
"Byli jsme navzájem unaveni svou přítomností. A mne přestalo bavit dělat mu pokusného králíka."
Mason významně pohlédl na Pavla Drakea a řekl: "Chcete říci, že vás hypnotizoval?"
"Ano, přesně tak. Myslím, že i na radnici jsem s ním šla v hypnotickém transu."
"To si myslí spousta žen," usmál se Mason. "Vyprávějte nám to podrobněji."
"Pracovala jsem jako sekretářka a občas jsem mu pomáhala: přepisovala jsem jeho rukopisy. Víte, hypnóza je něco takového, co hned člověka očaruje. Strašně mne to zajímalo a začala jsem se ho na různé věci vyptávat, a on... byl tak milý. Tak se o mne zajímal. Všechno, co tehdy dělal, bylo velmi milé."
"Dál," pobídl ji Mason.
"Ani nevím, jak to popsat. Nespustíte z něj oka a každý okamžik s ním je pro vás prostě požitek. Potom se oženíte a místo ráje na zemi vás čeká smrtelná nuda a otrava. Navíc byl strašně žárlivý, pokládal mne za své vlastnictví, kontroloval mne ve dne v noci a neustále mne z něčeho obviňoval."
"Po svatbě jste dále pracovala?"
"Ano."
"Pro svého muže?"
"Ne. Měla jsem svou práci a tu jsem nechtěla opustit."
"Proč jste řekla, že jste byla pokusný králík? Vysvětlete nám to podrobněji."
"Když mi vyprávěl o hypnóze, zeptal se mne, jestli to také nechci zkusit. Podíval se mi přímo do očí a mne celou prostoupil sladký pocit nadšené pokory: věděla jsem, že pro něj udělám všechno, co si bude přát.
Byla jsem plná důvěry a vděčnosti a řekla jsem, že čekám na jeho příkazy."
"Co bylo dál?"
"Nevím."
"Nevíte?"
"Je to jedna z variant hypnózy. Hypnotizér vám vsugeruje, že si nebudete pamatovat, co se s vámi v hypnóze dělo. Mnohokrát jsem viděla, jak to Alan dělal s cizími lidmi. Přinutil je dělat neuvěřitelné věci a po probuzení si většina z nich ani nepamatovala, že byli v hypnóze."
"S vámi to bylo stejné?"
Souhlasně pokývla: "Pohlédla jsem na něj a řekla: Na co čekáš, Alane? Začni, zhypnotizuj mne! Řekl mi, že už je konec. Myslela jsem, že žertuje, ale potom jsem se podívala na hodinky a zjistila, že uběhlo čtyřicet pět minut."
"Pokračujte."
"Potom na mne tak nějak divně pohlédl a najednou jsem pocítila nutkání udělat... udělat něco."
"Co konkrétně?"
"To je jedno. Udělala jsem to, i když teď vím, že ne z vlastní vůle."
"Jak to myslíte?"
"Říká se tomu posthypnotická sugesce. Každý hypnotizér to překrásně ovládá. Když jste v transu, podřídí vás své vůli natolik, že vás přinutí udělat prakticky cokoliv. Když se probudíte, nic si nepamatujete, ale za pět deset minut začne účinkovat posthypnotická sugesce: uděláte cokoliv, není možno se tomu nějak bránit. Se mnou to bylo to samé."

"Pokračujte."
"Za nějaký čas jsme měli svatbu."
"Hypnotizoval vás i po svatbě?"
"Ano, pane Masone. Dokonce častěji, než jsem si sama myslela."
"Vysvětlete nám to."
"Dělala jsem věci diktované posthypnotickou sugescí, nechtěla bych o tom mluvit."
Mason na ni pohlédl a řekl: "Velice by nám pomohlo, kdybyste byla zcela upřímná, paní Blavinsová. Můžeme vám zaplatit jakoukoliv rozumnou částku a..."
"Pan Drake už mi to nabízel, ale ne všechno se dá za peníze koupit."
"Tak alespoň naznačte."
Znejistěla.
Mason se usmál: "Byla jste už vdaná a můžete říci..."
"Dobrá," nevydržela, "řeknu vám to. Byla jsem jak vesnická husa.
Nechala jsem se od Alana dál hypnotizovat. Trpím migrénou. Alan mne vždycky uspal a po minutě dvou zase probudil. Bolest zcela zmizela, cítila jsem se odpočatá a svěží, plná sil. Někdy, když jsem byla nervózní a nemohla usnout, mne uspával posthypnotickou sugescí. Usínala jsem během okamžiku a potom... Po čase romantika vymizela a... nevím, jak vám to říci, ale..."
"Měla jste milence?" otázal se Mason.
"Alan se domníval, že ano."
"A ve skutečnosti?"
"Alan si myslel, že ano," zopakovala šeptem.
"Dobrá," řekl Mason. "Co bylo dál?"
"Jednou v noci jsem náhle pocítila nepřekonatelnou, živelnou potřebu zapsat všechny podrobnosti svého soukromého života, všechno to, o čem jsem nikdy nikomu neřekla. Potřebovala jsem to napsat. Sedla jsem za stůl a všechno sepsala, potom jsem to schovala do psacího stolu pod hromadu fotografií."
Ráno jsem pochopila, jakou jsem to udělala hloupost, a rozhodla jsem se ten improvizovaný deník spálit. Hledala jsem ve stole, ale je vám asi jasné, že tam nic nebylo."
"Chcete říci, že to byla posthypnotická sugesce?"
"Zcela správně. Neměla jsem ani tušení, kdy a jak mne zhypnotizoval, ale věděla jsem, že má ten papír a může ho použít proti mně."
"V případě rozvodu?"
Zčervenala.
"Ano," odpověděla.
"Co jste udělala?"
"Byla jsem zlostí bez sebe, dokonce jsem ho chtěla zabít, ale rychle jsem se uklidnila. Také nejsem dnešní. Tvářila jsem se, jako že nic nevím, a několik dní jsem počkala. Potom jsem si vzala v práci volno a prohledala jsem celý dům od sklepa po půdu. Nakonec jsem to našla."
"Kde."
"Alan nebyl hlupák," usmála se. "Schoval ten deník pod roh koberce."
"Co jste udělala s tím nálezem?"
"Roztrhala jsem to. Potom jsem si sbalila věci a odstěhovala se, advokát mi pomohl s žádostí o rozvod. Už nikdy se tam nevrátím."
"Dokázal vás zhypnotizovat rychle?"
"Stačilo mu lusknout prsty a byla jsem v jeho moci."
"Pokračujte."
"Alan si myslel, že jsem beze zbytku jeho majetek, který je podřízen jeho vůli. Věřil, že si bez jeho souhlasu nedovolím ani hnout prstem, ale musel se smířit se skutečností. Obvinila jsem ho z morálního vydírání a jemu nezbylo, než mlčet. Věděla jsem toho příliš mnoho. Takže souhlasil s rozvodem."
"Provdala jste se znovu?"
Opět zčervenala: "Ještě ne. Zatím není vystaveno potvrzení o rozvodu."
"Kdy ho máte dostat?"
"Příští týden."
"Potom se vdáte?"
"Ano."
"Berete si někoho, koho dobře znáte?"
"Ano."
"Doufám, že to není hypnotizér," usmál se Mason.
"Tím si můžete být jist, pane Masone."
Mason otevřel peněženku a vytáhl čtyři padesátidolarové bankovky.
Řekl: "Vezměte si tohle, paní Blavinsová, částečně vám to kompenzuje čas, který jste s námi ztratila, i nepříjemný rozhovor. Dejte to ke svému věnu."
Vzala peníze, složila je a uložila do kabelky. Když opět pohlédla na Masona, byla v jejím pohledu upřímná vděčnost.
"Pane Masone,... to je od vás opravdu milé, já..."
"My vám děkujeme za vaši upřímnost," odpověděl advokát. "Nestalo se vám, aby vám v hypnóze vsugerovali něco, co

se ve skutečnosti nikdy nestalo?"
"Samozřejmě. Byl to jeden z jeho oblíbených kousků. Zhypnotizoval člověka a potom mu do nejmenších podrobností popsal, co se s ním jakoby stalo. Nakonec mu dal příkaz, aby na všechno zapomněl. Člověk se probral a nic nevěděl, po několika hodinách si jeho vědomí stejně začalo dávat informace kousek po kousku dohromady a člověk o všem vyprávěl, jako by se mu to doopravdy přihodilo. To je také druh posthypnotické sugesce."
"A lidé ho poslouchali?`` "Jak kdo. Ne všichni jsou stejně citliví, senzibilní, pane Masone, a..."
"Rozumím. Nepokoušel se někdy hypnotizovat paní Josefínu Kemptonovou, hospodyni pana Eddicka?"
"Myslím, že ano. Jednou se o něčem takovém zmínil. Pan Eddick ho požádal, aby mu na ní předvedl svoje schopnosti."
"Víte ještě něco, co byste nám chtěla říci?"
"Ne."
"V tom případě vás nebudeme dále zdržovat, paní Blavinsová.
Možná se s vámi ale budeme potřebovat ještě jednou sejít."
"Zavolejte mi kdykoliv po čtvrté hodině," odpověděla. "Přijdu kdykoli, pan Drake má můj telefon."
"Děkuji," řekl Mason.
Vstala ze židle a vydala se ke dveřím. Najednou se obrátila a přeběhla k Masonovi: "Líbíte se mi a chtěla bych vám pomoci. Eddick nebylo jeho pravé jméno. Alan ho jednou zhypnotizoval a dozvěděl se, že se ve skutečnosti jmenuje Brandvell. Jestli budete něco potřebovat, zavolejte mi."
Usmála se na Masona a odešla. Její sukně zašustila chodbou.
"Tak co, stálo to za to?" zeptal se Drake.
"Poslední minuty, Paule, byly opravdu nezapomenutelně," usmál se Mason. "Pošli svoje lidi do Nevady a sám běž domů, dej si horkou koupel a běž spát."
"Co se s tebou stalo?" podivil se Drake.
"Dělej, co ti říkám," přikázal Mason a spěchal do své kanceláře.
Když vešel, stála Della Streetová u stolu a třídila poštu. Mason přeběhl kancelář, objal ji a roztočil ve vzduchu.
"Dello," řekl jí a tiskl ji k sobě. "Něco jsme zjistili."
Pohlédla na něj udiveně: "A to něco vás přivedlo do stavu euforie."
"To není euforie," odpověděl Mason a vrátil ji na podlahu. "To je nadšení."
"A-a-a," protáhla Della. "Takže Paul zjistil něco opravdu důležitého."
"Sehnala jste novináře?"
"Ano. Budou tu během chviličky. Slíbila jsem jim opravdovou senzaci, a tak nechali všeho ostatního a uhánějí sem."
"Šikovná," pochválil ji Mason a zahleděl se jí přímo do očí.
Vzala ho kolem ramen a zaklonila hlavu. Mason ji k sobě lehce přitiskl.
Jejich rty se potkaly v dlouhém polibku, potom ho Della odstrčila a rychle vytáhla z kabelky rtěnku: "Šéfe," vykřikla. "Zapomněl jste, že se sem teď nahrne tlupa zvědavých novinářů?"
Mason se usmál a pohladil Dellu po rameni: "To je v pořádku, Dello. Předložíme jim něco fantastického. Pro Hardvicka to bude rána pod pás."
"Doufám, že to tak bude. Jak vypadají moje rty? Zbylo tam alespoň trochu rtěnky, nebo jste mi to rozmazal všechno? Ale, nechte toho. Stejně mi nikdy pořádně neporadíte."
"Ale vidím všechno, co uvidí zvědaví novináři," usmál se Mason.
Della se rozesmála, přešla k zrcadlu a opravila si make up.
"Určitě už někdo čeká přede dveřmi," řekla.
"Podívám se," odpověděl Mason.
Společně vyšli do čekárny, Mason se přivítal s dvěma novináři, kteří právě přišli. Než si zapálili, přišel třetí a potom i čtvrtý.
"Co jste si pro náš připravili?" zeptal se jeden z reportérů. "Doufám, že jsme se sem nehnali zbytečně. Vaše sekretářka nám slíbila pořádnou senzaci."
"Přesně tak," potvrdil Mason.
"Povídejte."
"Slyšeli jste už o Eddickově zamotané závěti?"
"K čertu, aby ne. Doufám, že tohle nejsou všechny vaše novinky.
Hardvick, Carson a Redding nás informovali již před dvěma hodinami. Šlo to hned do tisku."
"Jsem velmi potěšen," ušklíbl se Mason. "Ta závěť je neplatná."
"Co máte na mysli?"
"Přesně to, co jsem řekl. Je nezákonná. Vynechal svou ženu."
"Ženu??! Benjamin Eddick byl přece svobodný!"
"Spousta lidí by si přála, aby to tak bylo..."
"Eddick neměl..."
Mason záporně zakýval hlavou.
"K čertu, Masone. Nedělejte si z nás legraci. Eddick byl významná osobnost. Jistě, pomátl se ze svých pokusů s opicemi, ale peněz měl víc, než by potřeboval výtečný obchodník. Kdyby si někoho vzal, noviny by o ničem jiném ani nepsaly."
"Zapomínáte na to, že v jeho minulosti je mnoho nejasného," odpověděl Mason. "Byl ženatý."
"Kde se oženil?"
"Jaký to má význam?"

"Nedejte se prosit, Masone. Jsme dost napjatí i tak."
"Benjamin Eddick žil se ženou jako se svou manželkou."
"Kde?"
"Převážně u sebe doma."
"Snad nám nechcete říci, že Josefina Kemptonová..."
"Nespěchejte," odpověděl Mason. "Jeho žena byla Helen Cadmusová. Dám vám adresy motelů, kde se zapsali jako manželé, a můžete mi věřit, že jsme zajistili řádnou identifikaci. Tady máte fotografie Helen Cadmusové, můžete si to sami zkontrolovat."
"Dejte pokoj," vykřikl jeden z reportérů. "Měl pletky se sekretářkou a co má být? To ještě neznamená, že si ji vzal a závěť je neplatná."
Mason se usmál.
"Mládenci, nejste přece hloupí. Vysvětlete mi, proč se v motelech registrovali jako pan a paní Brandvellovi."
"Brandvell?"
"Správně."
"To je jednoduché," řekl druhý reportér. "Při církevní svatbě musí předložit..."
"Kdo mluví o církevní svatbě?" zeptal se Mason.
"Vy, nebo ne? Ale v našem státě nic takového není možné. I kdyby to byla pravda, muž by se musel registrovat svým pravým jménem..."
"A jaké je pravé jméno Eddicka?"
"Samozřejmě, že Eddick, ne?"
"Víte to určitě?"
"Jistě. Počkejte, odkud se vzalo jméno Brandvell?"
Mason se záhadně usmál.
"Jak je to s církevní svatbou?" zeptal se jiný reportér.
"V některých státech platí a v některých ne. Ale když muž cestuje se svojí manželkou, bude se logicky snažit jet do těch států, které jej respektují. Ale zapomněli jste na jedno: v tomto státě stačí, aby muž a žena žili spolu jako manželé, a zákon předpokládá, že jsou manželé."
Novináři znejistěli.
Mason otevřel knihu ležící na stole: "Prosím, hlava 30, paragraf l963 občanského zákoníku."
"Co není v pořádku se závětí?" zeptal se jeden z reportérů.
"Není v něm ani zmínka o Helen Cadmusové. Pokud žili jako manželé, potom prima face můžeme předpokládat, že manželé byli.
Nicméně v závěti ji neopomenul, a závěť tedy může být napadena."
"Proč by se o ní měl zmiňovat, vždyť zemřela."
"Kdo vám to řekl?"
"Myslíte, že se prostě šla za bouřky projít po vlnách? Jestli chcete, abychom něco otiskli, dejte nám fakta."
"Je mi úplně jedno, jestli něco otisknete nebo ne. Helen Cadmusová nespáchala sebevraždu."
"Byla zabita?"
"Nebyla."
"Tak co se stalo, čert vás vem?"
"Chci vám naznačit, že z nějakých důvodů ve svém i Eddickově zájmu potřebovala na nějakou dobu zmizet."
V kanceláři bylo hrobové ticho.
"Chcete říci, že potřebovala čas, aby mohla porodit dítě?" zeptal se jeden z novinářů.
Mason pokrčil rameny a řekl: "Zabývám se tímto případem jenom několik hodin a neustále dostávám nové a nové informace. Jestli vás to zaujalo..."
"Zajímá nás to, nemějte strach. Jestli máte nějaké důkazy, dáme to na první stranu. To je hotová senzace!"
"Nu což. Posuďte to sami," řekl Mason. "Kdo viděl Helen na jachtě v tu noc, kdy vypukla bouře? Kdo ji vůbec viděl na jachtě po vyplutí?"
"Posádka lodi?"
"Jmenujte alespoň jednoho," komentoval to Mason. "Jediný, kdo ji opravdu viděl, byl Benjamin Eddick."
"A Josefina Kemptonová."
"V žádném případě," odporoval Mason. "Slyšela psací stroj ve vedlejší kajutě, psát mohl kdokoliv. Paní Kemptonová si vzala prášky na spaní, a když se ráno probudila, naservírovali jí historku o zmizení chudinky Helen."
"Máte pro svou teorii nějaké důkazy?" ptali se reportéři.
"Ano," odpověděl Mason. "Nezapomínejte na to, že mám její deníky."
"Píše tam něco o dítěti?"
"Hned vám to ukážu, přečtěte si to sami."
Podal deník a otevřel ho na stránce, založené Dellou.
"Prosím, čtěte. Je to psáno její vlastní rukou."
"Dnes jsem to řekla B. Nejdřív znejistěl, ale potom, jak se měnil výraz jeho obličeje, jsem pochopila, že je všechno u pořádku. Je hrdý..."
Novináři pečlivě studovali zatržený odstavec.
"Poslechněte, Masone. Půjčte nám ty deníky. Řádně je prostudujeme a možná..."
Mason odmítavě zavrtěl hlavou.

"Ne, mládenci. To je všechno. Víc už vám neřeknu."
"Neřekl jste nám nic než pochybnou historku postavenou jenom na předpokladech. Tohle nemůžeme otisknout."
"Čerta starýho nemůžete. Jaké ještě potřebujete důkazy toho, že Josefína Kemptonová nezavraždila Helen Cadmusovou?"
"Řekli jsme jen, že úřady vedou vyšetřování."
"Výborně," pravil Mason. "Teď můžete vaše čtenáře ujistit, že na základě deníků, které mám, vyslala Drakeova detektivní agentura desítky lidí po celé zemi hledat důkazy, které moji teorii potvrdí a dokáží, že každý kousek těch deníků má svůj konkrétní význam.
Kromě toho do dneška nikdo neví, jakou důležitou práci vlastně Helen tenkrát v noci dělala pro Eddicka. Eddick tvrdí, že seděla v kajutě a psala. Když se ho u výslechu zeptali, jestli onen dokument dostal, odpověděl, že samozřejmě ne, protože Helen naposled viděl večer, když jí dokument nadiktoval do rukopisu. Na co si brala s sebou papíry, když se rozhodla skočit přes palubu? Kdyby se rozhodla spáchat sebevraždu, ani by ji nenapadlo přepisovat nějaké dokumenty. Prostě by skočila do vody a celý diktát by zůstal v jejím stenografickém bloku. Od začátku vyšetřování mne zajímalo, kde je ten poslední stenogram.
U soudu měli fotografie kajuty, ve které prý v tu noc byla.
Povšimněte si několika nesrovnalostí: Na stole opravdu stál psací stroj, to je v pořádku. Kolem leželo několik napsaných papírů, ale nikdo nenašel její blok se stenogramem ani přepsaný dokument.
Ale to nejzajímavější je ná této fotografii. Byla udělána na ostrově Catalina prakticky ihned po připlutí jachty. To je kajuta Helen Cadmusové, jsou otevřeny dveře do koupelny a je dokonce vidět část interiéru kajuty paní Kemptonové. Nevšimnete si něčeho zvláštního?"
Reportéři si pečlivě prohlíželi fotografie.
"Ručníky, které visí v koupelně vedle vchodu do kajuty paní Kemptonové, jsou použité, na straně Helen Cadmusové ale ne. Co myslíte, mohla se nalodit, dlouho zapisovat do bloku, potom dlouho přepisovat na stroji a ani jednou si neumýt ruce? Ručníků se očividně nikdo ani nedotkl."
Jeden z reportérů dlouze hvízdl a řekl: "Jste dobrý detektiv, pane Masone."
Mason se ušklíbl: "Teď, mládenci, víte víc než policie. Nebylo by špatné, kdyby se vám podařilo najít Helen. Pokud ji najdete, což je podle mne možné, budete mít v ruce ten nejlepší důkaz.
Nevím, jak by se na interview s Helen Cadmusovou dívali vaši vydavatelé, ale ten z vás, kdo to otiskne, bude hvězda. Proto vás nebudu dál zdržovat. Tady máte jména motelů, ve kterých se zapsali jako pan a paní Bradvellovi, a několik fotografií ."
"Bradvell," pronesl zamyšleně jeden z reportérů. "Tenhle Hardvick přece dostal telegram od nějakého Bradvella..."
Reportér zmlkl. Několik vteřin tam všichni stáli jako solné sloupy a potom se vrhli k východu.
Mason pohlédl na Dellu Streetovou a usmál se: "Zítra ráno," řekl, "také pošleme panu Hardvickovi noviny. Nezapomeňte na ně připsat, že i my pracujeme rychle. A teď, myslím, jsme si oba zasloužili pořádnou večeři."

14

Perry Mason a Della Streetová se propracovali až ke konci vydatné večeře v luxusní čínské restauraci.
"Dáte si na závěr laskonku?" zeptal se Mason.
"Ne, šéfe. Láká mne jiný skvost místního kulinárního umění. Mám na mysli pověstné zákusky štěstí z rýžové mouky.
"Dobrá," řekl Mason. "Ukončíme tedy večeři čajem a vaším znamenitým tajemstvím. - Přineste nám je," obrátil se k zdvořile čekajícímu číšníkovi.
Číňan odhrnul závěs a zmizel bez jediného zvuku.
"Víte," řekla Della, "mám pocit, že jsme na horké stopě. Mám trému jako hazardní hráč."
Mason kývl.
"Musíme jednat rychle. Čas hraje proti nám."
Číňan přinesl velký čajník.
"První jakost," řekl, "WU-LUN-TCHA."
Postavil před ně prázdné hrníčky a talířky s rýžovými zákusky.
Mason nabídl zákusky Delle, která si jeden vybrala. Rozlomila ho a vytáhla z něj proužek rýžového papíru, přečetla si text věštby, který na něm byl napsán, usmála se, složila papírek a chystala se ho schovat do kabelky.
"Hola, Dello, počkejte!"
"Ne, šéfe."
"Ale proč? Nikdy jste přede mnou neměla žádné tajemství.
"Tohle si schovám." "Dello!!!"
"Promiňte, šéfe," odpověděla a silně zčervenala. "Není tam nic zvláštního, ale teď se to prostě nehodí, ukáži vám to někdy jindy."
Otevřela kabelku a vytáhla peněženku, do které rýžový papír s věštbou uložila.
Zatímco Della nalévala čaj, rozlomil Mason svůj zákusek.
"Co tam máte vy?"
Mason papírek rychle poskládal a schoval do kapsy. Della Streetová se rozesmála: "Teď jsem vás nachytala. Určitě jste si to ani nepřečetl."
Mason se pousmál a věštbu vytáhl. Přečetl si proroctví a podal papírek přes stůl Delle.
Stálo tam psáno: Abyste dosáhl cíle, pamatujte, že jenom odvaha vás uchrání nebezpečí.

"Tak," řekl Mason. "Je čas zavolat Paulovi a zeptat se ho, co nám připravil nového."
"Co myslíte, šéfe, je na těch věštbách něco?"
Mason se rozesmál: "Jistěže ne, Dello. Tisknou jich stovky, potom je zapékají do zákusků a servírují na stůl. Nevím, nakolik jsou ta proroctví různá. Možná jich je jen kolem sta variant, rozhodně ne víc."
"Měl jste někdy dvě stejná?"
"Nepamatuji se, Dello, ani si nepamatuji, co tam bylo napsáno.
Nikdy jsem to nebral vážně."
"Věříte v osud?"
"Číňané se snaží nás to naučit. Schovají sto proroctví do sta zákusků a tvrdí, že to, které si vyberete, vám bylo určeno osudem. Tak ale pracuje většina věštců."
"Domnívám se, že vaše proroctví vám opravdu bylo sesláno osudem."
"Chcete prostě říci, že váš papírek je opravdu váš osud."
Della opět zčervenala.
"Promiňte," řekl Mason a přikryl její ruku svou. "Jenom jsem žertoval. Neberte to vážně. Alespoň," dodal, "jsem nepředpokládal, že to vezmete tak vážně. Víc humoru, Dello!"
"Vždyť, já vás neberu vážně. Mám jít zavolat Paulovi?"
"Seďte tady a pijte čaj," řekl Mason, "půjdu mu zavolat sám. A nezlobte se."
"Já se nezlobím, já..."
"Ale zčervenala jste..."
Rychle sklopila oči a řekla: "Dobrá. Běžte zavolat Drakea, číslo znáte."
Mason odsunul závěs, přešel k telefonu, vhodil minci a vytočil číslo Drakeovy detektivní agentury.
Když se ozvala spojovatelka, řekl: "Tady je Perry Mason, řekněte mi, jestli..."
"Moment," ozval se hlas a ve sluchátku to zapraskalo.
Po chvíli Mason opět uslyšel hlas telefonistky: "Pane Drake, volá vás pan Mason..."
V telefonu se ozval rozčilený hlas Drakea: "Haló! Perry! Ahoj! Jsi to ty?"
"Nazdar, Paule. Co se děje? Myslel jsem, že dávno spíš. Zjistili jste něco?"
"Jasně!" odpověděl Paul. "K čertu s tvou intuicí, Perry, měl bys sázet na dostizích nebo hrát sportku."
"Tak povídej, co máte?"
"B. F. Brandvell a Helen Cadmusová se vzali v Nevadě v jedné vesnici, která ani není na mapě. Lišky tam dávají dobrou noc a nikoho by nenapadlo tam něco hledat. Je to severovýchodně od Las Vegas, na cestě do Elley."
"Výborně, Paule, pokračuj."
"Máš to čím zapsat?"
"Počkej minutku, zavolám Dellu."
Mason položil sluchátko na stolek, odběhl do separé a zavolal na Dellu: "Dello, blok a tužku, rychle."
Della vyskočila, převrhla teakové křeslo, v běhu vytáhla z kabelky tužku a zápisník, vběhla do telefonní budky a řekla do sluchátka: "Poslouchám, Paule."
Její tužka létala po papíru, zanechávajíc po sobě tečky a čárky.
"Je to všechno?" zeptala se nakonec, "dobrá, předávám šéfa."
Vyšla z kabinky a sluchátka se chopil Mason.
"Paule?"
"Všechno jsem nadiktoval Delle, Perry. Nejdůležitější je to, že když se po obřadu smírčí soudce zeptal, kam má poslat dokumenty, novomanželka mu odpověděla: Zašlete je na jméno paní Brandvellová.
Adresa - malinkaté městečko na kraji pouště v Kalifornii."
"To je všechno?"
"Všechno."
"Delle jsi nadiktoval všechno?"
"Jistě. Proboha, Perry, jednou se z tebe zblázním..."
"Ještě ne, Paule," rozesmál se Mason. "Mám ještě jeden úkol."
"Jaký?" zeptal se Drake unaveným hlasem.
"Musíš... si dát horkou sprchu. Potom čaj a rychle do postele. Spi, dokud budeš moci, protože až tě vzbudím, budu mít zase spoustu úkolů."
"To není úkol, Perry. To je pro moje uši rajská hudba. Pokračuj, Perry, pokračuj... Už jsem se chystal do postele, když přišla zpráva z Nevady. Obvolal jsem všechny podniky, do kterých obvykle chodíš večeřet, ale nikde o tobě neměli žádnou zprávu."
"Promiň, Paule, chtěl jsem ti zavolat, ale nečekal jsem, že něco zjistíte tak brzy. Myslel jsem, že spíš. Zatím dobrou."
Mason zavěsil, vzal Dellu za ruku a řekl: "Jdeme, Dello. Jsme na správné stopě."
Přeběhli k pokladně pod schody a Mason podal Číňanovi, který tam seděl, deset dolarů se slovy: "Hrozně spěcháme. Dolar nechte jako spropitné číšníkovi, zbytek..."
"Musíme vám napsat účet," přerušil ho Číňan s typicky východním klidem.
Mason podrážděně shrábl deset dolarů a hodil na pult padesátidolarovku: "Dobrá, vy mi nevěříte, ale já věřím vám," nedal se odbýt Mason.
"Nechte číšníkovi dolar spropitného a já se zítra nebo někdy jindy stavím pro zbytek. Zatím - na shledanou."
Vzal Dellu za ruku a vyběhli po schodech na ulici. Mason rychle přešel ke svému vozu a otevřel dveře. Della sklouzla na sedadlo spolujezdce.

Mason se usadil za volant, nastartoval a vyrazil od kraje chodníku.
U druhé křižovatky Della poznamenala: "Vy jste měl připomínky k tomu, jak já řídím!"
"Tentokrát ale," usmál se Mason, "opravdu spěcháme."
"To by mne opravdu nenapadlo," komentovala to ironicky Della.
Prokličkovali mezi automobily ve večerní dopravní špičce do prostředního volného pruhu a ručička tachometru se zastavila na stovce.
Dvakrát chtěla Della svého šéfa oslovit, ale vždy si to rozmyslela. Ze soustředěného výrazu jeho obličeje pochopila, že přemýšlí a nemá náladu na její otázky.
Za dvacet minut vyjeli z města a Mason zvýšil rychlost na sto třicet.
"Co budeme dělat, jestli nás chytí policie?" zeptala se Della.
"Budeme si muset něco vymyslet," odpověděl Mason. "Pro každý případ kontrolujte, kdo jede za námi."
"Při téhle rychlosti spíš předjedeme nějakou hlídku, která bude dodržovat rychlost šedesát pět mil v hodině."
"To je také pravda," přikývl Mason. "Ale nemáme jinou možnost.
Budu hlídat auta vepředu a vy kontrolujte ty za námi."
Po třech hodinách Mason zpomalil u odbočky na vedlejší silnici a odbočil doprava.
"Mám pocit," poznamenala Della, "že tady se recepce zavírá tak v sedm večer. Touhle dobou už tu nikdo nebude vzhůru."
"Zkusíme to."
"Jsme tady," řekla Della. "To je ten motel. Vidíte, všude je tma."
"Nevadí, Dello. Tak někoho vzbudíme."
Mason zazvonil na dveře s nápisem ADMINISTRACE. Po několika vteřinách se objevil člověk s ospalým výrazem ve tváři.
"Promiňte," řekl a promnul si oči. "Motel je přeplněný. Nevšimli jste si nápisu OBSAZENO? Vy..."
"Tady máte pět dolarů," řekl Mason.
"Opravdu máme obsazeno. Nemohu vás tu nechat, ani..."
"Nepotřebuji ubytovat," řekl Mason. "Chci mluvit s paní Brandvellovou."
"Paní Brandvellová? Číslo jedenáct, ale určitě už spí."
"Děkuji. Kupte si něco k pití a odpusťte nám, že jsme vás vyrušili."
Mason a Della rychle šli po úzké betonové cestičce, která vedla od parkoviště k bungalovům.
"Tak jsme tady," řekl Mason.
Marně hledal zvonek. Zkusil otevřít dveře na verandu, ale byly zamčené.
Mason zaklepal.
"Kdo je?" zeptal se ženský hlas, ochraptělý strachem.
"Potřebuji vám něco říci," odpověděl Mason. "Něco důležitého."
"Promiňte, ale nevím, kdo jste. Já..."
"Rozsviťte světlo. Mám pro vás novinky o zákonnosti jedné svatby v Nevadě. Neříká vám to nic?"
Nad verandou se rozsvítilo světlo.
"Počkejte moment," řekl ženský hlas.
Za vteřinu se otevřely vnitřní dveře. Byla vidět silueta mladé ženy, ale přes mléčné sklo nebyly vidět rysy obličeje.
"Povídejte, jaké zprávy?" řekla.
Mason vytáhl kapesní svítilnu a posvítil skrze mléčné sklo. Pečlivě prostudoval ženin obličej.
"Co to děláte?" vykřikla a uskočila ode dveří.
"Jen jsem si něco ověřil," slečno Cadmusová.
"Paní Brandvellová, když budete tak laskav."
"Právě o tom si s vámi chci promluvit."
"Já s vámi ale nemám o čem mluvit," řekla a chystala se zabouchnout vnitřní dveře.
"Myslím, že ano," pokračoval Mason. "Pokud si nepromluvíte se mnou, čeká vás to samé s novináři. Budou tu asi tak za dvě hodiny" "Novináři!?"
"Ano."
"Ale jak... jak mne našli?"
"Pomohl jsem jim."
Z vedlejšího bungalovu se ozval podrážděný mužský hlas: "Vy tam, mlčte. Anebo táhněte k čertu! Nejděte si nějakou holku, kterou nebudete muset tak dlouho přemlouvat, chci Spát!"
Mason zůstal stát u vstupních dveří a čekal, co udělá nepohostinná paní domu.
Několik vteřin tam stáli nehybně a potom bylo slyšet zvuk odemykaného zámku.
"Pojďte dovnitř," pozvala je, "ale neprobuďte mi dítě."
Mason pustil Dellu napřed, vešel za ní a pečlivě za sebou uzavřel dveře.
Bungalov byl přehnaně velký, zařízený luxusním nábytkem. Na podlaze byly drahé koberce, dveřmi bylo vidět do ložnice s manželskou postelí a do pracovny.
"Kdo jste?" zeptala se mladá žena.
"Jsem Perry Mason, advokát," odpověděl. "Tohle je Della Streetová, moje sekretářka. Já a jeden můj kolega zastupujeme paní Josefínu Kemptonovou. Je obviněna z vraždy vašeho muže, Benjamina Eddicka."
V obličeji ženy se objevil nenávistný výraz.
"Pokračujte," řekla.

"Moje účast v tom všem je čistě náhodná. Koupil jsem vaše deníky a..."
"Četla jsem o tom v novinách. K čemu jste je potřeboval? Asi jste se chtěl pokusit o nějaké vydírání, myslíte, že jsem úplně hloupá, abych si tam psala něco důležitého...?"
"Právě to jste udělala, i když možná nevědomky. Zapisovala jste všechno, protože jste si myslela, že tomu nikdo, kromě vás, nebude rozumět."
"Myslíte?"
"Jak myslíte, že jsem se sem dostal?"
"Nevím. Také by mne to zajímalo."
"Jak jsem asi podle vás našel tenhle úkryt?"
"Nemám ponětí! Udělali jsme všechna bezpečnostní opatření."
"Vím o tom. Chtěl jsem jen říci, že ve vašich denících je mnohem víc informací, než si umíte představit. Jsem připraven vyslechnout vaši verzi."
"Neuslyšíte nic."
"Doufám, že ano," řekl jí důvěřivě Mason.
"Proč bych vám měla něco prozrazovat?"
"Protože už stejně skoro všechno vím. Známe motely, ve kterých jste trávili čas s Benjaminem Eddickem. Porozuměli jsme vašim zápiskům v denících, kde hovoříte o problému, který už nelze neřešit. Vím, co se stalo na palubě jachty. Vím, že jste s Eddickem všechno připravili natolik pečlivě, že všichni vaše zmizení pokládali za sebevraždu. Ale nevím, proč jste byli tak opatrní. To bych od vás chtěl slyšet."
"Když jste tak chytrý, zkuste si na to odpovědět sám!"
"Mám zjištěno," pokračoval Mason, "že jste se vzali v Nevadě a všechny dokumenty jste si nechali poslat právě sem. Znám pravé jméno Eddicka: Brandvell. Kromě toho mám celou řadu teorií, které se vám jistě nebudou líbit. Seznámil jsem s nimi novináře při svém interview."
"Interview!?"
"Ano. Řekl jsem jim, že na základě některých poznámek ve vašich denících se domnívám, že Eddick se měl brzy stát otcem. Jmenoval jsem jim motely, ve kterých jste se registrovali jako muž a žena a kde vás identifikoval personál podle fotografií. Vše bude v zítřejších novinách."
"Co jsem vám udělala? Proč mne tak pronásledujete?"
"Proti vám nic nemám. Jsem advokát. Držím se faktů. Nevytvářím si je, hledám je. Mimo to rozhodně nejsem předpojatý."
"A proto vyprávíte o všem, co zjistíte, novinářům?"
"Bylo to nutné. Ale byl tu nějaký důvod, proč si vás Eddick nemohl vzít veřejně. Jaký?"
"Nevím, proč bych vám to měla vysvětlovat!"
"Nechápu, proč ne," odporoval Mason.
"Proč vás to zajímá?"
"Chci znát pravdu."
"Zastupujete Josefínu Kemptonovou?"
"Ano."
"Dobrá," řekla ostře, "jestli chcete znát pravdu o ní, tak poslouchejte, ona ho zavraždila."
"Chcete říci, že Josefína Kemptonová zabila Benjamina Eddicka?"
"Ano. Zavraždila ho. Ale hlavně chtěla zabít mne. To byl hlavní důvod, proč Benny všechno zinscenoval tak, jako... jako bych už nežila."
"Myslím, že je to zbytečně složité řešení tak jednoduché situace."
"Vůbec to nebylo jednoduché."
"Proč se Eddick nerozvedl se svojí první ženou?" zeptal se najednou Mason úplně přirozeným hlasem.
"Protože nemohl..."
"Co mu v tom bránilo?"
Zarazila se, pokrčila rameny a řekla: "Zajímá vás něco důležitého, nebo jste si přišli popovídat o hloupostech?"
"Opakuji vám - jsem advokát," řekl Mason. "Znám jenom jeden možný důvod, proč Eddick tajil svou svatbu. Zjevně se podle zákona s vámi oženit nemohl. A nemohl se s vámi oženit z jediného důvodu - byl ženatý a jeho žena žije. Nevylučuji, že z něj tahala peníze a odmítala mu dát svůj souhlas s rozvodem."
Helen odmítavě zavrtěla hlavou.
"Nemám pravdu?" udiveně se zeptal advokát.
"V novinách o Bennym neustále psali," odpověděla chladně. "Jeho fotografie se objevovaly skoro každý den. Přesto se nikdy neobjevil nikdo, kdo by prohlásil - jsem manželka Benjamina Eddicka. Nikdy by neutajil svou svatbu, i kdyby uplatil všechny novináře ve státě."
"To je pro mne ta největší záhada," odpověděl Mason.
"Také jsem to nechápala, ale milovala jsem ho a naučila jsem se ho brát takového, jaký byl."
"Hodně jste ho milovala?" zeptala se Della.
Helen tázavě pohlédla na Dellu a odpověděla: "Byl na mne hodný a měl mne rád, řekla jsem si: ať je po jeho, hlavně, když nám bude dobře."
"Ještě pořád tomu nerozumím," otevřeně se přiznal Mason.
"To se nedivím."
"Z nějakých důvodů," řekl Mason Delle, "se člověk nemůže oženit, ale když se mu má narodit dítě, ožení se, aby dítěti

zajistil všechny zákonné nároky. Ale předtím cílevědomě spáchá podvod a nechá novou manželku prohlásit za mrtvou. To může znamenat jenom jedno... Aha! Už to mám!"
"Co, šéfe?"
"Nechcete nám to vysvětlit sama, Helen?"
"V žádném případě," odpověděla.
"Dobrá, zkusíme to s Dellou. Eddick se už jednou předtím oženil.
Ale manželství nebylo rozvedeno a jeho manželka nezemřela. Proč asi?"
Della Streetová nechápavě pokrčila rameny: "Nevidím žádný důvod, šéfe. Kdyby byl ženatý, mohl se rozvést. Byl dost bohatý na to, aby si to zařídil. A pokud se potom chtěl znovu oženit, stejně se musel o svou svobodu postarat zákonným způsobem."
"Co když nemohl?" zeptal se Mason.
"Co tím myslíte, nemohl?"
"Zákon připouští jednu okolnost, při které se nemůžete nechat rozvést."
"Jakou okolnost?"
"V mnoha státech se nemůžete nechat rozvést se ženou, která je oficiálně označena za duševně nemocnou. Předpokládejme, že Benjamin Eddick byl ženat, ale jeho manželka se oficiálně pomátla. Fakticky měl svázané ruce. Kromě toho můžeme předpokládat, že se nemoc té ženy rozvíjela a stávala se nebezpečnou. Nemyslíte, Dello, že to mnohé vysvětluje?"
Mason otočil hlavu a pohlédl na ženu v županu.
Její obličej se zkřivil smutkem.
"Buďte proklet! Co jste zač - ďábel, nebo člověk? Jakým právem mne vyslýcháte?"
"Helen," řekl Mason měkce, "měla byste nám všechno vyprávět..."
"Prožila jsem si peklo," odpověděla, "dovedete si to představit?"
"Kdo je ta žena? Kde žije?"
"Právě že nikde. Utekla z léčebny a je na svobodě. Má deprese se sklony k vraždění. Můžete si alespoň představit, co jsem prožila?"
Mason přimhouřil oči a zamyslel se.
"Ona je úplně neléčitelný blázen," pokračovala. "Zničila ji žárlivost.
Našla Bennyho a vydírala ho. Vyhrožovala, že jestli se ožení nebo bude chtít oženit, zabije mne a nebyly to jenom prázdné sliby. Vím, že z hlediska zákona je moje svatba neplatná."
"Tak proč jste si ho vzala?"
"Abych dala dítěti jméno."
"Kde je nyní jeho pravá žena?"
"To nikdo neví."
"Proč ji nedají do léčení?"
"Několikrát to zkoušeli, ale bylo to marné. Z každého ústavu utekla.
Proto Benny organizoval svoje obchody tak, aby neustále měl doma hotovost. Dával jí peníze. Je to zlá, nenávistná bytost."
"Mimochodem, nezabila ho ona?"
"Ne. Byla to Josefína Kemptonová. Ale jestli jste novinářům vyprávěl o naší svatbě a o tom, kde bydlím, najde mne a dítě a zavraždí nás. Je ďábelsky vynalézavá a záludná. Podle zákona je blázen. Benny nemohl nic dělat. Nemohl se rozvést a dokonce ani požádat o rozdělení majetku. I kdyby se odstěhoval do jiného státu, musel by udat svoje pravé jméno a svou minulost."
"Co je s jeho minulostí?"
"Zavraždil člověka."
"Myslel jsem, že jeho bratr..."
"Lidé všechno zamotali, víte, jak se šíří pomluvy. Ve skutečnosti Hermann myslel, že Benny je už dávno mrtvý."
"Váš muž opravdu někoho zavraždil?"
"Přísahal mi, že už se na to nepamatuje. Když jsem pochopila, jak se kvůli tomu trápí, přestala jsem se ptát."
"Udržovala s ním jeho první žena spojení?"
"Samozřejmě."
"Jak?"
"Telefonovala. Předpokládám, že pokaždé odjinud. Ve sluchátku se ozval její hlas, který určil částku a místo, kde ji máme uložit. Všechno probíhalo takovým způsobem, jako by se jednalo o výkupné za unesené dítě."
"Měl Eddick někoho, kdo obvykle odvážel peníze.?"
"Ano."
"To jste asi nebyla vy?"
"Jistěže ne, obvykle to byl Mort Hersh, někdy Natan Follon."
"Věděli, o co se jedná?"
"Nevím, pane Masone. Myslím že ne. Všechno jsem vám řekla, i když jsem přísahala, že budu mlčet. K čertu! Ale jsem tu tak sama a... a Benny už nepřijde. Neměla jsem v životě nic, jenom jeho."
"Moment, paní Brandvellová, ještě chvilku strpení. Emoce jsou špatný rádce. Věděla o vás a Eddickovi paní Kemptonová?"
"Měla podezření."

"Četla jste o tom, že se ukradené věci našly?"
"Ano, četla. Obávám se, že jsem od začátku věděla, kde jsou. Tušila jsem to, ale nechtěla jsem podezírat malou milou opičku. Můj malý Pitt, mám ho ráda, ale..."
"Kde je ta opice nyní?"
"Nemějte strach, někdo se o ni určitě postará, má teď nový domov."
"Co myslíte, říká Josefina Kemptonová pravdu o..."
"Nikdy od ní nikdo neslyšel jediné pravdivé slovo. Je to intrikánka, rozená lhářka, závistivá, ona zavraždila Benjamina Eddicka. Vím to stejně jistě, jako že teď mluvím s vámi."
"Proč jste si tím tak jista?"
"Důkazy nemám, ale jsem přesvědčena, že..."
"Chcete se setkat s novináři?"
"Ne!"
"Dobře," řekl Mason. "Sbalte se."
"Jak to myslíte?"
"Přestěhujeme vás na bezpečnější místo. Je bláhové spoléhat, že vás tu nikdo nenajde. Nechala jste za sebou spoustu stop a..."
"Asi máte pravdu. Byla jsem ze všeho tak zmatená. Nikdy jsem nevěřila tomu, že si mne opravdu vezme. Stejně to udělal hlavně kvůli dítěti. Byl by teď na něj hrdý."
"Na něj?"
"Ale ano. Mám krásného chlapečka. Bude mít jméno po Bennym a pokusím se ho řádně vychovat, abych ho zbavila všech fobií, které by mohl zdědit po otci. Benny udělal jednu velkou chybu - utekl. Když muž utíká od životních problémů, vzniká tím celý řetěz problémů a nebezpečí.
Můj syn bude jiný. Půjde životem hrdě a beze strachu."
"Dobrá," řekl Mason. "Pokusím se vám pomoci. Udělám, co bude v mých silách."
"Co uděláte! Co můžete udělat?!!"
"Sbalte si věci," odpověděl Mason. "Della Streetová vás i s dítětem odveze do jiného motelu. Della se zaregistruje a vy budete hrát roli její sestry. V žádném případě se nepředstavujte jako Eddicková nebo Brandvellová."
Mason pohlédl na hodinky.
"Máte tak patnáct dvacet minut," řekl. "Doufám, že se k nám štěstěna neotočí zády. Della vám pomůže s balením."
"Když už všechno víte, nebylo by lepší tady zůstat a říci celou pravdu novinářům? Napadlo mne, že se chovám jako Benny - utíkám..."
Mason ji přerušil: "Je rozdíl mezi útěkem a vyčkáváním na dobu vhodnou k otevřenému jednání. Nebo vám není líto vašeho dítěte? Zapomněla jste na tu pomatenou ženu?"
Minutu přemýšlela, potom vzala se stolu šaty a řekla: "Jenom se obléknu."
"Šéfe," ozvala se Della Streetová. "Chcete ji schovat?"
"Musím."
"Proč?"
"Protože pokud ona řekne novinářům, že Eddicka zabila Josefina Kemptonová, vyvolá to takovou reakci, že proti nám bude stát celý stát.
Nemám právo tolik riskovat."
"Není ale trestné zatajovat svědka?"
"Svědka čeho?"
"Vyprávěla nám toho hodně. O Eddickovi, o jejím zmizení, o jachtě, ale nic o vraždě Eddicka. Důležitá jsou fakta, která může odsvědčit, ale o té vraždě ani nemůže nic vědět."
"Přesto. Jestli se to policie dozví..?"
"Vzpomeňte si na to rýžové proroctví: jenom odvaha nás uchrání nebezpečí," usmál se Mason.

l5

Články v ranních novinách vyvolaly bleskovou reakci ze strany úřadů.
Sydny Hardvick, advokát zastupující Eddicka za jeho života a nyní pověřený správou jeho poslední vůle, okamžitě prohlásil, že všechno je jen výplod choré mysli pochybného advokáta, který marně hledá způsob, jak zachránit svou klientku.
Obvodní prokurátor Hamilton Burger byl ještě konkrétnější: "Je to pokus vyhnout se obvinění a pošpinit památku zemřelé dívky, která se již nemůže bránit. Nejubožejší a nejpodlejší skutek, diktovaný zřejmě pocitem bezmoci a vědomím nevyhnutelnosti odsouzení Masonovy klientky."
Se svitkem ranních novin v ruce vstoupil Mason do soudní síně, ve které mělo probíhat předběžné projednávání případu "Stát versus Josefina Kemptonová."
James Etna, který šel vedle Masona, mu tiše řekl: "Myslím, že by nebylo špatné požádat soud o odročení."
"K čemu?"
"Nemůžeme přece připustit soudní projednávání při takových okolnostech."
"Možná to pro nás není výhodné, ale čertovsky mne zajímá, jaké bude svědectví obžaloby v předběžném líčení."
"Nu což," řekl Etna. "Jste zkušenější. Doslechl jsem se, že obvodní prokurátor by proti odkladu jednání nic nenamítal, ale očekává, že ho navrhne obhajoba."

Soudce Mundi zaujal své místo. V sále panovalo ticho.
"Stát versus Kemptonová," oznámil soudce.
"Obhajoba připravena," odpověděl Mason.
V obličeji obvodního prokurátora Burgera se objevil výraz údivu a podráždění.
"Pokud je mi známo," řekl, "obhajoba by uvítala odklad projednávání. Obžaloba by neměla námitek."
"Nevím, jak jste došel k takovému závěru," odpověděl Mason.
"Pochopil jsem to z rozhovoru s někým, kdo předtím hovořil s panem Jamesem Etnou, druhým zástupcem obhajoby."
"Opravdu? Kdo je ten někdo a co vám přesně řekl?"
"Nerad bych prozrazoval zdroj svých informací."
"Nežádal jsem o odklad a jsem přesvědčen o tom, že ani pan Etna nic podobného neudělal."
"Netvrdím, že jste o odklad požádali."
"Abychom to zkrátili, pánové, obhajoba je připravena," ukončil debatu soudce.
"Obžaloba také připravena," zamračeně odpověděl Hamilton Burger.
"Výborně, zahajuji jednání."
Jako první svědek obžaloby byl povolán jeden z hlídkových policistů, kteří přijeli v tu noc do Stonehangu. Popsal, co viděl: ozbrojeného hlídače u vchodu, psy, kteří zahnali na strom gorilu, dvě další gorily potulující se domem. Popsal zvěřinec, otevřené klece, mrtvolu i velké potíže, které měli s lovem goril narkotizační puškou a jejich uložením zpět do klecí.
"Slovo má obhajoba," prohlásil Hamilton Burger.
"Nemám ke svědkovi žádné otázky," usmál se Mason.
Burger povolal dalšího policistu, který popsal, jak se obviněná a její advokát, pan Mason, zachraňovali útěkem po Ogliv-street. Později se k nim připojila Della Streetová. Policista je všechny převezl na policejní ředitelství k výslechu.
"Obžaloba může klást svědkovi otázky," řekl Burger.
"Pokud jsem správně slyšel, říkal jste, že jsem prchal po Oglivstreet?"
zeptal se Mason.
"Ano, pane, přesně tak."
"A vy jste nás naložil do vozu?"
"Ano, pane."
"Proč se domníváte, že jsme prchali?"
"Usuzuji tak z vašeho chování, z toho, jak rychle jste šli, jak jste se ohlíželi..."
"Rozumím," řekl Mason. "Takže poté, co jste nás usadil do vozu, jste se zachraňoval útěkem na policejní ředitelství?"
"Promiňte, co jsem dělal?"
"Prchal jste."
"Odvezl jsem vás na policejní ředitelství."
"Za vámi zůstalo opravdové peklo, nástrahy, volně pobíhající gorily, štěkající psi a vyjící sirény..."
"Plnil jsem rozkaz."
"Prchal jste, není-liž pravda."
"Ne."
"Opustil jste místo činu?"
"Musel jsem odjet, abych vás odvezl na policejní ředitelství."
"Přestože jste neprchal, jste se několikrát ohlédl přes rameno, je to tak?"
"Ano, několikrát jsem se opravdu ohlédl..."
"Přes rameno?"
"Možná, jenom krátce..."
"Jistě, jistě," usmál se Mason. "Jenom krátce, vždyť jste jel velmi rychle. Chtěl jsem si to jenom ujasnit: díval jste se přes rameno?"
"Možná jsem se opravdu díval, asi ano."
"Nepamatujete se přesně?"
"Ne, nepamatuji."
"Před chvílí jste řekl asi ano?"
"Máte pravdu, vzdávám se."
"A můžete to nyní odpřísáhnout? Vypovídáte, že jste se ohlížel přes rameno?"
"Ano!!" zakřičel svědek.
"Vaše Ctihodnosti," protestoval Hamilton Burger, "nemůžeme zadávat svědkovi jednu a tutéž otázku desetkrát!"
"Jsem téhož názoru," odpověděl soudce.
"Chtěl jsem si jenom ujasnit situaci," řekl Mason. "Ukázal jsem vám, Vaše Ctihodnosti, že svědek je zaujatý. Velmi zajímavý je vztah svědka k jeho vlastním výrokům. Nepamatuje se, jestli se ohlédl zpět, ale je připraven to odpřísáhnout, protože to mohl udělat. Odpřísáhl to, co si nepamatuje: Kvalitní svědek," rozesmál se Mason.
"Řekl jsem, že jsem se ohlédl!"
"Ale nepamatujete si to."
"Dobře," odpověděl svědek nepřátelsky. "Vzpomněl jsem si."
"Kdy jste si vzpomněl?"
"Právě teď."
"Takže když jste pod přísahou vypověděl, že si nevzpomínáte, zachoval jste se nezodpovědně."

"Máte pravdu."
"Odpovídal jste bez rozmyšlení?"
"Ano."
"Tedy, jinými slovy, nejprve vždy mluvíte a až potom přemýšlíte."
"Nevím."
"A proč jste se ohlížel, když jste neprchal?"
"Pouze ze zvědavosti. Když člověk slyší takový rámus a kolem pobíhají gorily, je přirozené se ohlédnout a zjistit, co se děje."
"Takže, pokud jsem vás tentokrát správně pochopil, nic nenasvědčovalo tomu, že já a moje klientka jsme prchali z místa činu?"
"Ne, naopak nasvědčovalo."
"Copak?"
"Ohlíželi jste se přes rameno... Nepřerušujte mne. Dělali jste to jinak než já."
"Jak to víte?"
"Z toho, jak jste se ohlíželi, jsem hned pochopil, že se něco stalo."
"To vám mohlo dojít podle těch sirén, světel, psů a všeho ostatního, nebo ne?"
"Ano."
"Potom to znamená, že jste chtěl soudu dokázat, že ve vašem případě je zcela přirozené se ohlédnout, ale u mojí klientky a u mne je to typický příznak útěku z místa činu."
"Vaše chování bylo zvláštní."
"Čím?"
"Už jsem to popsal."
"Za prvé," řekl Mason a zvedl jeden prst, "jste vypověděl, že jsme se pohybovali rychle. Za druhé," pokračoval a vztyčil druhý prst, "vypovídáte, že jsme se ohlíželi. Co jsme ještě udělali?"
"Víc už nic. To stačí."
"Dobrá. Když jste opouštěl místo činu, jel jste rychle?"
"To je jiná věc."
"Ano, nebo ne?"
"Ano."
"Ohlédl jste se několikrát přes rameno?"
"Ano."
"Uvědomoval jste si, co děláte?"
"Ano."
"Pamatujete se, že jste udělal právě toto?"
"Ano."
"Ale vzpomněl jste si až teď, předtím jste si nebyl jist?"
"Ano, přesně tak."
"To znamená, že jste to chtěl zatajit."
"Od začátku jsem věděl, že mne chcete nachytat. ale já nejsem takový kretén, abych..."
"Děkuji," přerušil ho Mason. "Myslím, že soudu je vše jasné.
Nemám dalších otázek."
Hamilton Burger se rychle radil se svým pomocníkem, mladým, ale populárním advokátem Ginsbergem, který v poslední době získal řadu zářivých vítězství v soudních síních a který měl tu čest být pomocníkem obvodního prokurátora při předběžném projednávání.
Hamilton Burger si vybral právě jeho a Mason věděl, že je to důstojný a nebezpečný protivník.
Ginsberg se poradil s Burgerem a předvolal policistku, která měla na starost paní Kemptonovou při jejím prvním zadržení.
Vypověděla, že paní Kemptonová byla umístěna v ženském oddělení městské věznice, převlečena do odpovídajícího oděvu a její oblečení bylo zasláno na expertizu toxikologovi.
"Prohlédla jste tělo obžalované?"
"Ano, pane."
"Jakým způsobem?"
"Jako obvykle jsme zadrženou vysvlékli do naha a zkontrolovali celé její tělo."
"Co jste hledali?"
"Podlitiny, modřiny, řezné rány nebo jiná poranění."
"Našli jste něco?"
"Ne, pane Ginsbergu. Zkontrolovala jsem každý palec její kůže, ale nenašla jsem vůbec nic."
"Mohu se dozvědět, proč byla moje klientka podrobena takové prohlídce?" zeptal se James Etna.
"Pozorně poslouchejte, a nebudete mít hloupé dotazy," odpověděl mu nepřátelsky Ginsberg.
"Pánové, pánové," přerušil je soudce Mundi. "Respektujme pravidla, která platí odjakživa, a vyvarujme se osobních narážek, zejména v přítomnosti obžalované! Chtěl jste uplatnit námitku?"
"Chtěl jsem jen šetřit náš společný čas," uraženě odpověděl Etna, "ale teď protestuji: výpověď o prohlídce prováděné nekompetentní osobou nemůže být chápána jako svědectví a sloužit jako důkaz viny."
"Vaše Ctihodnosti," řekl Ginsberg, "navrhuji vyčkat svědectví mého dalšího svědka a potom se můžeme rozhodnout,

co je relevantní a co ne."
"Dobrá," řekl soudce, "námitka se zamítá."
"Nemám další otázky. Slovo má obhajoba," skončil Ginsberg.
"Pusťte se do toho, Jamesi," řekl Mason Etnovi.
"Proč jste ji vysvlékli?" zeptal se Etna.
"Dostala jsem takový rozkaz."
"Věděla jste, že do té doby, než bude moje klientka oficiálně obviněna, můžete ji pouze...?"
"Plnila jsem rozkaz," přerušila svědkyně Etnu. "Víte to stejně dobře jako já. Pokud nesouhlasíte se zákony tohoto státu, obraťte se raději na obvodního prokurátora."
"Chcete říci, že ten rozkaz vám dal obvodní prokurátor?"
"Telefonovali mi z jeho kanceláře."
"Co se ukázalo poté, kdy oblečení naší klientky bylo předáno expertovi na toxikologii?"
"Počkejte, až zavoláme dalšího svědka, a všechno se dozvíte," opět ho přerušil Ginsberg.
"Dobře," odpověděl Etna. "Končím výslech svědkyně."
"Dalším svědkem obžaloby je pan Filip Grodon," oznámil Ginsberg.
Filip Grodon, vysoký, jakoby vyschlý muž podobající se spíše studentu než policistovi, nosil brýle s tlustým sklem, které v určitém úhlu odráželo světlo tak, že to vypadalo, jako když v jeho obličeji svítí dvě lampy. Zaujal místo na stanovišti svědků a představil se jako soudní znalec v oboru chemie a toxikologie.
"Obdržel jste oděv obžalované? Vypověděl tak předcházející svědek," řekl Hamilton Burger.
"Ano, pane."
"Prozkoumal jste toto oblečení?"
"Ano, pane."
"Co jste našel?"
"Lidskou krev."
"Máte ten oděv s sebou?"
"Ano, pane."
"Navrhuji, aby oděv byl zařazen jako důkaz obžaloby."
"Nemám námitek," řekl Mason.
Oblečení Josefiny Kemptonové bylo předáno soudnímu zapisovateli.
"Slovo má obhajoba," řekl Hamilton Burger.
"Vypověděl jste, že jste na oděvu našel lidskou krev?" zeptal se Mason.
"Ano, pane."
"Jak jste ji zjistil?"
"Zvláštní chemickou analýzou."
"Při podobných testech obvykle nezjišťujete, čí krev je na oděvu - lidská, nebo zvířecí. Nemám pravdu? Ale hovořil jste o speciální analýze.
Pokud si vzpomínám, předpokládá to použití preparátů reagujících pouze na lidskou krev a nereagujících na krev zvířat. Tedy jste pouze dokázal, že se jedná o krev lidskou, a ne o jakoukoliv jinou, protože přítomnost jiné krve byste nemohl prokázat. Ale reakce dokázala přítomnost krve lidské, mám pravdu?"
"Přesně tak, pane."
"Jsou vaše testy absolutně spolehlivé?"
"Absolutně."
"Chtěl bych výslech svědka prozatím odložit," řekl Mason. "Zajímá mne jeho kvalifikace soudního znalce předvolaného jako svědka, ale jsem nucen soudu oznámit, že v současné době nejsem schopen klást svědkovi otázky na potřebné odborné úrovni. Potřebuji si sám ujasnit některé odborné podrobnosti ohledně podobných testů a potom podrobit svědka kontrolnímu výslechu."
"Bude obžaloba namítat proti odkladu výslechu tohoto svědka?"
zeptal se soudce Mundi.
"V žádném případě," odpověděl Hamilton Burger s gestem vyjadřujícím naprostou libovůli. "Budeme jen rádi, když se pan Mason nebo kdokoliv jiný ještě jednou přesvědčí o kvalifikaci námi předvolaných expertů. Pan Grodon je v libovolný moment plně k dispozici panu Masonovi."
"Výborně. Pane Grodone, zatím můžete jít, ale později budete ještě předvolán. Kdo je další svědek?" zeptal se soudce Mundi.
V hlase Hamiltona Burgera bylo slyšet vítězství, když předvolával druhého policistu, který vezl pana Masona, paní Kemptonovou a Dellu Streetovou na policejní ředitelství.
Svědek vypověděl, že se všichni tři usadili na zadním sedadle.
"Co se dělo s vozem, když jste zadržené převezli na policejní ředitelství?"
"Vrátili jsme se na hlídku."
"Kdo?"
"Já a můj kolega."
"V kolik vám skončila služba?"
"Ve čtyři hodiny ráno."
"Co jste dělali potom?"
"Vzpomněl jsem si, že jsem nezkontroloval zadní sedadlo. Děláme to vždy, když někoho převážíme bez pout. Rozhodli

jsme se to udělat dodatečně a pod jedním sedadlem jsme našli zajímavý dokument."
"Řekněte nám obecně, jaký to byl dokument."
"Byl to bankovní šek na dvacet pět tisíc dolarů vystavený na jméno Benjamin Eddick. Na zadní straně byl indosament: Proplaťte celou částku Josefíně Kemptonové. Dole byl podpis Benjamin Eddick."
"Označili jste si nějak ten šek?"
"Ano, pane."
"Podívejte se sem. Je to ten šek?"
"Ano, pane."
"Navrhuji jej zařadit jako důkaz obžaloby," řekl Burger.
"Nemám námitek," souhlasil rychle Mason a zadržel Etnu, který chtěl protestovat proti takovému způsobu identifikace důkazních materiálů.
Potom Burger předvolal znalce, který vypověděl, že podle výsledků jím provedených zkoušek je podpis na zadní straně šeku nesporně padělek.
"Obhajoba může klást kontrolní otázky," oznámil Burger.
"Šek vám předal obvodní prokurátor?" zeptal se Mason.
"Ano, pane."
"Obvodní prokurátor vám také dal několik vzorů Eddickova rukopisu, řekněme několik dokumentů doopravdy podepsaných Eddickem?"
",Ano, pane."
"Dal vám prokurátor ještě něco?"
"Co máte na mysli, pane?"
"Nedostal jste náhodou také vzor rukopisu mojí klientky?"
"Ano, pane, dostal."
"A nepožádal vás prokurátor, abyste ověřil, zda podpis na šeku nepadělala moje klientka?"
"Tak to nebylo, ale dostal jsem vzorky rukopisu obžalované."
"Řekl vám prokurátor, k čemu vám dává ty vzorky?"
"Ano, obecně."
"Jaký byl ten cíl?"
"V principu takový, jak jste řekl."
"A vy jste prokurátorovi řekl, že moje klientka ten podpis nepadělala?"
"Ne, pane. Řekl jsem prokurátorovi, že není možné určit,, kdo podpis padělal, ale že je jistě padělaný, přesněji řečeno omalovaný."
"Omalovaný?"
"Někdo přiložil šek na nějaký dokument s Eddickovým podpisem a proti světlu podpis obtáhl. Mohl to udělat třeba u okna nebo použil stolní lampu..."
"Nemůžete tedy určit autora padělku?"
"Ne, pane."
"Nemáte tedy žádný důvod se domnívat, že to byla moje klientka?"
"Dokáže to další svědek," pousmál se expert.
Hamilton Burger zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. Byl rád, že se Mason chytil do připravené pasti. Vyzývavě vyzval dalšího svědka: "Pan Howard Danny. Pojďte, prosím, na stanoviště svědků," skoro předl blahem.
Howard Danny přešel před soudce a složil přísahu.
"Jaké je vaše povolání?" otázal se Burger.
"Jsem specialista na otisky prstů a pomocník šerifa."
"Tedy pokud nejste povolán jako specialista, pracujete jako pomocník šerifa."
"Zcela správně, pane."
"Dobrá. Podívejte se, prosím, na bankovní šek, který figuruje v tomto procesu jako důkaz. Už jste ho někdy viděl?"
"Ano, pane."
"Kde a kdy?"
"Jeden z policistů mne na něj upozornil o půl páté ráno."
"Přesněji?"
"Ve čtvrtek v noci, když zavraždili pana Eddicka. Počkejte, zavraždili ho ve středu, vlastně v noci ze středy na čtvrtek. Viděl jsem ten šek ve čtvrtek brzy ráno."
"Když vám policista ten šek ukázal, požádal vás o něco?"
"Ano, pane."
"O co?"
"Měl jsem prozkoumat otisk prstu na šeku, otisk viditelný prostým okem."
"Můžete nám ukázat, kde je ten otisk?"
"Ano, pane. Je trochu rozmazaný, ale nesporně je to otisk prstu.
Zjistil jsem, že je to otisk prostředníčku pravé ruky obviněné, paní Josefiny Kemptonové."
"Je ten otisk normální, setkáváte se ve vaší praxi s podobnými otisky často?"
"Ne, pane. Za prvé je ten otisk viditelný. Za druhé obsahuje zbytky nějaké látky, která jej vlastně dělá viditelným. Myslím, že je to krev."
"Co jste dělali s šekem dál?"

"Když jsem ověřil, čí je ten otisk, vrátili jsme šek pod sedadlo hlídkového vozu, kde byl předtím nalezen."
"Co se dělo dál?"
"Potom policie propustila paní Josefínu Kemptonovou."
"Kdy se to stalo?"
"Přibližně v osm hodin ráno ve čtvrtek."
"Kde jste v té době byl?"
"Na balkóně, společně s pěti dalšími svědky. Pozorovali jsme, co se bude dít."
"A co se dělo?"
"Na základě žádosti obžalované..."
"Protestuji!" vykřikl Etna. "Svědek dělá závěry na základě skutečností, které jsou mu známy pouze z doslechu."
Mason stáhnul Etnu za sako zpět na židli.
l5R "V žádném případě nechceme zpochybnit tvrzení váženého svědka," pronesl Mason, "ale můj kolega má pravdu. Abychom vše zjednodušili, pokusím se sám vše vysvětlit. Na základě žádosti mojí klientky ji odvedli do garáže, kde ji vyzvedl pan James Etna. Vaše Ctihodnosti, jde nám jen o to, aby skutečnost nebyla obžalobou vykládána zaujatě."
Soudce Mundi chápavě přikývl. Etna se nechápavě usadil.
"Pochopte, Jamesi," zašeptal mu Mason, "tohle je jejich bomba.
Domnívají se, že je s námi konec. Obžaloba v žádném případě nesmí poznat, jak je to pro nás neočekávané. Když si budou myslet, že o všem dávno víme, vytasí se s trumfy. A to je přesně to, co potřebujeme, nic víc stejně nemůžeme od předběžného projednávání očekávat. Hlavně se musíme vyhnout všem překvapením před porotou."
"Pokračujte," vyzval Burger svědka.
"Jen co zůstala v garáži sama, začala hledat automobil, ve kterém ji tam přivezli. Na všech vozech jsou čísla a ona hledala sedmičku."
"Poslouchejte, pane svědku," přerušil ho soudce Mundi. "Cením si vstřícného postoje obhajoby, ale soud nezajímají vaše vývody.
Vypovídejte jenom o tom, co jste viděl."
"Dobře. Nejdříve jsme v garáži nechali dva policisty, kteří ji jako měli hlídat. Ti potom jako odešli a obžalovaná se domnívala, že je sama."
"Co se dělo dál?"
"Šla ke dvěma zaparkovaným vozům, prohlédla si jejich čísla a šla dál. U třetího se zastavila. Byla to sedmička, kterou ji přivezli k výslechu.
Obžalovaná otevřela dveře, zvedla zadní sedadlo a vytáhla odtud šek."
"Jak víte, že to byl právě šek? Viděl jste to?"
"Byl složený, viděl jsem jenom kousek papíru."
"Tak proč si myslíte, že to byl šek?"
"Deset minut před tím jsem pečlivě prohledal celý vnitřek vozu číslo sedm. Šek ležel pod zadním sedadlem. Když obžalovaná opustila garáž, já a pět dalších svědků jsme opět prohledali vůz číslo sedm, ale šek už tam nebyl."
"Měli jste automobil pod dohledem celou dobu?"
"Nespustili jsme z něho oko ani na vteřinu."
"Slovo má obhajoba," řekl Hamilton Burger.
Mason zívl, podíval se na hodinky a řekl: "Nemám žádné kontrolní otázky."
"Cože!?" překvapeně vykřikl Hamilton Burger.
"Nemám otázky," klidně zopakoval Mason.
"Pane Danny, můžete jít," řekl soudce Mundi.
"Předvolejte, prosím, dalšího svědka, pane Burgere."
Burger tupě zíral na Masona.
Etna chtěl Masonovi něco pošeptat, ale ten mu varovně šlápl na nohu.
Celým svým výrazem dával Mason najevo, jak je mu všechno lhostejné. Soudce Mundi pohlédl na spokojenou obhajobu a potom na nervózního Burgera, který se o něčem šeptem rychle radil s Ginsbergem.
"Pane obvodní prokurátore, předvolejte, prosím, dalšího svědka," zopakoval soudce.
"Předvolávám Franka Kumminga," pronesl Hamilton Burger.
Kumming vypověděl, že je bratrem policistky, která měla na starost paní Kemptonovou při jejím zadržení, a že pracuje jako šerif. Ve čtvrtek ráno doprovázel svou sestru do bytu Josefiny Kemptonové. Odemkli dveře klíčem, který jim dala obžalovaná, a sbalili některé osobní věci, o které je požádala. Kumming se na místě převlékl do montérek, do horní části vstupních dveří provrtal otvor a na chodbě si rozložil žebřík. Když obžalovanou propustili a ona došla domů, tvářil se jako montér, který na chodbě opravuje elektroinstalaci. Když paní Kemptonová vešla do bytu a zavřela za sebou dveře, přenesl žebřík ke dveřím, vylezl na něj a vyvrtaným otvorem pozoroval, co dělá. Viděl, jak si obžalovaná zvedla sukni a z punčochy vytáhla složený list papíru, vytáhla z knihovny knihu a otevřela ji. Potom přilepila páskou list papíru k jedné stránce, knihu zavřela a vrátila na místo.
Svědek okamžitě přenesl žebřík na druhý konec chodby a pokračoval v práci na instalaci. Když paní Kemptonová svůj byt opustila, otevřel dveře bytu, vešel dovnitř, podal si onu knihu a vytáhl z ní schovaný papír.
"Co to bylo za papír?" zeptal se Hamilton Burger.
Svědek se ušklíbl: "Byl to šek na dvacet pět tisíc dolarů, vedený zde jako důkazní prostředek."
"Slovo má obhajoba," oznámil Burger.
"Vy jste přece neměl oprávnění vstoupit do toho bytu ani poprvé, ani podruhé?" zeptal se Mason a pohlédl na svědka

s povýšeným úsměvem.
"Ne, pane, neměl."
"Kde jste vzal klíč, když jste šel do bytu podruhé?"
"Udělal jsem si duplikát."
"Věděl jste, že nemáte právo prohledávat byt mojí klientky bez oficiálního příkazu k domovní prohlídce nebo bez jejího souhlasu?"
Svědek pohlédl na Hamiltona Burgera a řekl: "Nezamýšlel jsem se nad tím."
"Tak se nad tím zamyslete nyní."
"Dobře, pane."
"Než jste se stal šerifem, musel jste studovat zákony a musíte přesně znát všechny předpisy spojené s ochranou soukromého majetku, obydlí a tím spíš prohlídek soukromých bytů. Je to tak?"
"Ano, pane."
"Věděl jste, že jednáte nezákonně?"
"Ano, pane, pokud to tak chcete formulovat."
"Přesně to jsem chtěl slyšet," řekl Mason. "Nemám další otázky."
"Dalším svědkem obžaloby je pan Mortimer Hersh," pronesl Hamilton Burger.
Hersh zaujal místo na stanovišti svědků, složil přísahu a vypověděl, že dva týdny před svou smrtí Benjamin Eddick zahájil složitou finanční transakci. Podrobnosti i konečný cíl celé akce jsou navždy pohřbeny v mozku geniálního milionáře, ale svědek měl představu o některých podrobnostech přesto, že neznal konečný cíl. Eddick vždy většinu informací před svými spolupracovníky tajil, takže ani neměli představu o tom, o jakou částku se tentokrát jedná.
V úterý pozdě večer zavolal Eddick Hershe a Follona na poradu.
Řekl jim, že se rozhodl sestavit novou závěť a dát jí náležitou zákonnou formu, neboli podle jeho vlastních slov vyplnit všechny formality předepsané zákonem. Ale napřed se chtěl přesvědčit o tom, že všechny jeho záležitosti probíhají bez problémů.
"Seznámil vás s obsahem nové závěti?"
"Ne, pane. Řekl jen, že se cítí vinen před paní Kemptonovou, jejíž nevina byla prokázána nade vši pochybnost, a proto se v závěti zmiňuje i o ní."
"Hovořili jste o částce, kterou jí odkázal?"
"Ne, pane."
"Seznámil vás s ostatním obsahem závěti?"
"Ne, pane. Prohlásil, že toto je jeho jediná platná závěť sepsaná jeho vlastní rukou a já ji mám uschovat na spolehlivém místě společně s ostatními dokumenty. Potom uložil závěť do obálky, zalepil ji a požádal mne a pana Follona, abychom se na ni podepsali."
"Udělali jste to?"
"Ano, pane."
"Podepsali jste se oba?"
"Ano, pane."
"Co se dělo dál?"
"Od středy jsme se věnovali sběru peněz, což bylo normální, nedělali jsme to poprvé."
"Co to znamená?"
"Eddick podepisoval bankovní šeky, část z nich převáděl na mne nebo na Follona, volali jsme do banky a předkládali šeky k proplacení."
"Kolik peněz jste shromáždili do vašeho návratu ve středu večer?"
"V ten večer jsem se nevrátil. Byl jsem s přáteli v Santa Barbaře a o smrti pane Eddicka jsem se dozvěděl z rozhlasu. Ihned jsem se vrátil do Stonehangu a spojil se nejprve s úřady a potom s firmou Hardvick, Carson a Redding, právními zástupci pana Eddicka."
"Jakou částku jste měl u sebe?"
"Přibližně osmdesát pět tisíc dolarů."
"V hotovosti?"
"Ano, pane."
"Předal jste všechny peníze panu Hardvickovi?"
"Ano, pane."
"Slovo má obhajoba.," řekl Burger. "Chtěl bych vysvětlit, Vaše Ctihodnosti, že všechny tyto svědky předvolávám proto, abych ilustroval okolnosti předcházející vraždě."
"Velmi správně," řekl soudce Mundi.
Mason se na Hershe pousmál a řekl: "Mohu tomu rozumět tak, pane Hershi, že sběr peněz v hotovosti je pro vás normální činnost?"
"Zcela správně."
"Posílal vás pan Eddick na podobné cesty často?"
"Ano, pane, často."
"Co jste dělali s tou hotovostí?"
"Domnívám se, že při každé finanční transakci pana Eddicka byly v dokumentech uvedeny nesprávné částky."
"Jak nesprávné?"
"Ve smlouvách byla pravděpodobně uváděna částka vyšší, než byla ve skutečnosti. Jsem si tím skoro jist, pane."

"Jaký to mělo smysl?"
"Myslím, že pan Eddick si tak snižoval základ daně ze zisku. Ale nemohu to tvrdit zcela jistě."
"Chtěli bychom rovnou říci," řekl Hamilton Burger, "že pan Eddick se zabýval pochybnými obchody. Většina jich byla, jemně řečeno, ne zcela v souladu se zákonem."
"Mohl byste se vyjádřit konkrétněji?" zeptal se Mason svědka.
"Například, když pan Eddick kupoval pozemek, na kterém se těžila ropa, bylo ve smlouvě uvedeno, že padesát tisíc dolarů bude vyplaceno do měsíce po podpisu smlouvy a dvě stě padesát při podpisu hotově. Celková částka tedy oficiálně byla tři sta tisíc dolarů."
"Ale oněch tři sta tisíc dolarů zůstalo na papíře a nikdy je nikdo neviděl," dokončil Mason.
"Ano, ale to byl jenom příklad."
"Rozumím, pokračujte."
"V tomto případě Eddick zaplatil padesát tisíc ihned a padesát tisíc později, což bylo celkem pouze sto tisíc dolarů."
"Ale ve smlouvách se dále uvádělo tři sta tisíc."
"Ano, Pane."
"Jaký to mělo smysl?"
"Nevím, pane. Ve většině smluv, které pan Eddick uzavřel, byla uvedena mnohem vyšší částka, než byla vyplacena."
"Jak potom platila druhá strana daň z příjmu?"
"Myslím, pane, že v jejich účetních knihách figurovala pouze částka sto tisíc dolarů, zatímco ve smlouvách tři sta tisíc. Nevím, jaký byl přesně mechanizmus, ale fungovalo to."
"Pokud se tedy máme vyjádřit otevřeně, Eddick se zabýval daňovými úniky."
Hersh znejistěl a řekl: "Nemyslím, pane. Nejdříve jsem měl stejný názor, ale potom jsem našel jiné vysvětlení."
"Jaké?"
"Domnívám se, že se pan Eddick někdy dříve oženil. Jeho žena nesouhlasila s rozvodem a v libovolný moment mohla požádat soud o ustaveni společné správy majetku oběma manželi. Proto Eddick ve svých knihách uváděl vyšší výdaje a nižší příjmy a tak snižoval hodnotu svého majetku a nemusel se obávat sankcí od své ženy."
"Nemám další dotazy," řekl Mason.
"Předvolávám Natana Follona," ohlásil Hamilton Burger.
Natan Follon zcela potvrdil výpověď Mortimera Hershe s tím rozdílem, že neustále zdůrazňoval svou ješitnost a hloupost.
"Kde jste byl v tu noc, kdy došlo k vraždě?"
"V Las Vegas, stát Nevada."
"Co jste tam dělal?"
"Měnil bankovní šeky na hotové peníze, aby Eddick mohl dál pokračovat ve svých daňových podvodech."
"Jste si absolutně jist tím, že se Eddick zabýval právě daňovými podvody?"
Svědek znejistěl.
"Ano, nebo ne?"
"Ne, pane."
"Je to tedy váš předpoklad?"
"Když člověk dělá obchody výhradně s hotovými penězi, vždy je na místě podobný předpoklad."
"Rozumím," řekl Hamilton Burger. "A proč by se podle vás měl snažit oklamat berní úředníky?"
"Nezdá se vám," zeptal se Mason ironicky, "že vyslýcháte svého vlastního svědka?"
"Možná jsem se nechal unést," odpověděl Hamilton Burger, "ale pan Eddick se nemůže bránit..."
"Tak mi vysvětlete vy, proč to dělal," ozval se uraženě Follon.
Sálem proběhla vlna smíchu a usmál se dokonce i soudce Mundi.
"Pan Eddick vám nedůvěřoval?"
"Pan Eddick mne nenáviděl. Odplácel jsem mu to stejně. Moje práce u něj by stejně skončila v nejbližších dnech."
"Stonehang jste opustil ve středu, v den jeho smrti?"
"Ano, pane."
"V kolik hodin?"
"Odletěl jsem do Las Vegas ve dvě hodiny odpoledne."
"Měl jste pro svůj pobyt v Las Vegas nějaké instrukce?"
"Ano, pane. Měl jsem zpět přivézt sto padesát tisíc dolarů v hotovosti."
"Splnil jste svůj úkol?"
"Ne, pane."
"Proč?"
"Nejsem blázen, abych riskoval vlastní život s balíkem peněz v kufru. Když jsem se dozvěděl o Eddickově smrti, hned jsem vyrazil do banky a složil peníze na účet. Potom jsem zavolal jeho advokáta a všechno jsem mu řekl."
"Pan Hersh odjel se Stonehangu před vámi?"
"Nikoliv, odjeli jsme společně. Hersh mne odvezl na letiště a sám potom cestoval do Santa Barbary."
"Kdo zůstal v Stonehangu, když jste všichni odjeli?"
"Benjamin Eddick."
"Ještě někdo s ním?"
"Nikdo."
"Bylo to normální?"

"Ne, pane. Naopak, bylo to velmi neobvyklé."
"Slovo má obhajoba," oznámil Hamilton Burger.
"Proč to bylo neobvyklé?"
"Vždy v domě zůstával některý ze sluhů, aby se staral o zvířata."
"Když jste odjížděli tentokrát, nezůstal v domě s Eddickem nikdo?"
"Přesně tak. Několik dnů předtím pan Eddick prohlédl část domu, ve které byl zvěřinec, a byl velmi nespokojen se stavem, ve kterém se zvířata nacházela. Proto propustil všechen personál."
"Kdo se potom staral o opice, krmil je, čistil jim klece...? Říkal jste, že Eddick propustil všechny zaměstnance."
"Dělali jsme to my," řekl Follon se zjevným odporem. "To byla jedna z příčin mých hádek s Eddickem v poslední době. Nejsem zvyklý na podobnou práci."
"Pan Hersh vám pomáhal?"
"I pan Hersh, i pan Eddick. Všechno jsme dělali ve třech."
"Kdo uklízel dům? Služebnictvo?"
"Všechny sluhy pan Eddick také propustil. V domě se prostě neuklízelo."
"Nestalo se nějaké neštěstí nebo něco podobného, co bylo příčinou všech změn?"
"Ano, pane."
"Co přesně?"
"Pana Eddicka napadla jedna z goril. Protáhla ruku skrz mříže, chytila ho pod krkem za košili, přitáhla ho ke kleci a několikrát udeřila jeho hlavou o mříže. Začal jsem křičet a tlouct tyčí o sousední klec, gorila se polekala a pan Eddick se jí vytrhl."
"Byl zraněn?"
"Ano, pane. Zranil si nohu, měl rozbitou hlavu a podlitiny na tváři."
"Kdy se to stalo?"
"V pondělí ráno."
"Nemám další otázky," ukončil Mason výslech.
Hamilton Burger předvolal fotografa, který soudu předložil snímky těla ležícího na posteli, stěn a postele potřísněných krví, detailní záběry Eddickova obličeje, na kterých bylo vidět podlitiny a oděrky.
"Slovo má obhajoba," oznámil Burger.
"Všiml jsem si, že jste předložil dva typy fotografií nebožtíkova obličeje. Na jedněch snímcích je zarostlý hustými vousy, na jiných je hladce vyholen."
"První záběry jsem pořídil před tím, než tělo odvezli do márnice, ostatní hned po pitvě. Zřízenec pohřebního ústavu mrtvolu oholil před uložením do rakve."
"Takže nejprve jste zdokumentoval polohu těla a obličeje a potom jste dostal příkaz mrtvolu vyfotografovat ještě jednou?"
"Ano, pane."
"Proč?"
"Nevím, pane."
"Ale dostal jste příkaz jet do márnice a znovu nebožtíka vyfotografovat?"
"Ano."
"Oholeného?"
"Ano."
"Bylo to nutné kvůli identifikaci?"
"Nevím, pane. Poslali mne fotografovat a tak jsem fotografoval.
Nemám ve zvyku dávat zbytečné otázky."
"Děkuji vám," usmál se Mason. "Je mi všechno jasné."
"Tím obžaloba končí, Vaše Ctihodnosti," řekl Hamilton Burger.
"Vaše Ctihodnosti," promluvil nenadále Perry Mason, "potřeboval bych některé technické podrobnosti projednávaného případu ještě jednou probrat se svým partnerem, panem Jamesem Etnou. Kromě toho bych chtěl znovu vyslechnout některé svědky. Blíží se doba poledního odročení, nesouhlasil by Ctihodný soud s odkladem projednávání do zítřka do deseti hodin dopoledne?"
Soudce Mundi odmítavě zavrtěl hlavou: "Měl jste dostatek času, pane Masone, abyste se na dnešní jednání řádně připravil. Obvodní prokurátor vám dal možnost požádat o odklad jednání, ale vy jste neprojevili zájem. Trvali jste na tom, aby projednávání proběhlo. Soud si nemůže dovolit projednávat tak jednoduchý případ na několik etap. Teď přeruším jednání na patnáct minut. Během přestávky se můžete poradit se svým partnerem, panem Etnou, a po přestávce budeme pokračovat."
"Přerušuji jednání na patnáct minut," oznámil hlasitě soudce Mundi všem přítomným.
Soud se vzdálil.
Mason přistoupil k paní Kemptonové. Několik stop od ní seděla policistka, která z ní nespouštěla oka.
"Je mi to hrozně líto," zašeptala mu paní Kemptonová. "Snažím se chovat důstojně, ale všechno je tak překvapující! Pane Masone, ať mne předvolají na stanoviště svědků a já jim povím, jak to všechno bylo. Potom soudce určitě pochopí, že jsem nevinná!"
"Víte, pojďme si to raději ujasnit my dva. V čem jste mi lhala?"
"Nelhala jsem vám vůbec, jenom jsem myslela, že taková maličkost jako bankovní šek vás přece nemůže zajímat a nemá pro vyšetřování žádný význam."

Mason se stěží udržel, aby jí neřekl nějakou hrubost.
"Dobrá, kde jste vzala ten šek?"
"Na malém stolku vedle Eddickovy postele. Benny byl opilý a spal.
Vedle něj ležel šek vypsaný na moje jméno. Hned jsem pochopila, že mi ho chtěl dát..."
"Počkejte, paní Kemptonová. Řekla jste, že byl vypsán na vaše jméno?"
"Ano, na zadní straně byl text, který..."
"Tedy ten podpis na indosamentu jste nepadělala vy?"
"Samozřejmě že ne! Když jsem ten šek uviděla, už byl podepsaný.
Pochopila jsem, že kvůli tomu mne pan Eddick požádal, abych k němu přijela."
"Myslíte, že tomuhle někdo uvěří?"
"Proč by ne? Vždyť je to pravda!"
"T'uhle pravdu radši nikomu neříkejte. Napřed si musím ještě něco ujasnit."
"Pane Masone, já chci, aby mi dali slovo. Řeknu jim pravdu a oni mi uvěří!"
Mason odmítavě zavrtěl hlavou.
"Pojďme si nejprve popovídat spolu."
"Vy si myslíte, že vám lžu?"
"Nemyslím, že mi přímo lžete."
"Ale ne, vy si myslíte právě tohle."
"Víte, paní Kemptonová, ta historka, kterou jste mi vyprávěla, vůbec neprospěla vám ani mně a nedává nám žádnou možnost obrany proti Burgerovi a jeho verzi s šekem."
"Jenom jsem na to zapomněla, ale nelhala jsem vám."
"Když vás teď pustím na stanoviště svědků, obžaloba vás prostě zničí," řekl Mason.
Obrátil se k Etnovi: "Máme málo času, musíme něco vymyslet."
"Zkusme ještě jednou požádat o odklad do zítřejšího rána."
"Soudce nám není příliš nakloněn. Je přesvědčen, že obžaloba předložila dostatek důkazů o vině naší klientky, a tedy bude možno ukončit předběžné projednávání ještě dnes a poslat případ před porotu."
"V takovém případě mne nic nenapadá. Rozhodně ji ale nemůžeme pustit na stanoviště svědků!"
"Obhájce ve věcech trestních se často dostane do podobné situace, Jamesi. Je jeho povinností vymyslet něco, co jeho klientovi dá čas připravit si obhajobu."
"Co tady chcete vymyslet?" zeptal se šokovaně Etna. "Mají v ruce všechny trumfy. Jestli nějak nevysvětlíme tu záležitost se šekem a padělaným podpisem, jsme ztraceni. Tenhle případ mi byl čert dlužen.
Kdybych tolik nepotřeboval peníze a..."
"Nechte toho, Jamesi. Musíte brát život takový, jaký je. Není vždy možné slízat bez práce jenom smetanu. Doufejte, že nám jako vždy pomůže naše štěstí."
"Josefína Kemptonová spoléhala na naši pomoc. Jakým právem tedy dělá ze svých advokátů idioty?"
"Nebuďte směšný, Jamesi," ušklíbl se Mason. "Nesluší vám to."
Na Etnově obličeji se objevil unavený úsměv: "Máte pravdu, Masone, ale problém je jinde. Nejdříve nám vyprávěla směšnou historku o nějaké gorile, potom do toho zamotala šek takovým způsobem, že tomu nevěříme ani my, a nakonec má tu drzost tvrdit, že je to všechno pravda."
"To nic, Jamesi. Doufám, že udržíme obranu do té doby, než se všechno vysvětlí."
"Jak si to představujete?"
"Něco mne napadlo. Ne teď, už při výpovědi jednoho z expertů.
Vypadá to, že o jedné věci obžaloba neví. Slyšel jste někdy o doktoru Gradwolovi ze Saint-Louis?"
Etna záporně zavrtěl hlavou.
"Tak vidíte, to byste určitě měl znát. Je to jeden ze zakladatelů Americké akademie soudních věd a autor celé řady důležitých objevů. Až se o nich dozví naši přátelé, budou poněkud překvapeni. Schovával jsem si to jako poslední možnost záchrany a nechtěl jsem o tom mluvit, dokud mi nebude všechno zcela jasné. Budeme to muset risknout! Pojďme, Etno.
Soud se vrací," skončil Mason a ukázal na dveře, kterými právě vcházel soudce Mundi.

l6

Soudce Mundi s významným pohledem na hodinky řekl: "Pánové, pospěšte si, prosím. Rád bych tento případ uzavřel ještě dnes."
"Pokud Ctihodný soud dovolí," řekl Mason, "rád bych pokračoval ve výslechu pana Filipa Grodona."
"Pokud si vzpomínám, chtěl jste si ujasnit jeho kvalifikaci?" zeptal se soudce.
"Přesně tak, právě to mne zajímá."
"Nemohli bychom se tomu vyhnout, pane Masone? Soud má zítra těžký den..."
"Pokud Ctihodný soud dovolí, prohlašuji, že zájmy mé klientky..."
"Dobrá, pane Masone. Ale soud vás upozorňuje, že nebude trpět žádné zdržování a taktizování. Toto je předběžné projednávání a nikoliv porotní soud. Soud je dobře obeznámen s kvalifikací pana Grodona, jako expert svědčil u tohoto soudu v celé řadě procesů. Navíc jsem přesvědčen, že i vy jste se s panem Grodonem u soudu už nejednou setkal.
Pane Filipe Grodone, odpovězte laskavě na dotazy pana Masona."
Grodon se znovu odebral na stanoviště svědků.

"Svědčil jste o testech sloužících k prokázání lidské krve. Jste dobře obeznámen s mechanismem takového testu?"
"Přirozeně."
"Mohl byste soudu popsat..."
"Soudu není třeba nic popisovat," přerušil Masona ostře soudce Mundi. "Soud je dokonale obeznámen s použitou metodou. Do organismu zvířete je několika injekcemi zavedena lidská krev. Obranné mechanizmy zvířecího organizmu vyprodukují ochranné látky, které se ze zvířecí krve izolují ve formě vakcíny. Pokud například do zkumavky s takovou vakcínou přilijeme lidskou krev, vznikne charakteristická sraženina. To je vše."
"Děkuji vám, Vaše Ctihodnosti," usmál se Mason, "ale chtěl bych, aby to svědek sám potvrdil pod přísahou."
Soudce se hněvivě zachmuřil: "Masone, ptejte se svědka, na co chcete, ale proč trváte na opakování elementárních věcí, které zná každý, kdo někdy přišel do styku se soudním lékařstvím, a které nepochybně znáte i vy?"
"Byl průběh testu popsán správně?" zeptal se Mason Grodona.
"Zcela správně a dostatečně podrobně," odpověděl svědek.
"Výborně. Kdy byla tato metoda poprvé použita? Můžete odpovědět velmi krátce."
"Nebudete-li mít námitek, připomenu vám všechny základní údaje vztahující se k tomuto testu."
"Poslouchám vás," odpověděl Mason.
"Na počátku tohoto století přední německý biolog a chemik Uhlengut poprvé dokázal, že budeme-li krev králíka infikovat cizí krví, vyvinou se v králičí krvi obranné látky, které mohou být z této králičí krve izolovány ve formě séra. Sérum bude dále reagovat výhradně s tou krví, která původní reakci zahájila, tedy v našem případě s krví lidskou. Správnost této hypotézy byla potvrzena mnoha vědci, například Vassermannem, a dnes je to nejpoužívanější test prokazující přítomnost lidské krve třeba na oděvu.
Americký vědec, profesor cambridgeské univerzity Nattal, provedl řadu pokusů s králíky, které postupně infikoval krví všech živočichů žijících na Zemi, ale v žádném případě nebyly výsledky této metody zpochybněny: sérum z krve králíka infikovaného lidskou krví ve všech případech reagovalo pouze na lidskou krev."
Grodon pohlédl na soudce a spokojeně se pousmál, jako by chtěl dát najevo, že toho Masona konečně pořádně usadil.
"Jste výtečný vypravěč, pane Grodone," řekl Mason. "Je vám známo, že řada německých vědců tvrdí, že krev některých opic reaguje velmi podobně jako krev lidská?"' "Pokud si vzpomínám, ve vědeckých sbornících se o tom několikrát psalo."
"Od dob Uhlenguta a profesora Nattala přece jen věda udělala krok vpřed. Dnes je tato metoda jistě v mnohém zdokonalena."
"Samozřejmě!"
"Znáte doktora R. B. G. Gradwola?"
"Mnohokrát jsem o něm slyšel, ale ještě jsem se s ním bohužel nesetkal."
"Je to ředitel policejní laboratoře v Saint-Louis, stát Missouri."
"Vím o tom."
"Jsou vám známy výsledky jeho pokusů z loňského roku, které prováděl na nejmodernějších přístrojích z Japonska?"
"Ne, pane."
"Četl jste jeho článek otištěný ve Sborníku laboratorních výzkumú číslo l5. z února loňského roku, strana 4, 5 a 6, ve kterém doktor Gradwol popisuje pokusy s krví primátů?"
"Když jste mi to připomněl, vzpomínám si, že mi o tom článku někdo říkal."
"Dovolím si vám učinit malou výtku: než si můžete dovolit pod přísahou vypovídat jako znalec v nějakém oboru, měl byste se podrobně seznámit se všemi materiály, které by se mohly k projednávané otázce tak či onak vázat. Měl byste vědět, že doktor Grandwol zopakoval pokusy Vassermanna a Uhlenguta na nejmodernějších přístrojích a dokázal, že krev šimpanzů reaguje absolutně stejně jako lidská krev.
Pomocí vámi použité metody podle jeho názoru není možno odlišit a tedy ani přesně určit, zda se jedná o krev lidskou, anebo o krev šimpanzů."
"O tom vůbec nic nevím!" vykřikl Grodon.
"Ale máte přece přístup do veřejné knihovny?"
"Ano, pane, jistě."
"Potom se s pracemi doktora Gradwola můžete seznámit, bude-li přelíčení odloženo do zítřejšího rána?"
"A už je to tady zase," vykřikl Hamilton Burger. "Obhajoba přestupuje všechny přípustné meze."
"Nedomnívám se, že by advokát měl právo navrhovat svědkovi odložení soudního jednání jenom proto, že svědek není schopen odpovědět na některou otázku ohledně své kvalifikace," přerušil je soudce Mundi.
"Pane Masone, nečekal jsem, že zrovna vám budu muset připomenout, že svědek buď odpoví na otázku, nebo neodpoví, ale nic víc od něj nemáte právo žádat."
"Dobře," usmál se Mason. "Položím svědkovi konkrétní otázku.
Můžete pod přísahou dosvědčit, že krev, kterou jste nalezl na oděvu mojí klientky a prozkoumal vámi popsanou metodou, je krev lidská, a ne krev gorily?"
Svědek byl silně nesvůj.
"Ano, nebo ne?" trval Mason na odpovědi. "Jste soudní znalec předvolaný jako svědek. Svědčil jste v desítkách procesů. Samozřejmě jste povinen sledovat nejnovější vědecké výzkumy, vy ručíte za kvalitu prováděných testů. Výsledky vaší práce ovlivňují rozhodnutí soudu, na to nesmíte zapomenout. A teď mi odpovězte: Jste si jist, že ona krev na oděvu není krev gorily?"
Grodon si nervózně prohrábl rukou vlasy a prosebně pohlédl na obvodního prokurátora.
"Protestuji, Vaše Ctihodnosti," rychle pronesl Hamilton Burger.

"Svědek na tuto otázku již odpověděl. Žádám o ukončení kontrolního výslechu."
"Námitka se zamítá!" odpověděl soudce Mundi, nepřestávaje sledovat svědka.
Grodon opět pohlédl na obvodního prokurátora a řekl: "Ne, nemohu to potvrdit."
"Vzhledem ke skutečnostem, které vám byly známy, jste mohl předpokládat, že se jedná o krev gorily?"
"Ano, pane."
"Věděl jste, že si jedna z goril pořezala nohu o rozbité sklo?"
"Ano."
"A tedy za sebou nechávala krvavé stopy?"
"Rozumím vám, ano."
"V tuto chvíli tedy nemůžete přísahat na bibli, že krev na oděvu mojí klientky je lidská?"
"Já osobně se nedomnívám... nevím... mohla by to být krev gorily a v takovém případě to asi nebude krev lidská..."
"Jste expert?"
"Ano."
"Víte, že vámi předkládané závěry musí být nezávislé a nesmí být ovlivňovány něčími cizími předpoklady?"
"Ano, samozřejmě."
"Výborně. Potom mi pod přísahou odpovězte: Je na oděvu mojí klientky lidská krev?"
"Potřebuji čas k tomu, abych si mohl připravit odpověď na vaši otázku, pane Masone."
"Co tím myslíte?"
"Potřebuji čas k tomu, abych prostudoval práce doktora Gradwola.
Pochopte, pane Masone, jsem teoretický vědec, který sleduje výsledky jiných vědců v odborné literatuře, výsledky své práce porovnávám s výsledky práce jiných... Pokud se v soudním lékařství objevuje nějaká nová informace, a já si vzpomínám, že jsem byl na práce doktora Grandwola upozorněn, a nepochybuji o tom, že jste jejich obsah vyložil soudu správně, jsem nucen soud upozornit, že mám povinnost vše ještě jednou zkontrolovat."
"Upozorňuji ctihodný soud na to," zamíchal se do debaty Hamilton Burger, "že není vůbec podstatné, čí krev je na oděvu obviněné - lidská, nebo gorilí."
"Jsem velmi překvapen tím, že podobné tvrzení slyším z úst obvodního prokurátora," poznamenal soudce Mundi.
"Soud je velmi zainteresován na výsledku této fáze vyšetřování a omlouvá se panu Masonovi za to, že jej podezíral ze zdržování a zbytečného vyslýchání svědků. Soud odkládá projednávání tohoto případu na zítra deset hodin ráno a ukládá panu Grodonovi učinit vše nezbytné k tomu, aby mohl podat svědectví o skutečných faktech, a nikoliv o domněnkách. Jednání se přerušuje."

l7

Cestou od soudu Della Streetová oslovila Perryho Masona, sedícího za volantem: "Teď rozhodně mají nad čím přemýšlet, šéfe."
"Určitě," souhlasně přikývl Mason, "ale to ještě není všechno. Pořád zůstává neobjasněná otázka s bankovním šekem. Po čertech nepříjemná věc, protože dvě věci jsou zřejmé: za prvé je podpis pod indosamentem ve prospěch Josefiny Kemptonové padělaný a za druhé je Josefina Kemptonová asi jediný člověk na světě, pro kterého by mělo smysl ten podpis padělat."
"Proč říkáte asi jediný člověk?" zeptala se Della. "Nepochybně jediný člověk, který z toho padělku má nějakou výhodu, je ona."
Mason odmítavě zavrtěl hlavou: "Mohlo by to být výhodné i pro někoho jiného."
"Obávám se, že vám nerozumím, šéfe. Co ten krvavý otisk jejího prstu na šeku?"
"Jestli nám lže, potom se jí krev na prst dostala, když zavraždila Eddicka. Pokud mluví pravdu, pak ten otisk někdo vyrobil, když byla v bezvědomí."
"A krev?"
"Mohli jí schválně namočit prst do Eddickovy krve nebo to může být krev té gorily s pořezanou nohou. Mimochodem, myslím, že to byla ta gorila, se kterou se skamarádily."
"Existuje nějaký způsob, jak zjistit, co se tam vlastně doopravdy stalo?"
"Něco zkusíme, Dello. Zastavím u benzinové pumpy a vy zatelefonujete do Stonehangu a zjistíte, zda je tam přítomen Eddickův bratr. Pokud vím, přiletěl z Austrálie dokončit Eddickovy transakce."
"Co když tam bude?"
"Řekněte mu, že bych se s ním chtěl setkat a promluvit si o jedné důležité otázce," odpověděl Mason.
"Ale, šéfe, co když vás odkáže na svého advokáta? On přece..."
"Advokát už nezastupuje jeho, ale banku, která spravuje pozůstalost.
Nechci s ním projednávat závěť ani mne nezajímají problémy rozdělení majetku. Potřebuji jeho pomoc, abych rozluštil celou tu hádanku."
"Nesetkáme se tam s policií?"
"Je to možné."
Mason zastavil u pumpy a řekl obsluze: "Potřebujeme si zatelefonovat a natočte mi plnou nádrž."
Della Streetová vešla do budky, vytočila Eddickovo číslo a za minutu vyběhla zpět k vozu.
"Řekl, že vás rád uvítá prakticky kdykoliv, protože s vámi potřebuje o něčem mluvit. Jmenuje se Hermann Brandvell, šéfe. Co mu mám odpovědět?"
"Řekněte, že jedeme rovnou k němu."

Della se vrátila k telefonu a po chvíli zavěsila sluchátko.
"Vypadá to, že se těší, až vás uvidí, šéfe. Říkal, že o vás v Austrálii hodně četl."
"Výborně. Doufám, že se nám podaří zjistit nějaké nové skutečnosti, Dello."
Nádrž byla plná a zřízenec čistil čelní sklo advokátova automobilu.
Mason zaplatil benzin, vyjel od pumpy a zařadil se do proudu aut ujíždějících z města.
Della Streetová, která si už dávno zvykla na šéfův styl jízdy, se pohodlně usadila na sedadle a pozorovala v bočním zpětném zrcátku automobily jedoucí za nimi, aby mohla Masona včas varovat před hlídkou dopravní policie.
Při sebemenší příležitosti Mason předjížděl automobilisty jedoucí pomaleji, a jakmile se dostali z centra, zvýšil rychlost na maximum.
"Šéfe, je přesně ta doba, kdy policie vyráží na lov šílených řidičů!"
upozorňovala Della Streetová.
"Vím," odpověděl Mason, "ale posedla mne lovecká vášeň a chci se tam dostat, než mne to přejde."
"Jaký lov, šéfe? Co přede mnou tajíte?"
"Když jsme se s Eddickem poprvé setkali, Dello, bylo to den před jeho smrtí. Měl jsem pocit, že je silně rozrušený. Vzpomínáte si, že měl celou hlavu převázanou? Nemohu se zbavit pocitu, že s těmi obvazy nebylo všechno v pořádku."
Della se zamyslela.
"Nevšimla jsem si tehdy ničeho mimořádného, šéfe. Snad jenom to, že pravou stranu měl mnohem více převázanou než levou."
"Pravá strana říkáte? Ano, zprava ho tenkrát upravila ta gorila. Na levé tváři měl modřin méně, ale..."
"Jaké ale?"
"Kromě těch obvazů vypadal jako úplně zdravý a odpočatý člověk."
"No a co?"
Mason na její otázku neodpověděl a cele se věnoval řízení, protože rychlost, kterou letěli po vozovkou, vyžadovala opravdu maximální pozornost.
"Pokud se dostaneme do domu, držte se dál ode mne," řekl najednou Delle.
"Cože mám dělat?" zeptala se nechápavě.
"Udržujte rozestup mezi námi."
"Jaký rozestup?"
"Nějaký. Za žádných okolností se ke mně nepřibližujte, ať se stane, co se stane."
"O čem to mluvíte?"
"Jestli se tam najednou objeví ještě jedna gorila, nechci, abyste se mi pokoušela nějak pomoci. V každém případě musíte být schopná odtamtud utéci, skočit do vozu a dostat se nějak k telefonu. A samozřejmě zavolat policii."
"Nerozumím vám, šéfe. Myslíte, že v tom domě schovávají ještě jednu gorilu? To není možné!"
"Víme toho velmi málo o možnostech hypnózy. Řekněme, že se vám podaří gorilu zhypnotizovat. Okamžitě vzniká problém, jak ji řídit, může dělat zcela neočekávané a nelogické věci."
"Šéfe, vy si vymýšlíte nesmysly, abyste mne postrašil. Přece nevěříte té báchorce o zhypnotizované gorile, která zavraždila Eddicka, jak vám to vyprávěla vaše klientka?"
Mason se ušklíbl.
"Že tomu nevěříte?" trvala na svém Della.
"Dello, předpokládám, že jsme přehlédli něco opravdu důležitého.
Pokud budete se mnou, ale kdykoliv budete moci utéct, podaří se nám určitě zjistit, o co jde. Jestli se ale ode mne ani na krok nehnete, můžeme se oba společně najednou ocitnout v pasti. Takže, prosím vás, se držte někde u dveří, a jak se objeví nějaké nebezpečí, utíkejte pro policii."
"Jaké nebezpečí?"
"Třeba zhypnotizovaná gorila."
"A co bude s vámi?"
"Jenom odvaha vás uchrání nebezpečí," usmál se Mason. "Myslím, že já budu v pořádku."
Della stáhla obočí: "Nelíbí se mi to."
Mason zatočil na Ogliv-street.
"A jsme tady,"řekl. "Vida, něco se tu přeci jenom změnilo."
"Máte pravdu," odpověděla Della. "Nový pán domu je zřejmě mnohem pohostinnější než ten předchozí."
Ocelová brána byla rozevřena dokořán. Příjezdová cesta se vinula k domu a přímo lákala k návštěvě. Hlídače nebylo nikde vidět.
Mason naposled varoval Dellu: "Pokud mne Hermann Brandvell začne vodit po domě a hledat se mnou řešení hádanky, a já doufám, že mi bude chtít pomoci, musím mít jistotu, že nebudete vedle mne. Postavte se někam ke vchodu a prohlížejte si obrazy nebo nábytek, zajímejte se o cokoliv kromě vraždy a vrahů."
"Můj mozek zřejmě není schopen pochopit, k čemu vám to bude dobré. Já..."
"Jsme tady," řekl Mason.
Zaparkoval u hlavního schodiště. Dveře se otevřely a vstříc jim vyšel podsaditý, dobře stavěný muž. Jeho zuby se zablýskly v rychlém úsměvu a potom promluvil se zřetelným australským přízvukem: "Pan Mason, předpokládám. Rád vás poznávám. Když jste volali, nemohl jsem uvěřit vlastním uším. A toto je Della Streetová, vaše osobní sekretářka? Vaše návštěva je pro mne opravdu velká čest. Přiletěl jsem před nedávnem a ještě jsem tu nestačil dát všechno do pořádku. Chystám tu velké změny. Ani jsem dosud nesehnal nové služebnictvo."
"Co jste udělal s gorilami?" zeptal se Mason.

Hermann Brandvell udělal rukou teatrální gesto: "Už tu nejsou. Prodal jsem je zoologické zahradě s klecemi i se zámky. Doufám, že až se o tom lidé dočtou v novinách, bude se mi snadněji shánět služebnictvo... ale račte dál. Čím vám mohu být nápomocen?"
Otevřel dveře.
"Jděte přes halu do velké zasedačky. Připravím něco k pití a hned jsem u vás. Co si dáte, whisky se sodou nebo nějaký koktejl?"
"Whisky nikdy neodmítneme, ale jistě máte mnoho práce..."
"Ne, ne, pane Masone, v žádném případě. Už jsem se setkal s panem Hardvickem, advokátem, který zastupoval mého bratra, a s panem Hershem, tajemníkem mého bratra. Pokouším se pochopit ty nedokončené transakce, ale je to všechno tak zamotané... Díky bohu, většinu práce dělá banka, jenom kdyby pořád nepožadovali nějaké instrukce... Asi vás bude zajímat, že jsem bance zakázal vyplatit jakoukoliv částku paní Josefíně Kemptonové."
"To je přirozené," odpověděl Mason. "Budou ji soudit za vraždu a..."
"Ona ho nezabila," klidně namítl Hermann Brandvell, "jsem si tím jist."
"Co tak náhle?"
"Představte si to."
"Smím se zeptat, odkud to víte?"
"Paní Kemptonová mého bratra nezavraždila a konec. Mně je to úplně jasné. Schovával se před svou minulostí. Nebudu vám lhát, pane Masone, svého bratra jsem nijak nemiloval a také se tím netajím.
Benjamin byl velmi uzavřený. Kdysi jsme žili společně v Austrálii a vlastnili jsme několik nalezišť. Vznikly nějaké nejasnosti se zákonem a jeden ze svědků, který tvrdil, že jsme podvodníci, náhle zemřel. Byl zavražděn. Neříkám, že ho zavraždil Benjamin, ale různé okolnosti tomu nasvědčovaly.
Potom se do toho zamotala policie. Mysleli, že jsem ho zavraždil já, soudili mne a odsoudili. Pak se objevily nové okolnosti a já jsem byl s omluvou propuštěn.
Benjamin mezitím zmizel. Naštěstí do té doby nikoho nenapadla mu sejmout otisky prstů a tak mu nemohli nic dokázat."
"Vy jste nevěděl, kde je?"
"Myslel jsem, že zemřel. Benjamin byl velmi chytrý a vynalézavý.
Měl malou jachtu, na které často putoval mezi ostrovy. Jednou vyplul na moře během silné bouřky. Za dva dny našla pobřežní hlídka jeho jachtu houpající se na vlnách kýlem vzhůru. Benjamin byl prohlášen za mrtvého."
Mason se zachmuřil: "On utekl a vás obvinili z vraždy?"
"To není přesné. Všechno popletla policie a potom můj bratr zmizel."
"Mám důvod se domnívat, že váš bratr měl v domě ještě jednu gorilu, kterou nechoval v kleci, ale někde jinde."
"Cože?!"
"Gorilu, o které věděli jenom dva tři lidé."
"Proboha, Masone, kde by ji měl?"
"To je to, co bych chtěl s vaší pomocí zjistit."
Hermann Brandvell soustředěně pohlédl na Masona: "Obávám se, že vám nerozumím," řekl. "Promiňte, ale zní to zcela šíleně."
"Sám tomu ještě pořádně nerozumím," přiznal se Mason, "ale chtěl bych důkladně prohledat celý dům. Byl bych rád, kdybyste byl se mnou, jinak mi policie neuvěří."
"V každém případě se pojďme napřed napít, pane Masone. Hned to přinesu. Víte, také mám takový zvláštní pocit. Navíc... ale nebudu vás zbytečně strašit, whisky se sodou pro oba?"
"Ano," odpověděla Della. "Dám si také whisky, ale jestli vám to nevadí, zůstanu zatím v hale. Chtěla bych si prohlédnout tu řeckou vázu, ve které se tenkrát našly ty ukradené předměty."
"Samozřejmě, chovejte se tu jako doma," pohostinně odpověděl Brandvell, "celý dům je vám k dispozici."
Vyšel z místnosti. Po několika minutách se objevil Mortimer Hersh.
"Dobrý večer, pane Masone," řekl. "Právě jsem přijel od soudu.
Otevřeně řečeno jsem vás tady nečekal."
Stiskli si přátelsky ruce a Hersh oslovil Dellu Streetovou: "Jak se máte, slečno Streetová?"
Mason vesele ukázal rukou: "Della si chtěla ještě jednou prohlédnout onu pověstnou vázu, která stojí v hale."
"Chápu," rozesmál se Hersh, "to je zcela přirozené. Díky té váze nám pan Mason mohl demonstrovat použití deduktivní metody v praxi a tím to vlastně všechno začalo.`` "Doufám, že dneska to také všechno skončí," odpověděl Mason.
"Právě jsem se pana Brandvella ptal, zda neví, kde je nyní ta gorila, kterou nechovali v kleci, ale zde v domě."
Hersh se rozesmál: "Jdete pozdě, Masone. Všechny opice jsou prodány do zoo, až na jednu..."
Pronikavý výkřik Delly Streetové je přerušil: "Šéfe! Vzadu!!"
Mason se prudce obrátil.
Della se k němu vrhla přes místnost.
"Za vámi... Viděla jsem to dveřmi. Obrovská usmívající se gorila..."
Za zdí se rozlehl výstřel, potom druhý, třetí a opět zavládlo smrtelné ticho. Někde se převrhla židle.
Della šla k Masonovi.
"Zpátky!" vykřikl. "Rychle pryč, dělejte, co jsem vám přikázal."
Několik vteřin na něj Della hleděla nechápavě. Najednou se ve dveřích vedoucích do kuchyně objevila obrovská gorila. Její oči hleděly strnule vpřed a na její tlamě zamrzl sardonický úšklebek.
"Proboha!" vykřikl Hersh a chtěl utéci, ale strach mu svázal nohy.
Gorila se houpavým krokem blížila k Masonovi. Klouby jedné ruky se opírala o podlahu, v druhé držela velký

kuchyňský nůž.
"Pomoc! Pomoc!" křičel Hersh, dal se na útěk, ale zakopl o židli a upadl.
Chytil Masona za podšívku saka a hystericky vzlykal: "Utíkejte! Zachraňte se! Pomozte mi!"
Gigantické tělo gorily se blížilo k Masonovi. Na obličeji zvířete zůstával odporný škleb připomínající úsměv.
Hersh vytáhl revolver. Pokusil se vstát, zasténal a vkleče třikrát rychle vystřelil.
Gorila ho ani neuznala za hodna pohledu. Soustředila se na Masona, jako by ho chtěla zhypnotizovat a pomalu, ale jistě se blížila.
Celý roztřesený se Hersh postavil na nohy takovým způsobem, že Masona málem srazil.
Dlouhá chlupatá gorilí ruka se zvedla a...
Najednou Mason ukročil stranou, chytil gorilu za ruku a prudce jí trhl.
Vypadalo to, jako by zvíře bylo překvapením na nějakou dobu paralyzováno.
Mason se pokusil moment překvapení využít co nejlépe. Jeho pravá pěst tvrdě zaútočila na břicho gorily a hned poté gorilu vší silou nakopl kolenem do rozkroku.
Znovu vyštěkl revolver a kulka proletěla jen vlas od Masonovy hlavy.
Obrovské zvíře se pomalu ohnulo a potom bez jediného zvuku upadlo na podlahu.
Mason se obrátil k Hershovi.
Tajemník zvedl revolver, namířil na advokáta a stiskl kohoutek.
Ozvalo se tiché cvaknutí.
Mason se sehnul a uskočil stranou. Zakopl o tlapu ležícího zvířete a spadl na podlahu.
Hersh se pozpátku rozběhl do chodby, třesoucíma se rukama přitom měnil náboje v bubínku revolveru.
Ve dveřích se nehlučně objevila Della s kamennou soškou v rukou.
Hersh udělal ještě jeden krok vzad...
Della Hershe udeřila vší silou soškou po hlavě.
Hershovi se podlomila kolena, revolver mu vyklouzl z ruky a Hersh upadl na zem obličejem dolů.
"Dello!" ostře řekl Mason. "Nakázal jsem vám..."
"Copak jste si myslel, že vás opravdu opustím? Pojďme rychle odsud, obávám se, že jsem ho po té hlavě vzala příliš silně..."
Mason sebral Hershův revolver, přešel k ležící gorile a převrátil ji na břicho. Jeho ruka sklouzla po chlupatých zádech a... rozepnula dlouhý zip.
"Šéfe?!" vykřikla Della překvapením.
"Teď už snad konečně zavoláte policii?" řekl Mason Delle.

l8

Perry Mason, Della Streetová a Paul Drake seděli v Masonově pracovně. Paul Drake s očima zarudlýma od práce v bezesných nocích se tetelil blahem a zvědavostí na své oblíbené židli: "Proboha, Perry, to je prostě zázrak, že jsi naživu."
"Kdybych tenkrát věděl to, co vím teď, tak bych prostě šel za poručíkem Traggem a všechno bych mu řekl. Policie by dům prohledala a našla by gorilí kůži."
"Vypadá to, že to měli všechno připravené předem," ozval se Drake.
"Samozřejmě. Ukázalo se, že se Benjamin Eddick dozvěděl, že ho Hersh a Follon okrádají. Nevyhnal je, ale začal je využívat pro svoje obchody. Oba podvodníci z toho pochopitelně měli jenom další užitek.
Eddick se zabýval daňovými spekulacemi, obchodoval pouze s hotovostí a oni si ukrajovali tučné podíly z každé transakce.
Takový způsob hospodaření měl i své nedostatky: účetní knihy obsahovaly všechno, jenom ne použitelné informace, a nakonec se v tom nevyznal ani sám Eddick. Vypadá to tak, že sám sebe obral nejméně o tolik, o kolik by ho obral stát na daních."
"O kolik ho obrali ti dva?"
"Hersh přiznal tři sta tisíc dolarů. To ale byla jenom malá záloha na to, co se chystali nakrást v blízké budoucnosti.
Vypadá to, že už dlouhou dobu byli ve spojení s Hermannem. Hermann jim sliboval modré z nebe, pokud se jim podaří odstranit Eddicka tak, aby Hermann dědil jeho majetek.
Ve skutečnosti to měli velmi dobře připravené. Přepadli Eddicka, zbili ho, aby měl na tvářích podlitiny, a potom ho svázali a dali mu roubík.
Pak se na scéně objevil Hermann Brandvell, převlečený za Benjamina Eddicka. Nebylo to tak složité, jako bratři jsou si skutečně velmi podobni jak postavou, tak v obličeji.
Potřebovali, aby někdo cizí, kdo zatím zná Eddicka jenom podle fotografií v novinách, navštívil Stonehang a sehrál roli nedobrovolného svědka. Obvazy a to, že jej Hersh oslovoval pane Eddicku, tomu dodaly korunu. Host odjížděl přesvědčen, že strávil večer ve společnosti Benjamina Eddicka.
Role svědka byla nejspíš určena Jamesu Etnovi. Stalo se ale to, že jsem koupil deníky Helen Cadmusové a začal jsem se o věc zajímat.
Rozhodli se raději využít mne.
Představení bylo připraveno. Benjamin Eddick se rozhněval na Natana Follona, zato přímo sálal důvěrou k Mortimeru Hershovi. Mezitím se pečlivě učili padělat Eddickův podpis.
Potom, když Hersh odcestoval a tedy měl řádné alibi, Hermann Brandvell pozval Eddickovým jménem paní

Kemptonovou do Stonehangu.
Když přijela do domu, mezitím co hledala po domě Eddicka, vypustil z klecí několik goril. Eddick byl pod vlivem alkoholu zcela nepoužitelný.
Hermann se převlékl do kostýmu vyrobeného z gorilí kůže, který měl jediný nedostatek - ztuhlý úsměv na obličeji. To ale právě přesvědčilo Josefínu Kemptonovou o tom, že gorila byla zhypnotizovaná.
Pojďme popořádku. Paní Kemptonová vchází do pracovny a vidí, jak obrovská gorila vráží nůž do Eddicka. Šek si samozřejmě stihla vzít před tím, než se zvíře objevilo. Počítali s tím, že neodolá možnosti vzít si dvacet pět tisíc dolarů. Pro ni to bylo celé jmění. Indosament byl padělán dokonale, ale podpis pod ním velice hrubě, aby bylo na první pohled jasné, že je to padělek.
Padělaný šek by samozřejmě banka neproplatila a peníze by zůstaly majiteli a po smrti jeho dědici.
To, že se mi podařilo najít ztracené šperky, pro ně bylo čarou přes rozpočet, ale hned se v závěti objevila stať o části peněz určené paní Kemptonové. Ještě jednou opakuji, Paule, že jsou to velmi šikovní podvodníci.
Se vším ale počítat nemohli. Během mé návštěvy v Stonehangu se objevil Hardvick a chtěl se setkat se svým klientem. Převlečený Hermann mu nesměl přijít na oči, vzkázal mu, že je příliš unavený, než aby s ním jednal. Se svým vlastním advokátem! Vždyť předtím jednal se mnou, úplně cizím člověkem obhajujícím jeho odpůrkyni."
"Vypadá to tak, že Josefína Kemptonová nám řekla pravdu," poznamenal Drake.
"Ano. O všem kromě bankovního šeku. Chtěla to utajit. Hersh, Follon a Hermann samozřejmě o padělku věděli a spoléhali na to, že bude objeven při předložení v bance. Ale i kdyby byl šek proplacen, bylo by to pro ně ještě lepší: Hersh by informoval policii o padělaném šeku a podle bankovních záznamů by zjistili, komu byl šek proplacen. Krátce řečeno, kdyby bylo vyšetřování uzavřeno s tím, že Eddicka zavraždila zhypnotizovaná gorila, nemohli by si ani nic lepšího přát. V opačném případě veškeré podezření padá na paní Josefínu Kemptonovou."
"Dobrá," řekl Paul Drake, "ale jak jsi se v tom všem tak rychle zorientoval?"
"Ve skutečnosti mi to bylo od samého začátku skoro jasné, Paule."
"Jak to?"
"Posuď to sám. Jedu k Benjaminu Eddickovi a setkám se s člověkem, který je mi představen jako Benjamin Eddick. Nemohu si prohlédnout jeho obličej: celou hlavu má obvázanou tak, abych mu neviděl ani do očí, ani na většinu obličeje. Ve skutečnosti jsem jednal s Hermannem a ne s Eddickem. Hermann se objevil už před časem, v Austrálii nechal společníka, který odpovídal na telegramy od Hardvicka.
Všechno bylo propracováno do nejmenšího detailu, Hermann dokázal změnit hlas takovým způsobem, že jsem uvěřil tomu, že mluvím s Eddickem. Ale zapomněli na jinou věc."
"Na co?"
"Byl jsem tam v úterý večer. Den předtím prý gorila napadla Eddicka a potloukla ho o mříže na kleci. Viděl jsem jednu tvář člověka, se kterým jsem mluvil, a ta tvář byla hladce vyholená. U soudu žalobce předložil fotografie mrtvoly, na kterých bylo vidět hluboké, jistě bolestivé rány.
Něco mne na těch fotografiích upoutalo, ale napřed jsem nevěděl co.
Potom jsem to pochopil: hladce vyholená tvář, vykukující z obvazů, nemohla patřit člověku na fotografiích. Ta poranění byla příliš bolestivá.
na to, aby člověk měl chuť se holit. Ten člověk na fotografiích se neoholil, aby se vyhnul bolesti, ale se mnou hovořil člověk hladce vyholený, a to pouhých dvacet hodin po oné příhodě.
Nemohl jsem se mýlit. Ten člověk byl celý převázaný, ale při rozhovoru by mu musely štětiny vykukovat."
"A co bylo dál?"
"Naštěstí jsme dokázali, že nová Eddickova závěť je padělek. Hersh se teď snaží vzít zpět svou výpověď, ve které vylíčil, jak dostali s Follonem závěť od Eddicka. Automaticky teď bude platit původní Eddickova poslední vůle sepsaná Hardvickem. V této závěti je jeden článek, o kterém nám Hardvick v žádném případě nechtěl nic říci: Eddick odkázal velkou část majetku Helen Cadmusové. Hardvick trval na změně závěti, protože se domníval, že Helen je mrtvá. Eddick mu ale nemohl vyhovět, protože dobře věděl, že Helen se má k světu a chtěl zabezpečit nejen ji, ale i svého syna.
Když tehdy večer Hardvick přijel k Eddickovi a trval na tom, že s ním musí mluvit kvůli nezbytným změnám v závěti, začal jsem chápat, o co jde."
"Ale svatba Eddicka a Helen Cadmusové je bigamie?"
"Ano, pokud je jeho první žena naživu. Osobně se domnívám, že tomu tak není. Hersh vypověděl, že se naposled ozvala před osmnácti měsíci. Do té doby o sobě dávala vědět každé čtyři měsíce."
"Proč nakonec napadli i tebe?"
"Protože věděli, že se mi něco nelíbí. Protože věděli, že mi Josefína Kemptonová vyložila svou verzi vraždy. A protože se báli, že jsem už na něco přišel.
V průběhu líčení jsem pochopil, jak to bylo s tou oholenou tváří.
Cestou do Stonehangu jsem si všechno promyslel a přišel jsem na jediné možné řešení.
Věděl jsem, že se mne pokusí odstranit tak, aby Della viděla podivnou usmívající se gorilu, která na mne zaútočí, a potom se rozběhla pro policii. Prokurátor by jí uvěřil, protože její verze by se shodovala s tím, co vypověděla paní Kemptonová.
Věděl jsem, že základem jejich plánu bude to, že Della gorilu opravdu uvidí. Pokud se hned rozběhne na policii, tím lépe. Zůstal bych v domě sám proti všem ostatním. Kdyby byli tři, asi bych neměl žádnou šanci. Naštěstí byli jen dva, Hermann a Hersh. Hermann podal jedinečný, přesvědčivý výkon, je to nadaný herec. Nikdo by nepoznal, že v kůži gorily je člověk. Kostým byl ale příliš těžký, a tak se mohl pouze pomalu pohybovat vpřed a mávat kolem sebe nožem,

navíc musel dávat pozor na preparovanou hlavu.
Dal jsem jim možnost celé představení spustit. Hermann odešel do baru pro whisky a sodu. Tam se převlékl do kostýmu, postavil se mezi dveře a čekal, dokud si ho nepovšimla Della. Potom zmizel, třikrát vystřelil a pro větší přesvědčivost převrhl stůl. Pak se znovu objevil v gorilím převleku, ale tentokrát s nožem v ruce.
Každý normální člověk by byl podobným zjevem prostě paralyzován. Už jsem se chystal potupně prchnout, když mi náhle začal přítel Hersh pomáhat takovým způsobem, že mne málem přizabil. Ve skutečnosti dával gorile čas na to, aby se ke mně přiblížila na potřebnou vzdálenost.
Až by přijela policie, přivolaná Dellou, našla by jen dva smrtelně vylekané občany, kteří by dosvědčili, že mne zavraždila gorila, která potom nepochopitelné zmizela. Oba na ni stříleli a možná ji i zasáhli. V krajním případě by mne zastřelil Hersh a potom by prohlásil, že je to náhoda, protože on mířil na gorilu."
"Hrál sis s ohněm," řekl Drake.
"Máš pravdu," souhlasil Mason. "Už jsem se dokonce chystal na ně křiknout, že Della ví úplně všechno, a že dům je obklíčen policií."
"Stejně to bylo zbytečně nebezpečné," poznamenal Drake.
"Asi ano," řekl Mason, "ale jiným způsobem jsem nemohl dokázat všechno najednou. Teď bychom už měli zavolat Helen Cadmusové a říci jí, čím celá historka skončila. Ať se nezlobí na naši klientku, ta si stejně užila svoje. Mimochodem, Dello, vzpomínáte si na tu restauraci, kde jsme se onehda zastavili na večeři, já jsem tam nechal padesát dolarů a slíbil jsem, že se tam zastavím pro účet?"
Della přikývla.
"Stavil jsem se tam a číšník mi dal vaši peněženku, která vám asi vypadla, když jste z kabelky vytahovala blok."
Della zčervenala.
"Co je vám?" zeptal se Mason záludně.
"V peněžence jsem měla tu věštbu..."
Mason odmítavě zavrtěl hlavou: "Asi jste ji uložila někam jinam, Dello. Tam žádná věštba nebyla."
"Opravdu?" zeptala se spokojeně.
"Postarejte se o Paula. Sežeňte láhev vína a zatím začněte slavit beze mne. Jdu zatelefonovat Helen Cadmusové."
Mason vyšel z pracovny, došel k telefonu a vyvěsil sluchátko. Potom se ohlédl a vyndal z kapsy složený lísteček rýžového papíru, který mu číšník vrátil společně s Dellinou peněženkou.
Stálo na něm: Pokud se za něj provdáte, budete velice šťastná a dáte mu syna, který bude stejný jako on.
Mason chvíli přemýšlel, potom otevřel Dellinu peněženku a schoval rýžový papírek úplně na dno. Pak vrátil peněženku zpět do kapsy a vytočil číslo Helen Cadmusové.